

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VIII kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 73. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2015 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 73. posiedzeniu Senatu:

senator Anny Aksamit	7
senatora Przemysława Błaszczyka.....	9
senatora Jerzego Chróścikowskiego	15
senator Alicji Chybickiej	26
senatora Roberta Dowhana.....	34
senatora Jana Marii Jackowskiego oraz senatora Krzysztofa Słonia	36
senatora Kazimierza Kleiny	42
senatora Macieja Klimy.....	55
senatora Ryszarda Knosali.....	77
senator Marii Koc oraz senatora Kazimierza Jaworskiego.....	84
senatora Stanisława Koguta.....	88
senatorów Waldemara Kraski, Roberta Mamątowa, Zdzisława Pupy, Czesława Ryszki, Kazimierza Jaworskiego oraz Mieczysława Gila	91
senatorów Waldemara Kraski, Jarosława Rusieckiego, Czesława Ryszki, Bogdana Pęka, Mieczysława Gila, Izabeli Kloc, Doroty Czudowskiej, Janiny Sagatowskiej oraz Wiesława Dobkowskiego.....	96
senatora Marka Martynowskiego	99
senatora Andrzeja Misiółka	105
senatora Rafała Muchackiego	109
senatora Jarosława Obremskiego.....	112
senatora Andrzeja Owczarka.....	120
senatora Andrzeja Persona.....	123
senatora Mariana Poślednika	126
senatora Czesława Ryszki	129
senatora Witolda Sitarza.....	134
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamątowa, Zdzisława Pupy, Waldemara Kraski, Krzysztofa Słonia, Kazimierza Jaworskiego, Janiny Sagatowskiej oraz Doroty Czudowskiej	136
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamątowa, Bohdana Paszkowskiego, Zdzisława Pupy, Jarosława Rusieckiego, Izabeli Kloc, Waldemara Kraski, Bogdana Pęka, Krzysztofa Słonia oraz Wiesława Dobkowskiego.....	140
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamątowa, Mieczysława Gila, Bohdana Paszkowskiego,	

Zdzisława Pupy, Wiesława Dobkowskiego, Bogdana Pęka, Jarosława Rusieckiego, Izabeli Kloc, Krzysztofa Słonia, Doroty Czudowskiej oraz Janiny Sagatowskiej	142
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamąta, Bogdana Pęka oraz Kazimierza Jaworskiego	145
senatora Andrzeja Szewińskiego	150
senatora Grzegorza Wojciechowskiego	152
senatora Grzegorza Wojciechowskiego oraz senatora Bohdana Paszkowskiego	160
senatora Michała Wojtczaka	162
senatora Józefa Zająca.....	172
senatora Adama Zdziebły	177
senatora Piotra Zientarskiego	182

73. POSIEDZENIE SENATU

(16 kwietnia 2015 r.)

Oświadczenie senator Anny Aksamit

skierowane do marszałka województwa mazowieckiego Adama Struzika

Szanowny Panie Marszałku!

Projekt Wiślanej Trasy Rowerowej zakłada zbudowanie, w oparciu o najważniejszą i najbardziej symboliczną z polskich rzek – Wisłę, markowego produktu turystycznego o znaczeniu ogólnoeuropejskim. Wiślana Trasa Rowerowa ma być z założenia najdłuższym szlakiem rowerowym w Polsce, łączącym osiem województw, szlakiem, który umożliwi turystom bezpieczne przemieszczanie się oraz da szansę poznania mijanych po drodze subregionów. Będzie łączył obiekty o dużych wartościach przyrodniczych, historycznych oraz kulturowych. Cała trasa ma liczyć ponad 1 tysiąc km i biec wzdłuż Wisły, przy czym jej początek ma być na zaporze nad Jeziorem Czerniańskim u zbiegu Czarnej i Białej Wisłki, a koniec – przy ujściu rzeki do Morza Bałtyckiego w Gdańsku. Przewodniczącym Honorowego Komitetu Budowy Wiślanej Trasy Rowerowej w 2009 r. został ówczesny marszałek Sejmu RP, pan Bronisław Komorowski.

Wdrożenie całego projektu da możliwość wszechstronnego zaktywizowania regionów wzdłuż trasy, wykreowania funkcji turystycznych w miejscowościach posiadających walory dotychczas nieeksploatowane, jak również poprawy sytuacji na terenach wiejskich, między innymi poprzez stymulowanie napływu kapitału inwestycyjnego w infrastrukturę turystyczną oraz zachęcanie do podejmowania działalności gospodarczej.

Dzięki ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (DzU z 2014 r., poz. 659) rowerzyści będą mogli między innymi jeździć po wałach przeciwpowodziowych – co dotychczas było zabronione. Nowelizacja ustawy ma też ułatwić wyznaczanie szlaków turystycznych wzdłuż rzek, co powinno służyć rozwojowi turystyki rowerowej na wielu nowych, atrakcyjnych krajobrazowo trasach. Ma również w swym założeniu znacząco pomóc przy budowie Wiślanej Trasy Rowerowej.

Odcinki Wiślanej Trasy Rowerowej zostały ukończone w województwach śląskim i kujawsko-pomorskim, a w województwie pomorskim prace nad trasą już się rozpoczęły. Wiślana Trasa Rowerowa w województwie kujawsko-pomorskim została wytyczona przez Towarzystwo Przyjaciół Dolnej Wisły na zlecenie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Kujawsko-Pomorskiego. W konsultacjach dotyczących jej przebiegu brało udział 38 samorządów i 10 organizacji pozarządowych, związanych z turystyką rowerową, z całego województwa.

W związku z tym zwracam się do Pana Marszałka z pytaniem: jakie są plany oraz czy prowadzone są obecnie prace nad ukończeniem części Wiślanej Trasy Rowerowej w województwie mazowieckim?

Z wyrazami szacunku

Anna Aksamit

Odpowiedź

Warszawa, 2.06.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo BPS/043-73-3135/15 z 23 kwietnia 2015 roku dotyczące realizacji projektu pn. „Wiślana Trasa Rowerowa” uprzejmie informuję, że aktualnie nie są prowadzone prace związane z jej budową.

„Wiślana Trasa Rowerowa”, jako produkt turystyczny, pokazujący dziedzictwo kulturowe Polski oraz jej walory krajobrazowe została wpisana do Strategii Rozwoju Turystyki Województwa Mazowieckiego na lata 2007–2013. Przez ten okres Samorząd Województwa Mazowieckiego angażował się merytorycznie we wszelkie aspekty związane z realizacją projektu. 7 sierpnia 2013 roku Województwo Mazowieckie jako jedno z ośmiu województw podpisało Deklarację Współpracy na rzecz aktywizacji regionów w celu wykorzystania potencjału turystycznego rzeki Wisły.

Chcę podkreślić, iż nasze działania były niemożliwe głównie ze względu na dotychczasowy brak umocowań prawnych, które jednoznacznie zezwalałyby na budowę dróg rowerowych na wałach przeciwpowodziowych.

Niestety również sytuacja finansowa województwa nie pozwoliła dotychczas w pełni zrealizować zapisów zawartych w Strategii Rozwoju Turystyki Województwa Mazowieckiego. Mimo to dokładaliśmy wszelkich starań, aby stopniowo realizować założenia projektu i uczestniczyliśmy w pracach związanych ze zmianą przepisów prawa. Realizacja powyższego projektu ma również ogromne znaczenie dla rozwoju turystyki na Mazowszu.

Nie będziemy mogli skorzystać także z dofinansowania na budowę „Wiślanej Trasy Rowerowej” z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego na lata 2014–2020. Najbliższa perspektywa finansowa RPO WM przewiduje budowę dróg rowerowych o charakterze komunikacyjnym przyczyniających się do obniżenia poziomu emisji CO₂ i zmniejszenia ruchu samochodowego w miastach. Budowanie dróg rowerowych na wałach wiślanych ma charakter typowo turystyczny, który nie wpisuje się w RPO WM na lata 2014–2020. Dlatego też, dołożymy wszelkich starań, aby realizować zadania związane z tworzeniem trasy ze środków własnych oraz dostępnych funduszy zewnętrznych, które uda nam się pozyskać w przyszłości.

Zdajemy sobie sprawę jak ważnym elementem dla całości inwestycji jest fragment Wisły znajdujący się na terenie Województwa Mazowieckiego. Miejsca takie jak Warszawa, Płock, Nowy Dwór Mazowiecki, czy Wyszogród będą na pewno stanowiły ważny punkt na mapie szlaku.

Mamy nadzieję, że nowa perspektywa finansowa pozwoli nam na efektywniejszą realizację przedsięwzięcia pod nazwą „Wiślana Trasa Rowerowa”.

Z wyrazami szacunku

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA
Leszek Ruszczyk
Wicemarszałek

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego
oraz do ministra finansów Mateusza Szczurka

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi Senatu RP w związku z rozpatrywaniem ustawy budżetowej na rok 2015 w części dotyczącej wydatków na rolnictwo otrzymała pisemną opinię Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz z dnia 29 grudnia 2014 r. odnoszącą się do planowanych na 2015 r. wydatków na rozwój produkcji zwierzęcej i hodowli zwierząt, postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej.

Organizacja ta reprezentująca właścicieli stad reprodukcyjnych drobiu od 2009 r. wielokrotnie zwracała uwagę komisji, że wydatkowana co roku dotacja z tytułu oceny wartości użytkowej drobiu nie spełnia kryteriów uzyskiwania w ten sposób postępu biologicznego. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi podczas swojego posiedzenia w dniu 3 marca 2015 r., na którym rozpatrywała punkt „Krajowe instrumenty wsparcia rolnictwa 2015–2020 – istniejące i możliwe do stosowania”, została poinformowana przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi pismem z dnia 27 lutego 2015 r. o sygn. Fwe-070-11/BG/2015, że prowadzone są prace nad projektem zmian rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa. Rozporządzenie to od 2004 r. stanowi podstawę do wypłaty dotacji na działalność podmiotu, który z upoważnienia resortu rolnictwa prowadzi ocenę wartości użytkowej drobiu.

Z korespondencji otrzymanej przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 29 grudnia 2014 r. wynika, że Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz oraz Ogólnopolski Związek Producentów Drobiu „Poldrób”, obydwie organizacje reprezentujące właścicieli stad reprodukcyjnych objętych obowiązkową oceną wartości użytkowej drobiu, wspólnie wystąpiły 1 października 2012 r. do ministra finansów o zbadanie kwestii zasadności dotacji, a 6 marca 2013 r. do ministra rolnictwa i rozwoju wsi o skreślenie oceny wartości użytkowej drobiu z wykazu zadań objętych dotacją na dofinansowanie zadań z zakresu postępu biologicznego. Wnioski tych organizacji nie zostały uwzględnione pomimo uzasadnienia, iż w unijnym prawodawstwie hodowlanym nie ma podstaw do uzależniania produkcji jaj wylęgowych i piskląt drobiu i wprowadzania ich do obrotu od oceny wartości użytkowej i wpisu do rejestrów hodowlanych.

W związku z tym proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

Czy w projekcie tego rozporządzenia na 2015 r. przewidziane jest dalsze utrzymanie dotacji na prowadzenie oceny wartości użytkowej drobiu? Dotowana ocena wartości użytkowej stanowi bowiem sprzeczny z zasadami swobodnego obrotu materiałem hodowlanym warunek dopuszczania bądź zakazywania wprowadzania do obrotu wyłącznie piskląt wyprodukowanych w Polsce z materiału reprodukcyjnego z zagranicznych hodowli. Instrument ten nie stanowi bariery w przypadku piskląt wyprodukowanych za granicą.

Czy zasady zreformowanej wspólnej polityki rolnej określone w nowych Wytycznych Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020 oraz w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 702/2014 uznającym niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym dopuszczają wypłacanie dotacji na prowadzenie oceny wartości użytkowej jako świadczenie pomocy dla rolników, w przypadku gdy Polska nałożyła niezgodnie z unijnymi przepisami obowiązek wpisów stad rodzicielskich drobiu do dokumentacji hodowlanej?

Czy dotacja na przymusową ocenę wartości użytkowej drobiu może być traktowana jako subsydiowana pomoc dla rolników? Czy w tej sytuacji dotowanie podmiotu wykonującego ocenę wartości użytkowej zleconą przez administrację rządową może być kwalifikowane jako pomoc udzielana rolnikom?

Czy dopuszczalne jest dotowanie oceny wartości użytkowej prowadzonej przez zewnętrzny podmiot? Z jednej strony dotacja ta jest zakwalifikowana jako pomoc dla rolników, a z drugiej strony ta sama dotowana działalność służy do ograniczania rolnikom dostępu do światowych osiągnięć w zakresie postępu biologicznego.

Fakt wprowadzania obecnie zmian w zakresie unijnych zasad wsparcia rolnictwa uzasadnia uzyskanie odpowiedzi na powyższe pytania sformułowane przez krajowych producentów jaj wylęgowych i piskląt.

Przemysław Błaszczyk

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2015.05.21

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Przemysława Błaszczyka podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16.04.2015 r. w sprawie opinii Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz z dnia 29.12.2014 r. dot. planowanych na 2015 r. wydatków budżetowych na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej, którego treść przekazano pismem znak BPS/043-73-3136-MRRW/15 z dnia 23 kwietnia 2015 r. uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Odnosząc się do opisanych przez Pana Senatora opinii wyrażonych przez Krajową Izbę Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu oraz Ogólnopolski Związek Producentów Drobiu „POLDRÓB” w Ciechanowie uprzejmie informuję, że podtrzymuję swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie, które wielokrotnie przekazywałem pierwszej z wymienionych organizacji, a w marcu 2013 r. drugiej z nich.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że opinia wyrażana wielokrotnie przez Krajową Izbę Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu i raz przez Ogólnopolski Związek Producentów Drobiu „POLDRÓB” w Ciechanowie w 2012 r. (w roku bieżącym organizacja nie zgłosiła żadnych uwag do procedowanego projektu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa), że ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o *organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich* (Dz. U. Nr 133, poz. 921, z późn. zm.) jest niezgodna z prawem Unii Europejskiej, a art. 38 tej ustawy w brzmieniu, cyt.

„1. *Produkcję piskląt prowadzi się przy wykorzystaniu jaj wylęgowych pochodzących od rodów wpisanych do ksiąg lub mieszańców wpisanych do rejestrów.*

2. *Pisklęta hodowlane drobiu mogą być wprowadzone do obrotu, jeżeli pochodzą od rodów wpisanych do ksiąg lub mieszańców wpisanych do rejestrów*”,

zmusza do „rzekomej pomocy” dla rolników, której zainteresowani w ogóle nie potrzebują, nie odpowiada stanowi faktycznemu. Prawodawstwo pierwotne, w szczególności art. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawiający zakres kompetencji wyłącznych UE, nie zakazuje państwom członkowskim stanowienia prawa regulującego hodowlę zwierząt. Rolnictwo, w tym hodowla zwierząt, oraz rynek wewnętrzny stanowią kompetencje dzielone, co oznacza, że państwo członkowskie może stanowić prawo i przyjmować akty prawnie wiążące w tej dziedzinie. Państwa członkowskie wykonują swoją kompetencję w zakresie, w jakim UE nie wykonała swojej kompetencji, bądź w zakresie w jakim UE zaprzestała jej wykonania. UE nie przyjęła regulacji, które uniemożliwiłyby wykonanie kompetencji dzielonej państwa członkowskiego poprzez przyjęcie regulacji hodowli drobiu. Stąd też przyjęcie krajowych przepisów

regulujących hodowlę drobiu nie narusza ani prawa pierwotnego, ani pochodnego UE. W tej sytuacji wskazanie, iż polskie regulacje prawne dotyczące hodowli drobiu, w tym art. 38 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. *o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich*, są sprzeczne z przepisami UE, których w przypadku hodowli drobiu nie ma, jest bezzasadne.

W związku z opinią Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu przekazaną Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi pismem z dnia 19.03.2015 r., L.dz. ID/23/2015, w sprawie uwag do projektu rozporządzenia w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa, zgodnie z którą cyt. „(...) *Dotacja ta jest od 2004 r. konsumowana przez podmiot, upoważniony przez resort rolnictwa do prowadzenia terenowej oceny drobiu (...)*”, wyjaśniam, że Krajowej Radzie Drobiarstwa – Izbie Gospodarczej, jako podmiotowi upoważnionemu przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi do prowadzenia oceny wartości użytkowej i hodowlanej drobiu, udzielono i wypłacono dotację na podstawie rozliczeń z wykonanych zadań w zakresie oceny drobiu. W latach 2004–2005 dotacje te były wypłacane zgodnie z §21 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 kwietnia 2004 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* (Dz. U. Nr 72, poz. 655, z późn. zm.), przy czym w 2004 r. dotacje były udzielone i wypłacone za zadania zrealizowane w okresie od 1.04.2004 r. do 31.12.2004 r. Natomiast w 2006 r. dotacje były wypłacane zgodnie z §20 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 maja 2006 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* (Dz. U. Nr 98, poz. 683, z późn. zm.). W latach 2007–2009 dotacja była udzielana i wypłacana zgodnie z §10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 kwietnia 2007 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* (Dz. U. Nr 67, poz. 446, z późn. zm.) jako refundacja poniesionych kosztów na tę ocenę. Począwszy od 2010 r. do 2014 r. włącznie, przedmiotowe dotacje były udzielane i wypłacane na podstawie §4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 maja 2010 r. *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* (Dz. U. Nr 91, poz. 595, z późn. zm.). Ponadto zgodnie z ww. rozporządzeniami, w latach 2004–2014, Krajowej Radzie Drobiarstwa – Izbie Gospodarczej w Warszawie udzielono i wypłacono dotacje przedmiotowe na prowadzenie ksiąg drobiu, w zakresie prowadzenia których podmiot ten posiada upoważnienie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W zakresie innej działalności niż wyżej wymieniona, Krajowej Radzie Drobiarstwa – Izbie Gospodarczej w Warszawie nie udzielano i nie wypłacano dotacji ze środków budżetowych przeznaczonych na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej. Przedstawiając powyższe stwierdzam, że wyrażona przez Krajową Izbę Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu opinia jest bezpodstawna.

W związku ze stwierdzeniem przekazanym Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi ww. pismem z dnia 19.03.2015 r., cyt. „(...) *Nie wahamy się stwierdzić, że przy każdej zmianie unijnych wytycznych w tym zakresie tytuł dotacji na prowadzenie oceny wartości użytkowej drobiu jest dopasowywany do nowych wytycznych, aby utrzymać tę dotację jako rzekomą pomoc dla rolników (...)*” wyjaśniam, że począwszy od 2015 r., przepisami unijnymi regulującymi sprawę dot. pomocy państwa w rolnictwie są:

- Wytyczne Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020,
- rozporządzenie Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznające niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zgodnie z ww. przepisami, w zakresie hodowli zwierząt gospodarskich, hodowcom zwierząt będącym mikroprzedsiębiorcą, małym lub średnim przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów załącznika nr 1 do rozporządzenia nr 702/2014, zwanym dalej „hodowcami MŚP”, może być udzielana pośrednio pomoc w formie subsydiowanych usług, polegających na:

- 1) prowadzeniu ksiąg hodowlanych (pomoc o stawce do 100% kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą),
- 2) prowadzeniu oceny wartości użytkowej lub hodowlanej zwierząt (pomoc o stawce do 70% kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą).

Pomoc ta będzie mogła być wypłacana wyłącznie jako refundacja kosztów subsydiowanych usług świadczonych na rzecz hodowców MŚP, ponoszonych przez podmioty świadczące takie usługi w zakresie prowadzenia ksiąg hodowlanych oraz oceny wartości użytkowej i hodowlanej zwierząt gospodarskich.

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzenie Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu, że tytuł dotacji na prowadzenie oceny wartości użytkowej drobiu jest dopasowywany do nowych wytycznych, jest bezpodstawne. Nie znajduje także uzasadnienia twierdzenie, że dotowanie oceny wartości użytkowej drobiu ogranicza rolnikom dostęp do światowych osiągnięć w zakresie postępu biologicznego, gdyż przepisy nie przewidują takich regulacji jako niezgodnych z przepisami unijnymi.

Projekty aktów prawnych dotyczących hodowli drobiu, w tym projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie stawek dotacji dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa, w ramach konsultacji społecznych są ogólnie dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Rządowego Centrum Legislacji, a informacje w tej sprawie są zwyczajowo przesyłane do następujących organizacji zrzeszających hodowców drobiu:

- 1) Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu,
- 2) Polskiego Związku Zrzeszeń Hodowców i Producentów Drobiu,
- 3) Ogólnopolskiego Związku Producentów Drobiu „POLDRÓB”,
- 4) Krajowej Federacji Hodowców Drobiu i Producentów Jaj,
- 5) Polskiego Związku Hodowców Strusi,
- 6) Polskiego Związku Hodowców i Producentów Gęsi,
- 7) Ogólnopolskiego Związku Zrzeszeń Hodowców i Producentów Przepiórek,
- 8) Krajowej Rady Drobiarstwa – Izby Gospodarczej w Warszawie.

Krajowa Rada Drobiarstwa – Izba Gospodarcza jest jednocześnie podmiotem, któremu na jego wniosek spełniający wymogi formalnoprawne określone w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dniem 1 kwietnia 2004 r. powierzył prowadzenie oceny wartości użytkowej (z wyłączeniem oceny testowej) i hodowlanej drobiu, publikowanie wyników tej oceny i prowadzenie systemu informatycznego na potrzeby tej oceny. Należy przypomnieć, że proces uspołecznienia hodowli zwierząt gospodarskich w Polsce został zapoczątkowany w 1997 r. i pozwolił na przekazanie związkom hodowców zadań związanych z hodowlą tych zwierząt, w tym wytyczanie kierunku, w którym ma ona iść. Dzięki temu hodowcy, którzy wszak ponoszą wszelkie koszty i konsekwencje decyzji podejmowanych w odniesieniu do zwierząt, zyskali możliwość wpływania na realizowany przez siebie program hodowlany zwierząt gospodarskich. Ponadto programy hodowlane zwierząt gospodarskich zyskały na elastyczności, gdyż możliwe stało się dostosowywanie prac hodowlanych do potrzeb rynkowych konsumenta. Jednocześnie należy zauważyć, że ocena wartości użytkowej i hodowlanej drobiu, począwszy od 1991 r. jest wyodrębnionym zadaniem, które dofinansowywane jest ze środków budżetowych przeznaczonych w danym roku na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej. Warto przypomnieć, że w 2004 r. Krajowa Rada Drobiarstwa – Izba Gospodarcza była pierwszą i jedyną organizacją zrzeszającą hodowców drobiu, która przedłożyła ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa wniosek o upoważnienie do prowadzenia przedmiotowej oceny. Pozostałe organizacje działające w tym czasie, w tym Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu, o takie upoważnienie nie wniosowały.

W roku bieżącym, z wyjątkiem Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu, w ramach konsultacji społecznych przedmiotowego projektu, żadna z pozostałych siedmiu, wymienionych wcześniej organizacji zrzeszających hodowców drobiu, nie kwestionowała celowości prowadzenia oceny wartości użytkowej i hodowlanej drobiu, której wyniki są wykorzystywane przez hodowców.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. *o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich* ocena wartości użytkowej jest prowadzona na wniosek

albo za zgodą właściciela lub posiadacza zwierząt gospodarskich poddawanych tej ocenie, co oznacza, że podmioty utrzymujące drób nie mają obowiązku poddawania tego drobiu przymusowej ocenie jak twierdzi Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz.

Jednocześnie należy podkreślić, że wyniki oceny wartości użytkowej drobiu, publikowane corocznie w postaci biuletynów, dostarczają wiarygodne dane dotyczące zarówno cech produkcyjnych (upadki, liczba zniesionych jaj, % nieśności i czas jej trwania), jak i reprodukcyjnych (zapłodnienie jaj wylęgowych, % wylęgu piskląt) wszystkich stad rodzicielskich poszczególnych zestawów hodowlanych rozprowadzanych w Polsce oraz cech użytkowych stad towarowych pochodzących po tych zestawach. Informacje te nie tylko wzbogacają wiedzę o użytkowanych w Polsce stadach rodzicielskich poszczególnych gatunków drobiu, w tym o ich liczebności, rozmieszczeniu, parametrach produkcyjnych, ale również pozwalają zainteresowanym hodowcom na porównanie uzyskiwanych wyników i wyciągnięcie stosownych wniosków. Dane dotyczące wartości użytkowej zarówno stad rodzicielskich, jak i towarowych drobiu uzyskane dzięki prowadzeniu oceny wartości użytkowej drobiu są źródłem istotnych informacji ułatwiających podejmowanie decyzji na wszystkich szczeblach hodowli oraz produkcji drobiarskiej.

Wskazane jest zaznaczyć, że gdyby nie było w Polsce regulacji dotyczących organizacji hodowli drobiu, w tym oceny wartości użytkowej i hodowlanej tych zwierząt – jednego z zabiegów stosowanych w hodowli, zmierzających do poprawienia założeń dziedzicznych (genotypu) zwierząt, nie byłoby sprawnie funkcjonujących ferm zarodowych oraz zwierząt hodowlanych o określonych wysokich cechach użytkowych, których sprawdzone wysoko wydajne krzyżówki trafiają do ferm produkcyjnych będących pierwszym ogniwem w łańcuchu producentów wytwarzających żywność.

Opinia w sprawie podwójnego finansowania kosztów oceny wartości użytkowej drobiu – równocześnie z dwóch odrębnych źródeł, tj. z dotacji budżetowych i z opłat pobieranych od hodowców, także nie odpowiada stanowi faktycznemu.

Zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami dotacje przedmiotowe przeznaczone były na dofinansowanie kosztów postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej, w tym prowadzenia oceny wartości użytkowej i hodowlanej drobiu. W związku z tym dotowanie prowadzenia tej oceny, umożliwiało realizację tego zadania (niezbędnego w hodowli), skutkując jednocześnie zdecydowanym zmniejszeniem obciążeń finansowych ponoszonych przez hodowców właścicieli stad hodowlanych drobiu.

Natomiast zgodnie z art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. *o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich*, za prowadzenie oceny wartości użytkowej zwierząt, podmiot upoważniony do jej prowadzenia, może pobierać wynagrodzenie w wysokości ustalonej w umowie o prowadzeniu tej oceny.

Wynikająca z przepisów krajowych możliwość dofinansowania oceny wartości użytkowej i hodowlanej zwierząt z dwóch źródeł, tj. poprzez dotacje przedmiotowe ze środków budżetowych i ww. wynagrodzenie pobierane przez podmiot upoważniony do prowadzenia takiej oceny, jest zgodna z zasadą wynikającą z ww. opisanej możliwości dofinansowania do 70% kosztów oceny na podstawie obowiązujących wytycznych Wspólnoty. Tym samym, co najmniej 30% kosztów takiej oceny nie może być pokryte w ramach pomocy państwa, a więc musi być sfinansowane z innych źródeł.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 13 maja 2015 r.

Pan
Marek Sawicki
Minister Rolnictwa
i Rozwoju Wsi

W związku z pismem Marszałka Senatu z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3136-MF/15, przy którym przesłane zostało oświadczenie pana senatora Przemysława Błaszczyka, złożone na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r., dotyczące zasadności utrzymania – w przygotowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi projekcie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi *w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa* – dotacji na prowadzenie oceny wartości użytkowej drobiu, zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie, zgodnie z właściwością, odpowiedzi na pytania zawarte w ww. oświadczeniu oraz o przekazanie kopii tej odpowiedzi do wiadomości Ministrowi Finansów.

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Janusz Cichoń

Oświadczenie senatora Jerzego Chróścikowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego oraz do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Artura Brzóska

W związku ze zmianami przepisów – obowiązującymi od 15 maja 2014 r. – dotyczących warunków przyznawania rolnikom, ich małżonkom i domownikom prawa do zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego przepisy uzależniają przyznanie rolnikom świadczeń od złożenia we właściwym urzędzie gminy między innymi oświadczenia:

— w przypadku rolników – o zaprzestaniu prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego;

— w przypadku małżonków rolników lub domowników – o zaprzestaniu prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego lub wykonywania przez nich pracy w gospodarstwie rolnym.

To oświadczenie rolnik składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W przypadku gdy o zasiłek dla opiekuna, specjalny zasiłek opiekuńczy albo świadczenie pielęgnacyjne ubiegałby się rolnik, jedyny właściciel gospodarstwa, zaprzestanie prowadzenia przez taką osobę działalności rolniczej oznaczałoby również ustanie ubezpieczenia społecznego rolników i ubezpieczenia zdrowotnego dla domowników pracujących w jego gospodarstwie rolnym.

Rolnicy w momencie ubiegania się o świadczenie wynikające z ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów nie byli informowani ani przez KRUS, ani przez GOPS o utracie prawa do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego w KRUS. W związku z tym obecnie wielu rolników otrzymało z KRUS decyzje, że w związku z pobieraniem wymienionych świadczeń ustaje ubezpieczenie społeczne rolników w zakresie ubezpieczenia emerytalno-rentowego, wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego za okres pobierania wymienionych świadczeń. Jednocześnie KRUS informuje, że w związku z ustaniem ubezpieczenia społecznego rolnik nie podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu od dnia przyznania świadczenia do dnia ponownego złożenia zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego.

Oznacza to, że od momentu przyznania wymienionych świadczeń rolnik nie podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu. Rolnicy ci w większości przypadków nie mieli świadomości wyłączenia z ubezpieczenia zdrowotnego, korzystali z opieki medycznej, sądząc, że są objęci ubezpieczeniem społecznym. Należy podkreślić, że rolnicy nadal na bieżąco opłacali składki do KRUS, składki na ubezpieczenie społeczne i na ubezpieczenie zdrowotne.

Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów weszła w życie 15 maja 2014 r. W dniu jej wejścia w życie pracownicy zarówno KRUS, jak i GOPS bardzo często mieli problem z interpretacją przepisów prawnych w tym zakresie. Brakuje również definicji zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego. Oficjalną informację dla osób ubiegających się o przyznanie zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub świadczenia pielęgnacyjnego KRUS wystosował dopiero 2 lipca 2014 r., a więc po prawie dwóch miesiącach obowiązywania ustawy, kiedy wielu rolników już otrzymało świadczenia, często za zaległy okres, to jest za drugie półrocze 2013 r.

W związku z napływającymi informacjami od rolników pobierających świadczenia dla opiekunów wynikające z wymienionej ustawy zwracam się z następującymi pytaniami.

1. Jaki jest stan prac w kwestii uregulowania przepisów w zakresie ubezpieczenia w KRUS rolników pobierających świadczenia dla opiekunów, co znalazło się w zapowiedzi złożonej w dniu 25 lipca 2014 r. w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej przez wiceminister pracy i polityki społecznej Elżbietę Seredyn?

2. Na podstawie jakich przepisów, kiedy wydanych i od kiedy obowiązujących, rolnik pobierający wymienione świadczenia, który mocą decyzji KRUS został wyłączony z ubezpieczenia w KRUS w zakresie ubezpieczenia

społecznego za okres pobierania wymienionego świadczenia, zostaje wyłączone również z ubezpieczenia zdrowotnego w KRUS – w związku z ustaniem ubezpieczenia społecznego rolnik nie podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu – od dnia przyznania świadczenia do dnia ponownego złożenia zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego? Z jakich przepisów wynika wyłączenie z ubezpieczenia zdrowotnego do dnia ponownego złożenia zgłoszenia do tego ubezpieczenia?

3. Jakie będą konsekwencje prawne i finansowe ze strony Narodowego Funduszu Zdrowia dla rolników wyłączonych z ubezpieczenia zdrowotnego w KRUS, a korzystających w tym okresie z opieki zdrowotnej?

4. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowuje zmiany w przepisach prawnych, które umożliwią uznanie ubezpieczenia zdrowotnego w KRUS dla rolników pobierających wymienione świadczenia za okres od dnia ustania prawa do pobierania tych świadczeń?

Jerzy Chróścikowski

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3137-MRRW/15, dotyczące oświadczenia senatora Jerzego Chróścikowskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego rolników, którzy zrezygnowali z prowadzenia gospodarstwa rolnego w związku ze sprawowaniem opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny i nabyciem z tego tytułu prawa świadczenia pielęgnacyjnego albo specjalnego zasiłku opiekuńczego na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych albo do zasiłku dla opiekuna na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2013 r., poz. 1403, z późn. zm.) ubezpieczenie społeczne rolników obejmuje, na zasadach określonych w ustawie, rolników i pracujących z nimi domowników. Rolnikiem w rozumieniu ww. ustawy jest pełnoletnia osoba fizyczna, zamieszkująca i prowadząca na terytorium RP, osobiście i na własny rachunek, działalność rolniczą w pozostającym w jej posiadaniu gospodarstwie rolnym.

Domownik, zgodnie z ww. ustawą to osoba bliska rolnikowi, która ukończyła 16 lat, pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym lub zamieszkuje na terenie jego gospodarstwa rolnego albo w bliskim sąsiedztwie, stale pracuje w tym gospodarstwie i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy. Natomiast małżonek rolnika jest rolnikiem w rozumieniu ww. ustawy.

W związku z powyższym, jeżeli rolnik, jego małżonek lub domownik ubiegający się o przyznanie świadczenia opiekuńczego (świadczenia pielęgnacyjnego albo specjalnego zasiłku opiekuńczego) na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1456, z późn. zm.) albo zasiłku dla opiekuna

na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2014 r., poz. 567) złoży, wymagane tymi przepisami, oświadczenie o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym, traci status rolnika lub domownika w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Tym samym z dniem zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej lub pracy w gospodarstwie rolnym nie ma on prawa do podlegania ubezpieczeniu w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. Wraz z ustaniem ubezpieczenia społecznego rolników wygasa również ubezpieczenie zdrowotne i po 30 dniach od jego wygaśnięcia ustaje prawo do świadczeń opieki zdrowotnej zgodnie z art. 67 i 69 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Za osoby pobierające świadczenie pielęgnacyjne, specjalny zasiłek opiekuńczy albo zasiłek dla opiekuna, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, który przyznał to świadczenie opłaca składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe do ZUS, zgodnie z art. 16 ust. 6b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442, z późn. zm.) oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne do NFZ (za pośrednictwem ZUS), zgodnie z art. 86 ust. 1 pkt 9 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Składki tak jak i świadczenia opiekuńcze oraz zasiłek dla opiekuna, finansowane są w formie dotacji celowej z budżetu państwa.

Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2014 r. poz. 567), określająca warunki przyznawania zasiłków dla opiekunów za okresy od dnia 1 lipca 2013 r. osobom, które utraciły prawo do świadczenia pielęgnacyjnego z dniem 1 lipca 2013 r. w związku z wygaśnięciem z mocy prawa decyzji przyznającej to świadczenie, wprowadza w art. 24 przepis o charakterze abolicyjnym dla tych osób w kwestii korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej w okresie niepodlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu po wygaśnięciu decyzji przyznającej świadczenie pielęgnacyjne. Przepis ten stanowi, że wobec osób mających ustalone prawo do zasiłku dla opiekuna w okresie od 1 lipca 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy, za który mają ustalone prawo do zasiłku dla opiekuna oraz w ciągu 30 dni po upływie tego okresu, którym w tym okresie zostały udzielone świadczenia opieki zdrowotnej finansowane ze środków publicznych, mimo braku prawa do tych świadczeń z powodu wygaśnięcia z mocy prawa decyzji o przyznaniu im prawa do świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw, dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia nie wszczyna postępowania w sprawie o ustalenie obowiązku poniesienia kosztów tych świadczeń, a postępowanie wszczęte umarza lub umarza w całości spłatę ustalonej należności.

Jednocześnie pragnę poinformować, że 15 maja br. wpłynął do Sejmu RP poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w którym proponuje się wprowadzenie przepisów umożliwiających byłym rolnikom, którzy zaprzestali prowadzenia gospodarstwa rolnego oraz byłym domownikom, którzy zaprzestali pracy w gospodarstwie rolnym w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny i nabyciem z tego tytułu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego albo zasiłku dla opiekuna, kontynuowania ubezpieczenia w KRUS. W projekcie proponuje się, aby należne składki za ww. osoby na ubezpieczenie emerytalno-rentowe do KRUS opłacał wójt, burmistrz lub prezydent miasta, właściwy w sprawie przyznania i wypłaty tego świadczenia lub zasiłku, analogicznie jak w przypadku świadczeniobiorców ubezpieczonych w ZUS.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Odpowiedź
PREZESA KASY ROLNICZEGO
UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO**

Warszawa, 5 czerwca 2015 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3137-KRUS/15 w sprawie złożonego przez Senatora Jerzego Chróścikowskiego oświadczenia w dniu 16 kwietnia 2015 r. pragnę wyjaśnić co następuje.

Zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1991 r. przepisami art. 6, 7 i 16 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 704), ubezpieczeniu społecznemu rolników podlega rolnik, który prowadzi działalność rolniczą w gospodarstwie rolnym i domownik, który stale pracuje w jego gospodarstwie rolnym, jeżeli osoby te nie podlegają innemu ubezpieczeniu społecznemu i nie mają ustalonego prawa do emerytury lub renty, albo nie mają ustalonego prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W związku z powyższym, zaprzestanie prowadzenia gospodarstwa rolnego przez rolnika, a w przypadku domownika – wykonywania stałej pracy w tym gospodarstwie wskazuje na utratę statusu rolnika lub odpowiednio domownika w rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, a tym samym tytułu do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników i do podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu z tego tytułu. Zgodnie bowiem z przepisem art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 34 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych ubezpieczeniu zdrowotnemu podlegają rolnicy i ich domownicy w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Z dniem 15 maja 2014 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. poz. 567), które w stosunku do rolników, małżonków rolników i domowników ubiegających się o zasiłek dla opiekuna wprowadziły wymóg złożenia oświadczenia, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego w przypadku rolnika, a w przypadku małżonka rolnika i domownika o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego albo wykonywania przez nich pracy w gospodarstwie rolnym.

Powyższa ustawa wprowadziła też zmiany w przepisach ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 r. poz. 114) warunkujące przyznanie rolnikom, małżonkom rolnika i domownikom świadczeń na podstawie powyższej ustawy (tj. specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego) również od złożenia oświadczenia o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego w przypadku rolnika, a w przypadku małżonka rolnika i domownika zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego albo wykonywania przez nich pracy w gospodarstwie rolnym.

Jednocześnie informuję, że organem właściwym do przyznawania prawa do:

- zasiłku dla opiekuna w oparciu o przepisy ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów,
 - specjalnego zasiłku opiekuńczego i świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych,
- jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że wyżej wymienione przepisy nie wprowadziły jakichkolwiek zmian w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników i w związku z tym nie nakładały nowych obowiązków na Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników określające, że rolnikiem lub domownikiem są osoby prowadzące działalność rolniczą w pozostającym w ich posiadaniu gospodarstwie rolnym lub m.in. wykonujące stałą pracę w gospodarstwie rolnym, obowiązują bowiem od 1 stycznia 1991 r.

Wobec powyższego wejście w życie nowych przepisów wymagających od rolników zaprzestania wykonywania działalności rolniczej w celu uzyskania zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego albo świadczenia pielęgnacyjnego nie wprowadzało nowej regulacji, wymagającej stanowiska KRUS, bowiem zakres ten jednoznacznie regulują przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Niemniej jednak z uwagi na powzięte przez Kasę informacje o istniejących rozbieżnościach interpretacyjnych, na stronie internetowej Kasy w dniu 2 lipca 2014 r. zamieszczono informację dla osób ubiegających się o przyznanie wyżej wymienionych świadczeń z której wynikało, że po otrzymaniu informacji o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym Kasa jest ustawowo zobowiązana do wydania decyzji o ustaniu ubezpieczenia społecznego rolników od dnia zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego lub wykonywania pracy w tym gospodarstwie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników rolnik jest zobowiązany, nie czekając na wezwanie, zgłaszać Kasie m.in. okoliczności mające wpływ na podleganie ubezpieczeniu w ciągu 14 dni od dnia ich zaistnienia. Okolicznością taką jest zaprzestanie prowadzenia gospodarstwa rolnego lub wykonywania pracy w tym gospodarstwie. Ewentualnie zaistniała zwłoka w poinformowaniu Kasy o okolicznościach mających wpływ na podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników spowoduje konieczność weryfikacji zasadności pozostawania w ubezpieczeniu społecznym rolników i zdrowotnym przez takie osoby, co skutkować będzie, dla takich osób, ustaniem ubezpieczenia społecznego rolników od dnia zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej lub wykonywania pracy w tym gospodarstwie.

Odnosząc się natomiast do kwestii ubezpieczenia zdrowotnego uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 r., poz. 581) m.in. obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniem społecznym rolników. Obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego rolników i domowników rolników, zgodnie z art. 69 ust. 2 ustawy, powstaje od dnia zgłoszenia do ubezpieczenia w trybie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników a ustaje z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustały okoliczności uzasadniające podleganie ubezpieczeniu (np. w związku z zaprzestaniem prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym).

Osoby pobierające specjalny zasiłek opiekuńczy, świadczenie pielęgnacyjne i zasiłek dla opiekuna mają odrębny tytuł do ubezpieczenia zdrowotnego i zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego tych osób w ZUS dokonuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta (art. 66 ust. 1 pkt 28, 28a i 28b oraz art. 75 ust. 11 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych).

Z uzasadnienia Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej do ustawy o ustalaniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów wynika natomiast, że z uwagi na fakt, iż wprowadzone ustawą rozwiązania nie przewidują objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym osób mających ustalone prawo do zasiłku dla opiekuna w okresie od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy, dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia:

- 1) nie wszczynają postępowania w sprawie o ustalenie obowiązku poniesienia kosztów tych świadczeń, a postępowanie wszczęte umarza;
- 2) umarza w całości spłatę należności ustalonej w decyzji wydanej na podstawie art. 50 ust. 18 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stosując odpowiednio art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, 938 i 1646)

w sytuacji jeżeli osoby te w okresie, za który miały ustalone prawo do zasiłku dla opiekuna oraz w ciągu 30 dni po upływie tego okresu, skorzystały ze świadczeń opie-

ki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, mimo braku prawa do tych świadczeń – z powodu wygaśnięcia z mocy prawa decyzji o przyznaniu im prawa do świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw. A zatem, w świetle powyższego, osoby, które uzyskały prawo do wyżej wymienionych świadczeń, nie powinny być zobowiązywane do ponoszenia kosztów uzyskanych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

z upoważnienia
PREZESA KRUS
Zastępcą Prezesa
Kasy Rolniczego
Ubezpieczenia Społecznego
Janina Pszczółkowska

Oświadczenie senatora Jerzego Chróścikowskiego

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

W związku ze zmianą przepisów obowiązujących od 15 maja 2014 r., dotyczących warunków przyznawania rolnikom, ich małżonkom i domownikom prawa do zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego i świadczenia pielęgnacyjnego, przepisy warunkują przyznanie rolnikom świadczeń od złożenia we właściwym urzędzie gminy między innymi oświadczenia:

— w przypadku rolników – o zaprzestaniu prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego;

— w przypadku małżonków rolników lub domowników – o zaprzestaniu prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego lub wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym.

Powyższe oświadczenie rolnik składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W przypadku gdy o zasiłek dla opiekuna, specjalny zasiłek opiekuńczy albo świadczenie pielęgnacyjne ubiegałby się rolnik, jedyny właściciel gospodarstwa, zaprzestanie prowadzenia przez taką osobę działalności rolniczej oznaczałoby również ustanie ubezpieczenia społecznego rolników i ubezpieczenia zdrowotnego dla domowników pracujących w jego gospodarstwie rolnym.

Rolnicy w momencie ubiegania się o świadczenia wynikające z ustawy z 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (DzU z 2014 r., poz. 567) nie byli informowani ani przez KRUS, ani przez GOPS o utracie prawa do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego w KRUS.

W związku z tym obecnie wielu rolników otrzymało z KRUS decyzje, że w związku z pobieraniem wymienionych świadczeń ustaje ubezpieczenie społeczne rolników w zakresie ubezpieczenia emerytalno-rentowego i wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego za okres pobierania wyżej wymienionych świadczeń. Jednocześnie KRUS informuje, że w związku z ustaniem ubezpieczenia społecznego rolnik nie podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu od dnia przyznania świadczenia do dnia ponownego złożenia zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego.

Oznacza to, że od momentu przyznania wymienionych świadczeń rolnik nie podlegał ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Rolnicy ci w większości przypadków nie mieli świadomości wyłączenia z ubezpieczenia zdrowotnego, korzystali z opieki medycznej, sądząc, że są objęci ubezpieczeniem społecznym. Należy podkreślić, że rolnicy nadal na bieżąco opłacali składki do KRUS: składki na ubezpieczenie społeczne i na ubezpieczenie zdrowotne.

Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów weszła w życie 15 maja 2014 r. W dniu wejścia w życie bardzo często zarówno pracownicy KRUS, jak i GOPS mieli problem z interpretacją przepisów prawnych w tym zakresie. Brakuje również definicji zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego. Oficjalną informację dla osób ubiegających się o przyznanie zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub świadczenia pielęgnacyjnego KRUS wystosował dopiero 2 lipca 2014 r., a więc po prawie dwóch miesiącach obowiązywania ustawy, kiedy wielu rolników już otrzymało świadczenia, często za czas zaległy, to jest za drugie półrocze 2013 r.

W związku z napływającymi informacjami od rolników pobierających świadczenia dla opiekunów wynikające z wyżej wymienionej ustawy zwracam się z następującymi zapytaniami.

1. Jaki jest stan prac w kwestii uregulowania przepisów w zakresie ubezpieczenia w KRUS rolników pobierających świadczenia dla opiekunów, co znalazło się w zapowiedzi złożonej w dniu 25 lipca 2014 r. w Sejmie RP przez wiceminister pracy i polityki społecznej Elżbietę Seredyn?

2. Czy GOPS/organ wypłacający wymienione świadczenia dla opiekunów rolnikom, małżonkom rolników lub domownikom miał obowiązek objąć

ich ubezpieczeniem zdrowotnym? Czy GOPS/organ wypłacający świadczenie ma obowiązek objąć te osoby ubezpieczeniem zdrowotnym wstecz, za okres pobierania świadczenia przez rolnika?

Jerzy Chróścikowski

Odpowiedź

Warszawa, 22 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 23 kwietnia 2015 r. znak: BPS/043-73-3138/15, dotyczące tekstu oświadczenia senatorskiego senatora Jerzego Chróścikowskiego złożonego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w sprawie ubezpieczenia w KRUS rolników pobierających świadczenia dla opiekunów, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 3 ust. 1, obowiązującej od dnia 15 maja 2014 r., *ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów* (jest to ustawa realizująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2013 r.), w przypadku, gdy o zasiłek dla opiekuna ubiegają się rolnicy, małżonkowie rolników lub domownicy, w rozumieniu przepisów *ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników* (Dz. U. z 2013 r. poz. 1403, 1623 i 1650), świadczenie to przysługuje odpowiednio:

- 1) rolnikom w przypadku zaprzestania prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego;
- 2) małżonkom rolników lub domownikom w przypadku zaprzestania prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego albo wykonywania przez nich pracy w gospodarstwie rolnym.

Zgodnie z ust. 2 ww. artykułu, zaprzestanie prowadzenia gospodarstwa rolnego lub zaprzestanie wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym, o których mowa w ust. 1, potwierdza się stosownym oświadczeniem złożonym pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Przy ustalaniu prawa do zasiłku dla opiekuna, w przypadku zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy przez rolnika, małżonka rolnika lub domownika, ww. oświadczenie może dotyczyć zarówno okresu od dnia wejścia w życie *ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów*, jak i okresu od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ww. ustawy, za które dana osoba ubiega się o ustalenie prawa do zasiłku dla opiekuna.

W świetle powyższej regulacji, fakt zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego lub zaprzestania wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym, rolnik, małżonek rolnika lub domownik rolnika, potwierdza ww. oświadczeniem składanym pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Jednocześnie należy wskazać, że w ustawie o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, jak i w ustawie o świadczeniach rodzinnych, nie wprowadzono definicji zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego ani definicji zaprzestania wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym, ani nie odesłano w tym zakresie do innych aktów prawnych.

W związku z powyższym, ocenę, czy dany rolnik, małżonek rolnika, domownik, zaprzestał prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, czy też nie, ustawodawca pozostawił rolnikowi, małżonkowi rolnika, domownikowi. Przepisy ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów oraz przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych, nie przewidują innej drogi dowodowej na ww. okoliczność, niż opisane wyżej oświadczenie. Analogiczne regulacje zawarte są w obowiązującym od dnia 15 maja 2014 r. art. 17b ustawy o świadczeniach rodzinnych, dotyczącym przyznawania rolnikom, małżonkom rolników i domownikom rolników specjalnego zasiłku opiekuńczego i świadczenia pielęgnacyjnego.

Oznacza to, że aby rolnik, małżonek rolnika, domownik, mógł ubiegać się o specjalny zasiłek opiekuńczy lub świadczenie pielęgnacyjne, tj. świadczenia przyznawane w związku z zakończeniem aktywności zawodowej spowodowanym koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, musi zaprzestać prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy – co potwierdza stosownym oświadczeniem złożonym pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Ponadto, za osoby otrzymujące zasiłek dla opiekuna, specjalny zasiłek opiekuńczy lub świadczenie pielęgnacyjne, co do zasady opłacane są z budżetu państwa składki do ZUS-u na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (zgodnie z art. 6 ust. 2a–c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Dotyczy to również rolników, małżonków rolników i domowników, jeśli otrzymują ww. świadczenia. Istotne jest jednak, że ww. składki nie są opłacane do ZUS, jeśli osoba pobierająca świadczenie pielęgnacyjne, specjalny zasiłek opiekuńczy albo zasiłek dla opiekuna, podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego z innego tytułu na podstawie ustawy lub na podstawie odrębnych przepisów.

W związku z powyższym, jeśli rolnik, małżonek rolnika, domownik, otrzymujący ww. świadczenie w związku z zaprzestaniem prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, podlegałby jednocześnie obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu w KRUS (na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników), to do ubezpieczenia do ZUS-u nie zostanie zgłoszony. Jeśli zaś obowiązkowemu ubezpieczeniu w KRUS nie będzie podlegał, to zgodnie z przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe będą za niego opłacane ze środków budżetu państwa do ZUS-u.

Osoby otrzymujące zasiłek dla opiekuna, specjalny zasiłek opiekuńczy lub świadczenia pielęgnacyjne, a więc także rolnicy, małżonkowie rolników, domownicy, co do zasady mają także opłacane z budżetu państwa (na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) składki na ubezpieczenie zdrowotne, chyba że są już ubezpieczone zdrowotnie z innego tytułu. Właściwym w sprawie ww. ustawy regulującej zasady opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne jest Minister Zdrowia.

Przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, nie należą do właściwości Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Rozstrzygnięcie, czy dana osoba podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu w KRUS na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, należy do kompetencji KRUS.

Także zajęcie wiążącego stanowiska, czy zaprzestanie przez rolnika, małżonka rolnika, domownika prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, potwierdzone opisanym wyżej oświadczeniem złożonym w gminnym organie właściwym w celu uzyskania zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub świadczenia pielęgnacyjnego, na gruncie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników ma wpływ na jego prawo do ubezpieczenia emerytalnego i rentowego w KRUS, należy do kompetencji KRUS i do KRUS osoba zainteresowana w każdym czasie mogła i może zwrócić się z ewentualnymi pytaniami w tej sprawie.

Należy jednak zauważyć, że treść komunikatu zamieszczonego na stronie internetowej KRUS (<http://www.krus.gov.pl/komunikaty/dokument/arttykul/wazne-dla-osob-ubiegajacych-sie-o-pryzyznanie-zasilku-dla-opiekuna-specjalnego-zasilku-opieku/>), dotyczącego podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, wskazuje, że złożenie przez rolnika, jego małżonka lub domownika, ubiegającego się o przyznanie zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego albo świadczenia pielęgnacyjnego oświadczenia o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego lub wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym, wskazuje na niespełnianie przez te osoby warunków do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników na podstawie ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Jeśli, zgodnie z ww. stanowiskiem KRUS, osoba ubiegająca się/otrzymująca zasiłek dla opiekuna, specjalny zasiłek opiekuńczy albo świadczenie pielęgnacyjne, w związku z zaprzestaniem prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, zostanie wyłączona z ubezpieczeń społecznych w KRUS na podstawie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, to w ramach otrzymywanego zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego albo świadczenia pielęgnacyjnego, gminny organ właściwy przyznający ww. świadczenia powinien zgłosić ją do ubezpieczeń emerytalnego, rentowego i zdrowotnego do ZUS i ze środków budżetu państwa opłacać składki na ww. ubezpieczenia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że świadczenia rodzinne, a także zasiłek dla opiekuna, są świadczeniami przyznawanymi na wniosek osoby zainteresowanej, a nie z urzędu i do osoby zainteresowanej należy decyzja, czy o dane świadczenia chce się ubiegać, czy też nie. Jest to istotne zwłaszcza biorąc pod uwagę wpływ zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, na prawo do ubezpieczenia w KRUS na podstawie ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wskazany w ww. komunikacie KRUS.

Konieczność uregulowania kwestii prawa rolników, małżonków rolników, domowników do zasiłku dla opiekuna, specjalnego zasiłku opiekuńczego i świadczenia pielęgnacyjnego, zrealizowana w drodze obowiązujących od 15 maja 2014 r. zapisów art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów oraz w art. 17b ustawy o świadczeniach rodzinnych, wynikała z treści uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2012 r. (sygn. akt I OPS 5/12) – w uchwale tej, NSA stwierdził, że świadczenia pielęgnacyjnego nie może otrzymywać rolnik prowadzący gospodarstwo rolne, gdyż jest w takim przypadku osobą aktywną zawodowo.

Gdyby opisane wyżej, jednolite regulacje nie zostały wprowadzone, to obecnie wciąż miałyby miejsce przypadki, które miały miejsce po publikacji ww. uchwały NSA, tj. jedne gminy przyznawałyby rolnikom świadczenie pielęgnacyjne i w konsekwencji także zasiłek dla opiekuna, a inne gminy wciąż stosowałyby uchwałę NSA i odmawiałyby przyznania rolnikom świadczenia pielęgnacyjnego i w konsekwencji także zasiłku dla opiekuna.

W świetle powyższej uchwały NSA, wiążącej dla Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, nie jest możliwe przywrócenie/wprowadzenie rozwiązania, w wyniku którego rolnicy, małżonkowie rolników, domownicy, którzy nie zaprzestali prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, mogliby otrzymywać specjalny zasiłek opiekuńczy, świadczenie pielęgnacyjne lub zasiłek dla opiekuna, tj. świadczenia dla nieaktywnych zawodowo opiekunów osób niepełnosprawnych.

Ponadto uprzejmie informuję, że należąca do właściwości Ministra Pracy i Polityki Społecznej ustawa o świadczeniach rodzinnych, jak i akty wykonawcze do tej ustawy, nie regulują zagadnień z zakresu ubezpieczeń społecznych rolników. Materia ta uregulowana jest w należącej do właściwości Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników. Oznacza to, że właściwym w sprawie ewentualnych zmian w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników, np. w wyniku których rolnicy, małżonkowie rolników i domownicy, mogliby zachować prawo do ubezpieczenia w KRUS pomimo złożenia opisanego wyżej oświadczenia o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego/wykonywania w nim pracy, jest Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że powyższe zagadnienia są aktualnie przedmiotem procedowanego obecnie w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (druk nr 851),

którego celem jest uzupełnienie katalogu osób objętych ubezpieczeniem emerytalno-rentowym z ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, małżonków rolników i domowników, którzy zaprzestając prowadzenia gospodarstwa rolnego lub wykonywania pracy w gospodarstwie, nabywają prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego lub zasiłku dla opiekuna, oraz zapewnienie odprowadzania za nich składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe do KRUS.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Elżbieta Seredyn
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Chybickiej

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura wpłynęło pismo marszałka województwa dolnośląskiego Cezarego Przybylskiego z prośbą o przekazanie informacji o stanie zaawansowania prac nad docelową zmianą przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w zakresie systemu korekcyjno-wyrównawczego.

W ubiegłym roku przyjęta została nowelizacja ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, która miała stanowić wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2014 r. Wprowadzone zmiany miały być tymczasowe, a do końca kwietnia 2015 r. Ministerstwo Finansów miało opracować kompleksowe przepisy.

Zwracam się do Pana Ministra z gorącą prośbą o przesłanie informacji na temat aktualnego statusu prac nad wyżej wymienionymi przepisami oraz o ewentualne przesłanie powstałych już projektów.

*Z wyrazami szacunku
Alicja Chybicka*

Odpowiedź

Warszawa, 18 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2015 r. nr BPS/043-73-3139/15 oświadczeniem złożonym przez Panią Senator Alicję Chybicką podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie informacji o stanie zaawansowania prac nad docelową zmianą przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w zakresie systemu korekcyjno-wyrównawczego, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przygotowanie optymalnego, najbardziej racjonalnego modelu dokonywania wpłat i podziału tych środków pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego wymaga dokonania szczegółowych analiz, kalkulacji oraz wyliczeń dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. W związku z tym, zmiana obowiązującego systemu jest procesem skomplikowanym i długotrwałym.

Należy zauważyć, że w 2010 r. Minister Finansów przedstawił Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, różne warianty rozwiązań dotyczących wpłat do budżetu państwa. Nie udało się jednak wypracować rozwiązań docelowych.

Ponadto, w 2012 r. w Sejmie RP były prowadzone, w ścisłej współpracy z Ministrem Finansów, prace nad dwoma projektami ustawy o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, tj. projekt obywatelski (druk nr 19) oraz projekt komisyjny (druk nr 230), przewidujące m.in. zmniejszenie wysokości wpłat do budżetu państwa. Rada Ministrów w stanowiskach do ww. projektów, pomimo zastrzeżeń do proponowanych rozwiązań, zarekomendowała prowadzenie prac nad

tymi projektami, mając na względzie potrzebę przeanalizowania systemu wpłat jednostek samorządu terytorialnego do budżetu państwa i ewentualnego skorygowania obecnie funkcjonującego mechanizmu. Ostatecznie prace nad tymi projektami nie zostały sfinalizowane.

Minister Finansów w 2014 r. opracował i przedstawił projekt ustawy o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Projekt ten w dniu 19 sierpnia 2014 r. został przyjęty przez Radę Ministrów. W dniu 23 października 2014 r. Sejm RP przyjął ustawę o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącą wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt K13/11 w odniesieniu do województw. Rozwiązania zawarte w tej ustawie eliminują wady systemu wskazane przez Trybunał Konstytucyjny w przywołanym wyroku i obowiązują do końca 2015 r.

Przygotowanie rozwiązań eliminujących dysfunkcje systemu korekcyjno-wyrównawczego, stwierdzone przez Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt S 1/13, a także objęcie zmianami nie tylko województw, ale także gmin i powiatów, wymagało poszerzenia zakresu analiz oraz rozpoznanie jak system korekcyjno-wyrównawczy funkcjonuje w innych krajach.

W grudniu ubiegłego roku Ministerstwo Finansów, wspólnie z Bankiem Światowym, zorganizowało warsztaty pt. „Transfery wyrównawcze w samorządach terytorialnych”. Głównym tematem warsztatów, z udziałem międzynarodowych ekspertów, były rozwiązania w zakresie transferów wyrównawczych w samorządach terytorialnych oraz przykłady dobrych międzynarodowych praktyk. W spotkaniu tym uczestniczyli również przedstawiciele strony samorządowej. Stanowiska, zaprezentowane przez ekspertów w dziedzinie finansów samorządowych, m.in. z Niemiec, Szwajcarii, Danii i Kanady, zostały udostępnione na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (w zakładce *Działalność / Finanse publiczne / Budżety jednostek samorządu terytorialnego / Informacje i zestawienia*), tak aby wszyscy zainteresowani mogli zapoznać się z tymi materiałami.

Uprzejmie informuję, że nowe rozwiązania w zakresie systemu korekcyjno-wyrównawczego są efektem współpracy z Bankiem Światowym. Prowadzone w Ministerstwie Finansów prace znajdują się na końcowym etapie.

Przygotowane kierunki zmian będą w najbliższym czasie przedmiotem konsultacji ze Stroną Samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Hanna Majszczyk

Oświadczenie senator Alicji Chybickiej

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zgłosił się do mnie prof. dr hab. Julian Malicki, dyrektor Wielkopolskiego Centrum Onkologii oraz kierownik Katedry i Zakładu Elektroradiologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu, i zaprezentował projekt INPRONKO – Zintegrowany, Wielodyscyplinarny System Profilaktyki, Diagnostyki i Leczenia Chorób Nowotworowych w Polsce Zachodniej. To kompleksowy projekt badawczy skupiający się na rozwoju metod leczenia nowotworów, między innymi radioterapii protonowej (protonoterapia) i fotonowej.

Radioterapia protonowa jest innowacyjną metodą stosowaną w leczeniu między innymi guzów mózgu, rdzenia kręgowego, gałki ocznej czy nowotworów u dzieci. Protonoterapia niestety nie jest w Polsce świadczeniem wpisanym na listę świadczeń gwarantowanych ani też świadczeniem wycenionym przez NFZ czy też ogólnie świadczeniem dostępnym w naszym kraju.

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, czy ministerstwo zamierza podjąć – a jeśli tak, to kiedy – działania włączające radioterapię protonową do koszyka świadczeń gwarantowanych.

Z wyrazami szacunku

Alicja Chybicka

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3140/15, w sprawie oświadczenia złożonego przez Panią Senator Alicję Chybicką, podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie włączenia radioterapii protonowej do koszyka świadczeń gwarantowanych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W pierwszej kolejności zwrócenia uwagi wymaga, iż katalogiem świadczeń gwarantowanych, stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. poz. 1520, z późn. zm.) objęta jest procedura medyczna 92.288 *Teleradioterapia hadronowa wiązką protonów*. Z uwagi na fakt, iż zarówno procedura medyczna, którą identyfikowane są świadczenia terapii protonowej (92.288 *Teleradioterapia hadronowa wiązką protonów*), jak i rozpoznania z grupy „C” Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10 (nowotwory złośliwe), w których ww. procedura znajduje potencjalne możliwości zastosowania, objęte są obowiązującym wykazem świadczeń gwarantowanych, kwestią zasadniczą, dotyczącą istnienia problemu, jest jednoznaczne określenie wskazań do radioterapii protonowej, opartych na zasadach *Evidence Based Medicine*.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż środowisko eksperckie prowadzi obecnie prace mające na celu określenie medycznych kryteriów kwalifikacji do radioterapii protonowej nowotworów zlokalizowanych poza narządem wzroku, o udowodnionej skuteczności i efektywności klinicznej, które docelowo zostaną poddane ocenie Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Warczyński

Oświadczenie senator Alicji Chybickiej

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura wpłynęło pismo od pani Aliny Pulcer, prezes Stowarzyszenia Kobiet z Problemami Onkologiczno-Ginekologicznymi „Magnolia”, z prośbą o wsparcie działań na rzecz poprawy dostępności do leczenia farmakologicznego dla kobiet z mięśniakami macicy.

Od kilku lat kobiety z problemem mięśniaków macicy mają możliwość leczenia farmakologicznego octanem uliprystalu, które daje szansę na wyleczenie bez konieczności wykonywania zabiegów wycięcia macicy i pozbawienia kobiet szans na macierzyństwo.

W 2014 r. octan uliprystalu otrzymał pozytywną rekomendację Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, potwierdzającą zasadność objęcia leku refundacją.

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, kiedy – i czy w ogóle – ministerstwo zamierza objąć refundacją octan uliprystalu.

*Z wyrazami szacunku
Alicja Chybicka*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.15

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator Alicji Chybickiej złożone podczas 73. posiedzenia Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie objęcia refundacją metody farmakologicznej w leczeniu problemów onkologiczno-ginekologicznych, w zakresie refundacji ze środków publicznych produktu leczniczego Esmya (uliprystal acetate), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zasady refundacji produktów leczniczych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345). Zgodnie z przepisami przywołanej ustawy Minister Zdrowia ogłasza, raz na dwa miesiące, w drodze obwieszczenia, wykazy refundowanych leków, w stosunku do których wydano ostateczne decyzje administracyjne o objęciu refundacją. Minister Zdrowia, mając na uwadze uzyskanie jak największych efektów zdrowotnych w ramach dostępnych środków publicznych, wydaje decyzję o objęciu produktu leczniczego refundacją przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 12 ustawy refundacyjnej, tj.:

- 1) stanowiska Komisji Ekonomicznej,
- 2) rekomendacji Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych,
- 3) istotności stanu klinicznego, którego dotyczy wnioski o objęcie refundacją,
- 4) skuteczności klinicznej i praktycznej,
- 5) bezpieczeństwa stosowania,
- 6) relacji korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania,
- 7) stosunku kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych dotychczas refundowanych leków w porównaniu z wnioskowanym,

- 8) konkurencyjności cenowej,
- 9) wpływu na wydatki podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i świadczeniobiorców,
- 10) istnienia alternatywnej technologii medycznej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, oraz jej efektywności klinicznej i bezpieczeństwa stosowania,
- 11) wiarygodności i precyzji oszacowań kryteriów, o których mowa w pkt 3–10,
- 12) priorytetów zdrowotnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 31a ust. 2 ustawy o świadczeniach,
- 13) wysokości progu kosztu uzyskania dodatkowego roku życia skorygowanego o jakość, ustalonego w wysokości trzykrotności Produktu Krajowego Brutto na jednego mieszkańca, a w przypadku braku możliwości wyznaczenia tego kosztu – koszt uzyskania dodatkowego roku życia.

Uprzejmie informuję, że wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu dla leku Esmya (uliprystał acetate), 5 mg, 28 tabl., został złożony do Ministerstwa Zdrowia przez podmiot odpowiedzialny, o którym mowa w art. 2 pkt 27 ustawy refundacyjnej.

Minister Zdrowia zlecił Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji wydanie rekomendacji odnośnie do zasadności finansowania ze środków publicznych w oparciu o ocenę skuteczności klinicznej, bezpieczeństwa stosowania, efektywności kosztowej oraz akceptowalnego wpływu na budżet płatnika publicznego.

Prezes Agencji w dniu 29 grudnia 2014 r. wydał rekomendację nr 264/2014, w której uznał za zasadne objęcie refundacją produktu leczniczego Esmya, we wskazaniu: leczenie przedoperacyjne umiarkowanych i ciężkich objawów mięśniaków macicy występujących u kobiet dorosłych w wieku rozrodczym do 40 roku życia, w ramach odrębnej grupy limitowej i wydawanie go pacjentom z odpłatnością ryczałtową, z ograniczeniem stosowania leku przez okres do 3 miesięcy. Należy przy tym podkreślić, że w rekomendacji Prezes Agencji uznał za konieczne obniżenie kosztów terapii poprzez wprowadzenie instrumentu dzielenia ryzyka.

Lek Esmya (uliprystał acetate) został dopuszczony do obrotu we wskazaniu: „octan uliprystału jest wskazany w leczeniu przedoperacyjnym umiarkowanych i ciężkich objawów mięśniaków macicy występujących u kobiet dorosłych w wieku rozrodczym”. Zgodnie z pkt 4.4 Charakterystyki Produktu Leczniczego zaleca się przeprowadzenie wyłącznie dwóch cykli leczenia. Dwa cykle leczenia nie powinny przekraczać 3 miesięcy, ponieważ nie jest znane ryzyko niekorzystnego wpływu na endometrium w przypadku kontynuowania leczenia.

W analizie weryfikacyjnej dokonanej przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji wskazano, że w toku przeszukiwań baz danych autorzy analiz wnioskodawcy zidentyfikowali dwa randomizowane badania kliniczne octanu uliprystału: PEARL I oraz PEARL II, które spełniały kryteria kwalifikacji do przeglądu. Były to badania z randomizacją z grupami równoległymi, przeprowadzone metodą podwójnie ślepej próby.

Skuteczność octanu uliprystału w porównaniu z placebo była oceniana w badaniu PEARL I przez okres jednego cyklu leczenia (ocena w 13 tygodniu badania). Analiza danych z leczenia octanem uliprystału mięśniaków macicy wykazała istotną statystycznie różnicę na korzyść UPA względem placebo pod względem:

- pierwszorzędowych punktów końcowych:
 - odsetka pacjentek ze zredukowanym krwawieniem: 91,5% w porównaniu do 18,8% w grupie przyjmującej placebo (RR=4,88; 95%CI: 2,70; 8,82; p<0,0001; RD=0,73; 95%CI: 0,60; 0,85; p<0,001),
 - procentowej zmiany objętości mięśniaków macicy (różnica: -22,6; 95%CI: -36,1 do -8,2; p=0,002),
- i drugorzędowych punktów końcowych:
 - redukcji krwawienia z macicy na koniec 8 tygodnia (różnica: -341 wg skali PBAC; 95%CI: -469 do -233; p<0,001) oraz 12 tygodnia (różnica: -291; 95%CI: -399 do -194; p<0,001),

- odsetka pacjentek z wtórnym brakiem miesiączki w 8 tygodniu: 61,7% w porównaniu do 4,2% (RR=14,8; 95%CI: 3,78; 58; p=0,0001; RD=0,58; 0,46; 0,69; p<0,0001) i w 13 tygodniu: 72,6% w porównaniu do 6,3% (RR=11,62; 95%CI: 3,86; 35,00; p<0,0001; RD=0,66; 95%CI: 0,55; 0,78; p<0,001),
- odsetka pacjentek ze zmniejszoną objętością mięśniaków macicy o co najmniej 25%: 41,2% w porównaniu do 17,8% (RR=2,32; 95%CI: 1,18; 4,56; p=0,015; RD=0,23; 95%CI: 0,08; 0,39; p=0,003),
- odsetka pacjentek ze zmniejszoną objętością macicy o co najmniej 25%: 34,1% w porównaniu do 6,4% (RR=5,34; 95%CI: 1,72; 16,58; p=0,004; RD=0,28; 95%CI: 0,16; 0,40; p<0,001),
- średniej zmiany w 13 tygodniu poziomu hemoglobiny (MD=1,15; 95%CI: 0,54; 1,76; p<0,001) oraz hematokrytu (MD=2,82; 95%CI: 1,21; 4,43; p<0,001),
- odczuwanego dyskomfortu (różnica: -4,0; 95%CI: -6,0 do -1,0; p=0,001),

Analiza nie wykazała jednocześnie znaczących zmian w różnicy poziomu bólu i w odsetku kobiet z brakiem deformacji macicy.

Ponieważ lek ma mieć zastosowanie w leczeniu przedoperacyjnym mięśniaków macicy, wzięto pod uwagę takie punkty końcowe, które dotyczą wyboru i przebiegu leczenia operacyjnego. W przeprowadzonej analizie dotyczącej leczenia operacyjnego pacjentek po zakończeniu przyjmowania leków mniej niż połowa pacjentek z każdej badanej grupy (45,1% pacjentek przyjmujących octan uliprystalu oraz 40,4% z grupy placebo) poddała się operacji usunięcia mięśniaków po zakończeniu badania PEARL I. Nie było istotnych statystycznie różnic pomiędzy grupą badaną i placebo w wynikach dotyczących odwołania operacji lub wyboru operacji mniej inwazyjnej. Założeniem autorów badania nie było jednak ustalenie czy przyjmowanie leku Esmya przed operacją może wpływać na leczenie operacyjne.

Ponadto wykazano, że na unormowanie stężenia hemoglobiny i hematokrytu wpływ miało przyjmowanie żelaza przez każdą uczestniczkę badania.

Natomiast w badaniu porównującym zastosowanie octanu uliprystalu w dawce dziennej 5 mg z leuproreliną wykazano, że UPA w pierwszorzędownym punkcie końcowym dotyczącym odsetka osób z krwawieniem <75 PBAC spełnia kryterium *non-inferiority* (20% margines) w porównaniu z leuproreliną. W 13 tygodniu badania odsetek ten w badanych grupach wynosił odpowiednio: 90% dla octanu uliprystalu oraz 89% dla leuproreliny (różnica: 1,2%; 95%CI: -9,3; 11,8).

Przyjmowanie leuproreliny przez 13 tygodni znacząco zmniejszyło objętość macicy (47%; IQR: -57,2; -34,7) w porównaniu do octanu uliprystalu (20%; IQR: -39,9; -2,8).

Mediana procentowej redukcji objętości mięśniaków wynosiła -36% (IQR: -58; -11) w grupie przyjmującej UPA i -53% (IQR: -69; -36) w grupie przyjmującej LA.

Nie wykazano istotnej różnicy pomiędzy badanymi grupami w odsetku pacjentek, u których wystąpił wtórny brak miesiączki (RR=0,94; 95%CI: 0,80; 1,09; p=0,398; RD=-0,05; 95%CI: -0,17; 0,07; p=0,4). Nadmierne krwawienie było kontrolowane szybciej w grupie przyjmującej UPA (mediana: 7 dni w porównaniu do 21 dni w grupie otrzymującej leuprorelinę).

Octan uliprystalu i leuprorelina wykazały podobny wpływ na poprawę jakości życia oraz zmniejszenie poziomu bólu.

W badaniu PEARL II również przeprowadzono obserwację dotyczącą przebiegu leczenia operacyjnego pacjentek uczestniczących w badaniu. Ponad połowa pacjentek z każdej badanej grupy (52,6% pacjentek przyjmujących octan uliprystalu oraz 54,7% leuprorelinę) poddała się operacji usunięcia mięśniaków po zakończeniu badania PEARL II. Nie wykazano istotnych statystycznie różnic w ilości pacjentek, które poddały się operacji. Według danych EMA liczba przeprowadzonych planowo operacji była podobna we wszystkich grupach badanych (bez różnic istotnych statystycznie). Wśród kobiet, które planowały operację około 60% kobiet miało zabieg mniej inwazyjny niż planowano przed leczeniem, odsetek ten był podobny we wszystkich grupach.

Podobnie jak w przypadku badania PEARL I, nie można na podstawie badania PEARL II wyciągać bezpośrednich wniosków na temat wpływu przyjmowania UPA na wybór, przebieg i rekonwalescencję po zabiegu operacyjnym miomektomii lub histerektomii.

Uprzejmie informuję, że do chwili obecnej nie została wydana decyzja administracyjna w przedmiocie objęcia albo odmowie objęcia refundacją produktu leczniczego Esmya (uliprystal acetate). Pragnę przy tym wskazać, iż zgodnie z art. 31 ustawy o refundacji wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leku rozpatruje się w terminie 180 dni.

Minister Zdrowia, rozpatrując ww. wniosek w oparciu o zebrane dokumenty, w tym wynik negocjacji cenowych przeprowadzonych przez Komisję Ekonomiczną z Wnioskodawcą, wyda decyzję o objęciu, bądź o odmowie objęcia refundacją przedmiotowego produktu leczniczego biorąc pod uwagę ww. kryteria określone przepisami ustawy o refundacji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza
oraz do minister nauki i szkolnictwa wyższego Leny Kolarskiej-Bobińskiej

Szanowny Panie Ministrze! Szanowna Pani Minister!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o poparcie działań zmierzających do utworzenia kierunku lekarskiego na Uniwersytecie Zielonogórskim.

W województwie lubuskim utrzymuje się niekorzystny trend starzenia się kadry medycznej. Potrzeba specjalistów z zakresu torakochirurgii, chirurgii naczyniowej, kardiologii, endokrynologii, diabetologii, gastroenterologii, neurologii oraz pediatrii. W naszym regionie występuje także bardzo niekorzystny wskaźnik liczby lekarzy w stosunku do liczby mieszkańców. Wynosi on 18,4 lekarza na 10 tysięcy mieszkańców w przypadku specjalizacji podstawowych oraz 7,2 lekarza na 10 tysięcy mieszkańców w przypadku specjalizacji szczegółowych.

Województwo lubuskie potrzebuje kierunku lekarskiego, gdyż 60% Lubuszan kształcących się na uczelniach medycznych w innych regionach nie powraca do naszego województwa. Powstanie kierunku lekarskiego na naszej uczelni przyczyni się do podwyższenia poziomu zapewnienia podstawowej i specjalistycznej opieki lekarskiej w regionie.

W związku z przedstawionymi argumentami działania w tym zakresie mają podstawę i są uzasadnione. Wnoszę więc o przyspieszenie prac oraz wydanie stosownych pozwoleń w odpowiedzialnych resortach.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 14 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Roberta Dowhana złożone podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 23 kwietnia 2015 roku (znak: BPS/043-73-3142-MZ/15), w sprawie poparcia działań zmierzających do utworzenia kierunku lekarskiego na Uniwersytecie Zielonogórskim, proszę o przyjęcie następujących informacji.

Uprzejmie informuję, iż aktualną ścieżkę ubiegania się o uzyskanie uprawnień do prowadzenia kształcenia na kierunku lekarskim przez uczelnię nieposiadającą doświadczenia w prowadzeniu kształcenia w tym zakresie wskazuje art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w zmienionym brzmieniu, wprowadzonym na mocy ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1198).

Zgodnie z powyższą regulacją podstawowa jednostka organizacyjna uczelni nieposiadająca uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w obszarze kształcenia i dziedzinie, do których jest przyporządkowany kierunek studiów, spełniająca warunki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 9

ust. 3 pkt 1 i 2 oraz art. 9b ustawy, może uzyskać uprawnienie do prowadzenia studiów na kierunku, o którym mowa w art. 9b **ustawy, na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, wydanej po zasięgnięciu opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej i właściwego ministra nadzorującego uczelnię, o którym mowa w art. 33 ust. 2 ustawy, oraz ministra właściwego do spraw zdrowia – w przypadku uprawnienia do prowadzenia studiów na kierunku lekarskim, kierunku lekarsko-dentystycznym i kierunku farmacja.**

Pragnę poinformować, że wniosek Uniwersytetu Zielonogórskiego wpłynął do Ministerstwa Zdrowia i jest na etapie przygotowywania opinii.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Anna Łukasik

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 20 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. (BPS/043-73-3142-MNSW/15) w sprawie poparcia działań zmierzających do utworzenia kierunku lekarskiego w Uniwersytecie Zielonogórskim i przyspieszenia prac związanych z wydaniem stosownych pozwoleń w tym zakresie, uprzejmie informuję, iż na mocy decyzji z dnia 19 maja 2015 r. zostało nadane Uniwersytetowi uprawnienie do prowadzenia kierunku lekarskiego.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż ostateczna decyzja w sprawie wniosku Uniwersytetu Zielonogórskiego została podjęta niezwłocznie po uzyskaniu wszystkich niezbędnych opinii. Należy mieć bowiem na względzie, że realizacja kształcenia na kierunku lekarskim odbywa się w szczególnych uwarunkowaniach prawnych. Podstawę do jego prowadzenia stanowią nie tylko przepisy *ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym*, ale również istotne regulacje dotyczące warunków związanych z kształceniem praktycznym (w szczególności klinicznym).

Warto również podkreślić, iż wniosek Uczelni dotyczący utworzenia kierunku lekarskiego został rozpatrzony przy zapewnieniu pełnego obiektywizmu przyjętych procedur i z uwzględnieniem szczególnego interesu publicznego, jakim jest dbałość o życie i zdrowie obywateli.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Marek Ratajczak

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Opinia publiczna jest poruszona informacją, że od dłuższego czasu na polskim rynku farmaceutycznym zachodzą niepokojące operacje. Zgodnie z ustawą hurtownie dostarczające leki refundowane do aptek mogą pobrać marżę w wysokości 5%. Jednak od jakiegoś czasu hurtownie masowo reeksportują te leki za granicę, omijając pięcioprocentową marżę. Dzieje się tak, ponieważ według interpretacji departamentu leków taki reeksport traktowany jest jako obrót hurtowy. Ta sytuacja powoduje coraz częstsze niedobory leków refundowanych w aptekach. Rodzi to też reperkusje dla aptek i pacjentów. Apteki, nie mogąc osiągnąć zysków z leków refundowanych, których brakuje, zmuszone są podnosić ceny pozostałych.

Prosimy o informację, jakie działania zostaną podjęte, aby przywrócić stabilność na rynku leków.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.29

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatorów Jana Marię Jackowskiego i Krzysztofa Słonia podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Problem braku dostępności produktów leczniczych na polskim rynku farmaceutycznym, w szczególności leków objętych refundacją, jest bardzo poważny, dlatego też Ministerstwo Zdrowia wspiera i podejmuje działania w zakresie przyspieszenia wejścia w życie przyjętej przez Sejm RP **ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw**, mającej na celu ograniczenie wywozu z Polski produktów zagrożonych brakiem dostępności.

Główną przyczyną braku dostępności produktów leczniczych na polskim rynku farmaceutycznym jest nadmierny wywóz produktów leczniczych za granicę RP. W grupie produktów leczniczych, w przypadku których stwierdzono wzrost wywozu za granicę, w dużej mierze znajdują się produkty istotne terapeutycznie. Dlatego też w opinii Ministerstwa Zdrowia zasadnym jest, w celu zapewnienia pełnego dostępu do produktów leczniczych polskim pacjentom, wprowadzenie regulacji umożliwiających organom państwowym ograniczenie nadmiernego wywozu z kraju, w szczególności produktów leczniczych ratujących życie i zdrowie pacjentów.

Obowiązujące przepisy prawa krajowego przewidują regulacje mające na celu zapewnienie pacjentom dostęp do leków, do których należy między innymi obowiązek zaspokajania zapotrzebowania odpowiadającego potrzebom polskich pacjentów, nałożony na wytwórców oraz podmioty prowadzące obrót produktami leczniczymi.

Zgodnie z art. 36z ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.), podmiot odpowiedzialny oraz przedsiębiorcy zajmujący się obrotem hurtowym są obowiązani zapewnić, w celu zabezpieczenia pacjentów, nieprzerwane zaspokajanie zapotrzebowania podmiotów prowadzących obrót hurtowy lub detaliczny produktami leczniczymi, w ilości odpowiadającej potrzebom pacjentów. W przypadku naruszenia przez przedsiębiorcę prowadzącego obrót hurtowy obowiązku zaspokajania zapotrzebowania w odniesieniu do produktów leczniczych objętych refundacją, na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 2 przywołanej ustawy, Główny Inspektor Farmaceutyczny cofa zezwolenie na prowadzenie hurtowni farmaceutycznej. Ponadto, zgodnie z art. 95 ustawy – Prawo farmaceutyczne, apteki mają obowiązek posiadania produktów leczniczych i wyrobów medycznych w ilości i asortymencie niezbędnym do zaspokojenia potrzeb zdrowotnych miejscowej ludności. Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny może cofnąć zezwolenie na prowadzenie apteki, jeżeli nie zaspokaja ona w sposób uporczywy potrzeb ludności w zakresie wydawania produktów leczniczych.

Obowiązek zapewniania stałych dostaw do refundowanych produktów leczniczych przewidują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. 2011 r. Nr 122, poz. 696, z późn. zm.). Składając wniosek o objęcie produktu leczniczego refundacją, wnioskodawca jest zobligowany do przedstawienia:

- dostępności w obrocie leku w chwili składania wniosku oraz
- złożenia zobowiązania do zapewnienia ciągłości dostaw wraz z określeniem rocznej wielkości dostaw.

W przypadku niedotrzymania obowiązku zapewnienia ciągłości dostaw, Minister Zdrowia na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 4 ustawy o refundacji, uchyla decyzję o objęciu refundacją leku. Zgodnie z art. 34 ww. ustawy, w przypadku gdy zobowiązanie do zapewnienia dostaw nie zostanie dotrzymane i nastąpi niezaspokojenie potrzeb pacjentów, wnioskodawca, który otrzymał decyzję administracyjną o objęciu refundacją, jest obowiązany do zwrotu do Narodowego Funduszu Zdrowia kwoty stanowiącej iloczyn liczby niedostarczonych jednostkowych opakowań leku ich urzędowej ceny zbytu netto, chyba że niewykonywanie tego zobowiązania jest następstwem działania siły wyższej albo potrzeby pacjentów zostały zaspokojone przez jego odpowiednik. Pomimo wyżej omówionych obowiązków nałożonych na przedsiębiorców, w Polsce pojawiają się problemy związane z brakiem dostępności produktów leczniczych, nadmiernie wywożonych za granicę, zazwyczaj w ramach niedozwolonego „odwróconego łańcucha dystrybucji”. Postępowania przez Państwową Inspekcję Farmaceutyczną wobec hurtowni i aptek w zakresie „odwróconego łańcucha dystrybucji” prowadzone są od 2010 r.

Wobec aptek przeprowadzono ok. 400 postępowań. Wydano ponad 200 decyzji dostosowujących i ok. 90 decyzji cofających zezwolenia na prowadzenie apteki. W toku jest ponad 40 postępowań.

Wobec hurtowni prowadzonych było ok. 80 postępowań. Wydano 11 decyzji dostosowujących oraz 20 decyzji cofających zezwolenia na prowadzenie hurtowni farmaceutycznej. W chwili obecnej wszczęte są 22 postępowania wobec hurtowni w przedmiocie cofnięcia zezwolenia.

Z uwagi na ogólnokrajowy charakter „odwróconego łańcucha dostaw” oraz przestępczy charakter działań, w latach 2012–2013 organy Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej podjęły współpracę z Policją i Prokuraturą.

Niezależnie od podejmowanych działań przez organy państwowej inspekcji, rozwiązanie problemu nadmiernego eksportu leków jest niezwykle utrudnione z uwagi na brak systemu monitorowania obrotu produktami leczniczymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który umożliwiłby faktyczną kontrolę obrotu przez organy państwowe w celu zapewnienia dostaw zgodnych z zapotrzebowaniem polskich pacjentów. Regulacje mające na celu zapobieganie nadmiernemu eksportowi leków oraz przewidujące utworzenie Zintegrowanego Systemu Monitorowania Produktów Leczniczych, zostały zawarte w ustawie o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3269-A).

W ustawie proponuje się między innymi wprowadzenie przepisów, które ułatwią monitorowanie ilości i rozmieszczenia w łańcuchu dystrybucji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, a także ograniczą możliwość ich wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sytuacji braku lub ograniczonej dostępności stwarzających zagrożenie dla zdrowia lub życia pacjentów.

Zgodnie z ustawą istotnym elementem zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą informacje o dokonanych transakcjach oraz stanach magazynowych przekazywane do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi przez podmioty odpowiedzialne, hurtownie, apteki, punkty apteczne i działy farmacji szpitalnej.

Na podstawie informacji przekazanych do systemu oraz innych informacji dotyczących dostępności do leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, Minister Zdrowia będzie ogłaszał, w formie obwieszczenia, wykaz leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, najbardziej zagrożonych brakiem dostępności na terytorium RP. Podmiot prowadzący obrót hurtowy, chcąc dokonać sprzedaży leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, umieszczonych w obwieszczeniu, innemu podmiotowi działającemu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązany będzie do poinformowania Głównego Inspektora Farmaceutycznego o zamiarze wywozu tego produktu. Główny Inspektor Farmaceutyczny będzie mógł zgłosić sprzeciw wobec zamiaru wywozu danego produktu za granicę.

W celu zapewnienia odpowiedniej ilości asortymentu w aptekach i hurtowniach, a tym samym zwiększenia dostępu do leków w ustawie doprecyzowane zostały również kwestie składania zamówień. Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi w art. 36z ustawy – Prawo farmaceutyczne, apteki i hurtownie będą składały zamówienie na zapotrzebowanie, w odniesieniu do produktów leczniczych wydawanych na receptę, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych objętych refundacją, w formie pisemnej albo w formie elektronicznej. Odmowa realizacji zamówienia nastąpi niezwłocznie, w formie pisemnej lub w formie elektronicznej. Dodatkowo, odmowa realizacji zamówienia w zakresie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych objętych refundacją będzie musiała zawierać uzasadnienie.

Kopia odmowy realizacji zamówienia w zakresie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych objętych obwieszczeniem Ministra Zdrowia (wykaz produktów zagrożonych brakiem dostępności na terytorium RP) podmiot składający zamówienie będzie obowiązany przekazać niezwłocznie Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu.

Dokumenty dotyczące zamówień w formie elektronicznej lub pisemnej, będą przechowywane przez okres trzech lat i udostępniane organom Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej na żądanie.

Powyższe regulacje mają na celu zwiększenie transparentności zamówień, ograniczenie przypadków bezzasadnego odmawiania zamówień, natomiast przechowywana dokumentacja będzie stanowiła istotny materiał dowodowy w postępowaniach prowadzonych przez organy inspekcji farmaceutycznej.

Odnosząc się do kwestii niestosowania 5% marży w stosunku do produktów leczniczych sprzedawanych za granicę, proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345) odnoszą się do sytuacji prawnych występujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej t obejmują te czynności prawne, które regulowane są reżimem przedmiotowej ustawy. Tym samym spod przepisów ustawy wyłączone są działania prawne związane z lekami, środkami spożywczymi specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobami medycznymi, które nie podlegają refundacji oraz działania prawne dotyczące obrotu produktami poza granicę RP.

Ograniczenie zakresu stosowania marży sztywniej do handlu krajowego wynika z art. 35 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zakazującego ograniczeń ilościowych w eksporcie oraz środków o skutku równoważnym. Nakaz stosowania marży

sztynnej stanowiłby środek o skutku równoważnym, ponieważ czyniłby niemożliwym, znacznie utrudniał lub sprawiał mniej atrakcyjnym eksport równoległy. Tym samym, mimo braku wprost wyrażonego w ustawie zakresu stosowania marż sztywnych, musi stosować się je jedynie do handlu krajowego z uwagi na zasady prawa europejskiego.

Ustawa refundacyjna, zgodnie z jurysdykcją Polski, wprowadza reżim cen i marż sztywnych, jakie powinny być stosowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, natomiast produkt eksportowany musi spełniać wymogi Państwa przeznaczenia. Dotyczy to zarówno oznakowania w języku narodowym, jak i ceny. Nakaz sprzedaży po cenie sztywniej ze sztywną marżą w sposób faktyczny mógłby uniemożliwić dostęp do rynku, na którym również obowiązują regulacje cen hurtowych.

Jednocześnie ustawa refundacyjna wprowadza generalny obowiązek dla hurtowników do stosowania marż sztywnych. Obowiązek ten nie jest w ustawie w żaden sposób ograniczony. Norma brzmi; każdy hurtownik działający w Polsce musi stosować marżę sztywną obracając produktami, dla których cena urzędowa została ustalona. Niemniej jednak, granice tej normy wyznaczone są zakresem regulacji ustawy refundacyjnej, oraz powinny być interpretowane w świetle przepisów europejskich zgodnie z prounijną zasadą wykładni prawa krajowego (*wyrok C-18/83 Colson and Kamann*).

Zgodnie z art. 34–35 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w handlu między państwami zabronione są ograniczenia ilościowe oraz środki o skutku równoważnym. Środek o skutku równoważnym to każde działanie państwa członkowskiego mogące w sposób pośredni lub bezpośredni, rzeczywiście lub nawet tylko potencjalnie utrudnić wymianę wewnątrzspółnotową (*wyrok C-8/74 Dassonville*).

Powodem istnienia handlu równoległego są właśnie różnice w cenach produktów ustanawiane przez Państwa, na co wielokrotnie zwracał uwagę Trybunał Sprawiedliwości UE. Ponadto Trybunał wskazywał, że do handlu produktami leczniczymi zastosowanie mają reguły wspólnotowe i krytykował Państwa Członkowskie za próby ograniczania handlu lekami bez właściwego uzasadnienia. Wyroki te dotyczą importu, zaś w świetle ubogiego orzecznictwa w sprawie eksportu należy je stosować per analogiam – brzmienie art. 34 Traktatu dotyczący importu i art. 35 Traktatu odnoszący się do eksportu są tożsame (*wyrok Case 15/74 Centrafarm v. Sterling (1974) ECR 1147; joined cases C-267/95 and C-268/95, Merck v Primecrown, (1996) ECR I-6285, paragraph 47; case C-436/93 Bristol-Myers Squibb v. Paranova, (1996) ECR I-3457, case 16/74, Centrafarm and De Peijper v. Winthrop (1974) ECR 1183*).

Odnosnie do eksportu zasadniczo, zakazane są tylko przepisy dyskryminujące eksporterów (czyli traktujące inaczej niż dystrybutorów krajowych), ale Trybunał wskazał, że jeśli przepis niedyskryminujący w sposób faktyczny powoduje większą dolegliwość w eksporcie, to jest sprzeczny z art. 35 Traktatu (*wyrok C-205/07 Lode-wijk Gysbrechts*).

Stosowanie różnych cen wobec produktów na eksport funkcjonuje między innymi w hiszpańskim systemie dual pricing (art. 100 hiszpańskiego prawa farmaceutycznego). Przepisy te zostały „rozpoznane” w sprawie *T-168/01 GlaxoSmithKline Services Unlimited v Commission, tzw. Spanish Glaxo*.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Krzysztofa Słonia**

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Do naszych biur senatorskich docierają głosy przedstawicieli samorządów zaniepokojonych narastającym zjawiskiem wprowadzania na rynek „dopalaczy”. Kompetencje Państwowej Inspekcji Sanitarnej w tym zakresie wydają się niewystarczające. Dzieje się tak, ponieważ podmioty prowadzące obrót tymi środkami prowadzą go za pomocą internetu i skrytek pocztowych i często zmieniają dane adresowe.

W związku z tym prosimy o informację, czy ministerstwo rozważa wprowadzenie całkowitego zakazu wprowadzenia do obrotu substancji psychoaktywnych.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń*

Odpowiedź

Warszawa, 11.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odnosząc się do oświadczenia złożonego przez Senatorów Pana Jana Marię Jackowskiego i Pana Krzysztofa Słonia, przesłanego przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałek Senatu, z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3144/15, w sprawie rozważenia przez Ministerstwo Zdrowia wprowadzenia całkowitego zakazu wprowadzenia do obrotu substancji psychoaktywnych, zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie, należy zauważyć, że analiza skuteczności dotychczasowych przepisów mających na celu przeciwdziałanie zjawisku „dopalaczy”, na podstawie ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124, z późn. zm.), wskazała na konieczność zmian niektórych regulacji prawnych w celu skuteczniejszego zabezpieczenia obywateli przed niebezpiecznymi dla nich substancjami. Do skutecznej realizacji zakazu wytwarzania i wprowadzania do obrotu „dopalaczy” konieczne jest ułatwienie dotychczasowych procedur prowadzonych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz uwzględnienie zmian związanych ze strukturą podaży tych środków. Mając powyższe na uwadze opracowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw, który w chwili obecnej procedowany jest w Senacie RP.

W odniesieniu do postulatu Panów Senatorów dotyczącego rozważenia przez Ministerstwo Zdrowia objęcia całkowitym zakazem wprowadzania do obrotu substancji psychoaktywnych, uprzejmie informuję, że w obowiązującym stanie prawnym przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu środka zastępczego, zgodnie z art. 52a, przewidują sank-

cje o charakterze administracyjnym. Jednocześnie, za te same czyny w odniesieniu do substancji psychotropowych i środków odurzających, czyli narkotyków, których wykazy stanowią załączniki nr 1 i 2 do ww. ustawy, zgodnie z art. 53 oraz art. 56, przewiduje się zastosowanie przepisów karnych. Rozróżnienie w powyższym zakresie wynika z faktu, że „dopalacze”, jako substancje o nieznanym składzie chemicznym, nie spełniają wystarczającej określoności przepisów, które są konieczne w przypadku regulacji wprowadzających sankcje karne. Środki zastępcze nie mają charakteru zamkniętego, przez co niemożliwe jest wypełnienie powyższych zaleceń.

Jednocześnie, należy zauważyć, że osoby wprowadzające do obrotu środki zastępcze podlegają odpowiednim sankcjom administracyjnym, niezależnie od oznaczenia tych środków jako substancji nienadających się do spożycia, ponieważ zarówno obecnie obowiązująca definicja środka zastępczego, jak również definicja zmieniana w projekcie ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw wskazują, że do środków zastępczych nie mają zastosowania przepisy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W związku z tym również wobec osób, które wprowadzają do obrotu „dopalacze” oznaczając je jako produkty nieprzeznaczone do spożycia, możliwe jest wyciągnięcie odpowiednich konsekwencji.

Niniejszym pozostaję w przekonaniu, iż przedmiotowe wyjaśnienia w odpowiedzi na oświadczenie Senatorów Pana Jana Marii Jackowskiego i Pana Krzysztofa Słonia zostaną przyjęte.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Pełnomocnik Rządu
do spraw projektu
ustawy o zdrowiu publicznym
Beata Małecka-Libera

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Najwyższa Izba Kontroli jeszcze w styczniu 2014 r. informowała o zamiarze rozpoczęcia kontroli w Polskiej Grupie Pocztovej i InPost w zakresie realizowania przez te firmy usługi doręczania korespondencji z sądów i prokuratur po wygraniu przetargu na świadczenie tych usług. Kontrola miała zostać przeprowadzona w dużych miastach, miasteczkach i wsiach, między innymi pod takim kątem, jak daleko do punktu odbioru ma zwykły adresat pism i przesyłek sądowych oraz prokuratorskich lub ile przesyłek będzie niedostarczonych. Kontrolerzy mieli też sprawdzić, jak są przygotowane osoby obsługujące wydawanie przesyłek sądowych i prokuratorskich oraz jak są one przeszkolone. Najwyższa Izba Kontroli, informując media o tym zamiarze, deklarowała, że chce się przyjrzeć, czy usługi, na które są wydawane publiczne środki, są wykonywane zgodnie z umową.

Kontrola NIK rozpoczęła się we wrześniu ubiegłego roku. Jak tłumaczył NIK, do urzędu napływały informacje o nieprawidłowościach po stronie realizujących usługę firm. Urząd deklarował, że ma możliwość porównania poziomu obsługi, gdyż w poprzednich latach kontrolował także Poczta Polska.

W związku z tym kieruję do Pana Prezesa następujące pytania.

1. Jakiego typu nieprawidłowości stwierdzili kontrolerzy w Polskiej Grupie Pocztovej i InPost w aspekcie wykonywanych usług doręczania korespondencji z sądów i prokuratur?

2. Z jakiego powodu NIK powziął zamiar takiej kontroli i jakiego typu oraz iloma informacjami dysponował NIK, decydując się na przeprowadzenie takiej kontroli?

3. Kiedy opinia publiczna będzie mogła zapoznać się z efektami działań kontrolnych Najwyższej Izby Kontroli?

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 15 czerwca 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Wicemarszałek Senatu RP pani Marii Pańczyk-Pozdziej, przekazujące oświadczenie złożone przez pana senatora Kazimierza Kleinę na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia br., uprzejmie informuję, że Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła w 2014 roku kontrolę doraźną pn. „Dostarczanie pism i przesyłek sądowych oraz prokuratorskich” w Ministerstwie Sprawiedliwości, Prokuraturze Generalnej, Sądzie Apelacyjnym w Krakowie, sądach powszechnych i jednostkach prokuratury oraz Polskiej Grupie Pocztovej SA.

Badania kontrolne, co prawda zostały już zakończone, jednakże nadal trwa procedura kontrolna. Przewidywany termin opublikowania wyników ww. kontroli to III kwartał 2015 roku. Wtedy też będzie możliwe szczegółowe odniesienie się do pytań postawionych przez pana senatora Kazimierza Kleinę.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze Generalny!

Od ponad roku korespondencję sądową i prokuratorską doręcza Polska Grupa Poczta i InPost. Już pod koniec stycznia 2014 r. Prokuratura Okręgowa w Krakowie wszczęła śledztwo w sprawie przetargu na dwuletnią obsługę korespondencji z sądów i prokuratur. Śledztwo wszczęto na skutek zawiadomienia Poczty Polskiej. Dotyczyło ono „złożenia w celu uzyskania zamówienia publicznego nierzetelnego pisemnego oświadczenia w zakresie dotyczącym wymogów stawianych przez zamawiającego”.

Prokuratorzy w ramach śledztwa mieli sprawdzić, czy zwycięzca przetargu dysponuje odpowiednią infrastrukturą, co zadeklarował w przetargu. Chodzi przede wszystkim o posiadanie placówek w każdej gminie. Zaplanowano między innymi przesłuchania świadków. Do dzisiaj nie są znane efekty tego śledztwa.

W związku z tym kieruję do Pana Prokuratora Generalnego następujące pytania.

1. Na jakim etapie jest śledztwo prowadzone na skutek wymienionego zawiadomienia i jaki zakres działań został w nim określony?

2. Kiedy poznamy wyniki tego śledztwa?

3. Czy prokuratura zbadała infrastrukturę zadeklarowaną w przetargu przez Polską Grupę Poczta i InPost?

4. Ile reklamacji złożyły prokuratury i jaka jest wysokość roszczeń finansowych wobec InPost i PGP, złożonych przez prokuratury, w związku ze świadczeniem usług doręczania przesyłek z prokuratur?

Przykładowo: Ministerstwo Sprawiedliwości potwierdziło publicznie, że wysokość odszkodowań, o które wnoszą sądy, przekroczyła 2 miliony 100 tysięcy zł, a liczba reklamacji złożonych przez sądy do 20 listopada wyniosła 167 tysięcy.

5. Ile spraw i jakich przeciwko PGP i InPost prowadzą teraz prokuratury w kraju w związku z zagubieniem przesyłek sądowych i prokuratorskich przez PGP i InPost?

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 22.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2015 r. (nr BPS/043-73-3146/15) oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Kleinę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie korespondencji sądowej i prokuratorskiej doręczanej przez Polską Grupę Poczta i In Post oraz śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie w sprawie przetargu na dwuletnią obsługę korespondencji z sądów i prokuratur, uprzejmie informuję, co następuje.

Prokuratura Okręgowa w Krakowie Wydział do Spraw Przestępczości Gospodarczej pod sygn. VI Ds. 6/14/S prowadzi postępowanie w sprawie złożenia nierzetelnego, pisemnego oświadczenia w zakresie wymogów stawianych przez zamawiającego, w celu uzyskania zamówienia publicznego numer ZP-14/2013, tj. o przestępstwo z art. 297 §1 kk.

Postępowanie w tej sprawie wszczęto w dniu 20 stycznia 2014 roku, zaś w dniu 5 lutego 2014 roku prowadzone śledztwo zostało objęte zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie.

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego do chwili obecnej wykonano większość zaplanowanych czynności i aktualnie znajduje się ono w końcowej fazie.

Istota postępowania przygotowawczego, od samego początku zmierzała do zweryfikowania treści oferty, złożonej przez firmę „Polska Grupa Poczтовая” SA, w kontekście faktycznej sytuacji oraz zasobów, znajdujących się w posiadaniu tego podmiotu w dacie otwarcia ofert.

W toku prowadzonego postępowania – w pierwszej kolejności – w Centrum Zakupów dla Sądownictwa Instytucja Gospodarki Budżetowej w Krakowie zabezpieczono oryginały dokumentów złożonych przez wykonawców w postępowaniu przetargowym o sygn. ZP 14/2013, z uwzględnieniem oryginałów ofert złożonych przez firmy „Polska Grupa Poczтовая” SA oraz „Poczta Polska” SA.

Zabezpieczono ponadto uwierzytelnione kserokopie dokumentów dotyczących powołania Komisji Przetargowej do postępowania o sygn. ZP-14/2013, w tym dokumenty określające jej skład, warunki wyboru oferty, zasady punktacji, protokół z otwarcia ofert.

Na podstawie zgromadzonych dokumentów ustalono, że przedmiotem zamówienia publicznego o sygn. ZP 14/2013 było „świadczenie usług pocztowych w obrocie krajowym i zagranicznym w zakresie przyjmowania, przemieszczania i doręczenia przesyłek pocztowych oraz zwrotu przesyłek niedoręczonych”.

Zamawiający – Sąd Apelacyjny w Krakowie – zlecił w dniu 10 kwietnia 2013 roku zorganizowanie i przygotowanie oraz przeprowadzenie przedmiotowego postępowania przetargowego Centrum Zakupów dla Sądownictwa Instytucji Gospodarki Budżetowej w Krakowie.

Przedmiotowe postępowanie miało być prowadzone w trybie przetargu nieograniczonego, zostało podzielone na dwa odrębne postępowania przewidujące w ramach jednej procedury przetargowej obsługę jednostek sądownictwa powszechnego oraz obsługę powszechnych jednostek prokuratury.

Na podstawie zapisów treści Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia (dalej SIWZ) potwierdzono jakiego rodzaju wymogi formalne miały być, w ocenie zamawiającego, spełnione przez potencjalnych wykonawców.

Jako istotne, z punktu widzenia zakresu prowadzonego śledztwa wskazać należy, iż zamawiający wymagał, aby potencjalni wykonawcy posiadali uprawnienia do wykonywania usług o charakterze usług pocztowych, odpowiednią wiedzę i doświadczenie, dysponowali odpowiednim potencjałem technicznym i osobowym i byli w dobrej sytuacji finansowej.

Zamawiający sprecyzował, iż w przypadku uprawnień do wykonywania usług pocztowych wymaga od wykonawcy przedłożenia wpisu do rejestru operatorów pocztowych prowadzonych przez UKE, w przypadku wymaganej wiedzy i doświadczenia wykonawca miał przedstawić i wykazać usługi świadczone przez niego w zakresie usług pocztowych w okresie ostatnich 3 lat przez okres co najmniej 12 miesięcy na rzecz innych podmiotów ze wskazaniem, że wartość tych usług w przypadku wykonawcy starającego się o realizację zamówienia w części I. dotyczącej obsługi sądów wynosiła 10 000 000 złotych, a w przypadku części II zamówienia dotyczącej obsługi prokuratur wynosiła 1 000 000 zł.

Wykonawca miał ponadto obowiązek przedstawić dane usługobiorców wraz z referencjami i określeniem wysokości świadczonych na ich rzecz usług.

Kolejnym warunkiem formalnym, stawianym potencjalnym wykonawcom przez zamawiającego, był warunek dysponowania odpowiednim potencjałem technicznym i osobami zdolnymi do wykonania zamówienia.

Zamawiający nie doprecyzowywał powyższego wymogu, poprzestając na odebraniu oświadczenia, którego treść stanowiła załącznik numer 3 do SIWZ.

Jednocześnie, sporządzony został odrębny dokument, stanowiący załącznik nr 10 do SIWZ, którego treść stanowiła doprecyzowanie treści pierwotnego oświadczenia, przewidzianego jako załącznik numer 3, w którym wykonawca miał potwierdzić, złożonym pod rygorem odpowiedzialności karnej oświadczeniem, iż spełnia konkretne, narzucone przez zamawiającego warunki dotyczące zarówno ilości, jak też rozmieszczenia oraz charakteru posiadanych placówek pocztowych.

W toku dalszych czynności śledztwa, przeprowadzono oględziny oferty złożonej przez „Polską Grupę Poczтовую” SA.

Na podstawie zabezpieczonych dokumentów potwierdzono, że ofertę oraz wymagane przez zamawiającego oświadczenia w imieniu „Polskiej Grupy pocztowej” SA podpisał jako jej pełnomocnik Wojciech R.

Wszystkie wymagane przez zamawiającego oświadczenia, w tym oświadczenie stanowiące załącznik numer 3, potwierdzające spełnienie warunków formalnych (opisanych jako posiadanie uprawnień do świadczenia usług pocztowych, posiadanie odpowiedniej wiedzy i doświadczenia, jak też dysponowanie odpowiednim potencjałem technicznym i właściwą sytuacją finansową oraz ekonomiczną) oraz oświadczenie o braku podstaw do wykluczenia z postępowania przetargowego z przyczyn formalnych (załącznik numer 2), jak też najistotniejsze w tej sprawie oświadczenie, stanowiące załącznik numer 10, precyzujące ilość, rodzaj i charakter posiadanych placówek pocztowych podpisane zostały w dniu 30 października 2013 roku przez Wojciecha R., działającego w imieniu „Polskiej Grupy Poczтовой” SA.

Przedmiotową datę uznano za kluczową dla weryfikowania faktycznej sytuacji „Polskiej Grupy Poczтовой” SA na moment składania przez nią zamawiającemu informacji, dotyczących istotnych okoliczności mających znaczenie dla udzielenia zamówienia publicznego o sygn. ZP-14/2013.

Mając jednak na uwadze fakt, że datą otwarcia ofert był dzień 5 listopada 2013 roku uwzględniono w toku śledztwa także potrzebę ustalenia potencjału technicznego jakim na ten dzień dysponował, występujący w postępowaniu przetargowym wykonawca, firma „Polska Grupa Poczтовая” SA.

Analiza oferty złożonej przez „Polską Grupę Poczтовую” SA zastrzeżonej jako „tajemnica przedsiębiorstwa” potwierdziła, że podmiot ten korzystał ze wsparcia dwóch innych podmiotów gospodarczych, tj. „In Post” spółka z o.o. oraz „Inforsys” SA.

Na podstawie zabezpieczonych w toku postępowania dokumentów planowano ustalenie rozmieszczenia poszczególnych placówek pocztowych w kolejnych gminach, z uwzględnieniem tych placówek, które istniały i funkcjonowały przed datą 30 października 2013 roku oraz tych, które mogły powstać po tej dacie.

W toku postępowania potwierdzono, że faktycznie posiadana przez firmę „Polska Grupa Poczтовая” SA ilość placówek własnych była znikoma. Natomiast zabezpieczono dokumentację potwierdzającą, że podmiot gospodarczy „Ruch” SA udostępnił firmie „In Post” spółka z o.o. posiadane przez siebie zasoby i placówki wiedząc, że spółka ta jest podwykonawcą dla „Polskiej Grupy Poczтовой” SA w postępowaniu przetargowym o sygn. ZP 14/2013.

Jednocześnie w siedzibie „Polskiej Grupy Poczтовой” SA ujawniono porozumienie w zakresie współpracy przy świadczeniu usług pocztowych na rzecz sądów i prokuratur, podpisane w dniu 4 listopada 2013 roku pomiędzy tym podmiotem, a „In Post” spółka z o.o., a zatem na dzień przed terminem otwarcia ofert wskazanym przez Zamawiającego.

Czynności prowadzone w siedzibie firmy „Polska Grupa Poczтовая” SA, doprowadziły do ujawnienia i zabezpieczenia kolejnego oświadczenia z dnia 5 listopada 2013 roku, sporządzonego i podpisanego w imieniu podmiotu gospodarczego „Inforsys” SA przez członków Zarządu. Treść przedmiotowego oświadczenia wskazywała, co w żadnym wypadku nie wynikało z dokumentów złożonych do postępowania przetargowego, że także ten podmiot gospodarczy udostępnił spółce „In Post” spółka z o.o. jako podwykonawcy dla spółki „Polska Grupa Poczтовая” SA posiadane przez siebie zasoby i placówki.

Ujawnione dokumenty skutkowały przeprowadzeniem czynności przeszukania, zabezpieczenia rzeczy, w siedzibach firm, które miały współpracować z wykonawcą zamówienia.

W toku prowadzonego śledztwa, niezależnie od powyższych czynności prowadzono także przesłuchania świadków oraz przesłuchania innych osób, które zawiadamiły o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Powyższe zawiadomienia złożone zostały przez kilkanaście osób z terenu całej Polski i w zasadniczej części dotyczyły nieprawidłowości przy doręczaniu przesyłek przez „Polską Grupę Poczтовую” SA. Zarzucane były m.in. konieczność odbierania przesyłek w punktach znacznie oddalonych od miejsca zamieszkania, nieprawidłowe wypełnianie zawiadomień o złożeniu przesyłki i powstałe w związku z tym utrudnienia na etapach prowadzonych postępowań sądowych czy prokuratorskich.

Wśród dotychczas przesłuchanych świadków znajdują się przedstawiciele i pracownicy „Poczty Polskiej” SA zaangażowani w postępowanie przetargowe o sygn. ZP 14/2013. Ponadto przesłuchani zostali wszyscy członkowie Komisji Przetargowej Centrum Zakupów dla Sądownictwa Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Przesłuchano także osoby podejmujące czynności w imieniu podmiotów „In Post” spółka z o.o. „Inforsys” SA oraz „Ruch” SA, pełnomocnika wykonawcy – „Polskiej Grupy Poczтовой” SA oraz członków Zarządu tej spółki. Prowadzone czynności zmierzały m.in. do wyjaśnienia zaangażowania i udziału spółki „Polska Grupa Poczтовая” SA w postępowanie przetargowe o sygn. ZP-14/2013, faktycznie posiadanych przez spółkę zasobów, w postaci placówek pocztowych własnych oraz placówek pozyskanych w następstwie umów zawartych z podwykonawcami.

Wobec faktu, że zgromadzony został w sprawie bardzo obszerny materiał dowodowy, w postaci umów zawartych z poszczególnymi podwykonawcami, pracującymi dla takich podmiotów jak „Polska Grupa Poczтовая” SA, „In Post” spółka z o.o. „Ruch” SA, zlecono analizę kryminalną, której przedmiotem jest potwierdzenie prawdziwości twierdzenia, zawartego w oświadczeniu, datowanym na dzień 30 października 2013 roku stwierdzającym, iż w posiadaniu firmy „Polska Grupa Poczтовая” SA znajdowały się placówki pocztowe przypadające na 6.000 mieszkańców w gminach miejskich i miejsko-wiejskich, rozmieszczone na obszarze 85 km² w gminach wiejskich oraz, co szczególnie istotne, że wykonawca ten posiadał co najmniej po jednej placówce pocztowej w każdej gminie. Celem zleconej analizy jest ustalenie i opisanie placówek własnych „Polskiej Grupy Poczтовой” SA oraz placówek, które podmiot ten pozyskał od „In Post” spółka z o.o. na podstawie umowy z dnia 4 listopada 2013 roku.

W przypadku placówek, jakimi dysponowała „In Post” spółka z o.o. będąca podwykonawcą dla „Polskiej Grupy Poczтовой” SA, celem prowadzonej analizy jest ustalenie i wykazanie tych placówek pocztowych, które były placówkami własnymi firmy „In Post” spółka z o.o. oraz tych, które pozyskane zostały w wyniku umowy zawartej ze spółką „Ruch” SA.

Natomiast w przypadku placówek, którymi dysponował podmiot „Ruch” SA, istotne jest wskazanie tych, którymi spółka „Ruch” SA dysponowała na dzień zawierania umowy z firmą „In Post” spółka z o.o. oraz tych, które utworzone zostały w terminie późniejszym.

Bazą prowadzonej analizy są wszystkie dokumenty pozyskane w wyniku prowadzonych czynności, a jej celem jest potwierdzenie lub wykluczenie prawdziwości oświadczenia, będącego przedmiotem weryfikacji w ramach prowadzonego śledztwa.

Przedmiotowa analiza kryminalna do chwili obecnej nie została opracowana, co stanowi obiektywną przeszkodę w merytorycznym zakończeniu prowadzonego śledztwa. Niewątpliwie rzeczona analiza ma zasadnicze znaczenie dla prowadzonego postępowania i jego dalszego biegu.

Podnieść również należy, iż do chwili obecnej także nie dołączono do akt ustaleń kontrolnych Najwyższej Izby Kontroli wyprowadzonych w oparciu o prowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie, mające na celu określenie prawidłowości świadczenia usług pocztowych przez firmę „Polska Grupa Poczтовая” SA, które mają istotne znaczenie dla oceny zasadności treści zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jakie w tej sprawie wpłynęły z terenu całej Polski i stanowią jeden z dowodów sprawy.

Aktualnie Prokuratura Okręgowa w Krakowie skierowała wniosek do Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie o dalsze przedłużenie śledztwa na czas oznaczony do 30 lipca 2015 roku.

Z uwagi na dobro prowadzonego postępowania bliższych informacji o przebiegu wskazanego śledztwa i szczegółowych jego ustaleniach w chwili obecnej nie można udzielić.

Odpowiadając na kolejne pytanie senatora Kazimierza Kleiny uprzejmie informuję, iż prokuratury złożyły łącznie 10.956 reklamacji w związku z doręczaniem korespondencji przez PGP i In Post, zaś łączna kwota wyegzekwowana tytułem odszkodowań w związku ze świadczeniem usług doręczania przesyłek z prokuratur od In Post i PGP wynosi 95.122,64 PLN.

Odnosząc się do pytania nr 5 wskazać należy, iż łącznie w prokuraturach prowadzono 59 postępowań dotyczących zagubienia przesyłek sądowych i prokuratorskich przez PDP i In Post, z czego zakończono 51 spraw, zaś 8 pozostaje w toku.

W 13 sprawach odmówiono wszczęcia postępowania, w 7 sprawach skierowano akty oskarżenia, w 1 sprawie skierowano do Sądu wnioski o warunkowe umorzenie postępowania, 2 sprawy zakończono w inny sposób poprzez przekazanie spraw do innej prokuratury, pozostałe sprawy umorzono, w tym 6 spraw z powodu niewykrycia sprawców, 15 spraw z powodu braku znamion czynu zabronionego, 1 sprawę z powodu braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej i 6 spraw umorzono wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Przedmiotem tych postępowań były m.in. czyny polegające na:

- ukryciu przesyłek pocztowych w postaci listów zwykłych i poleconych, w tym sądowych i prokuratorskich przewożonych przez kuriera firmy In Post, tj. w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 276 kk,
- pozostawienia przez doręczyciela firmy In Post, w miejscu ogólnodostępnym przesyłek pocztowych w postaci listów poleconych z prokuratury w sposób umożliwiający uzyskanie informacji przez osoby nieuprawnione, tj. w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 267 kk,
- podrobienia podpisów na poświadczeniach odbioru przesyłek z sądów i prokuratur oraz ich zniszczenia, tj. o czyny kwalifikowane z art. 270 §1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 12 kk,
- ukrycia lub zniszczenia przesyłek z sądu i prokuratury zawierających teczkę osobową i akta postępowania, tj. w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 276 kk w zb. z art. 267 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk,
- nieumyślnego udostępniania danych poprzez zagubienie przesyłek, tj. w zakresie czynów z art. 51 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych,
- zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy, dokumentów, kart bankomatowych i innych przedmiotów oraz przesyłek pocztowych po uprzednim włamaniu do samochodu pracownika In Post, tj. w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 278 §5 kk w zb. z art. 275 §1 kk w zb. z art. 276 §5 kk w zb. z art. 268 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej Magdaleny Gaj

Szanowna Pani Prezes!

Pod koniec stycznia 2014 r. Urząd Komunikacji Elektronicznej zapowiedział kontrolę świadczenia usług przez Polską Grupę Poczтовую pod kątem zapewnienia warunków niezbędnych do wykonywania działalności pocztowej na rzecz sądów i prokuratur.

W ramach kontroli Urząd Komunikacji Elektronicznej chciał sprawdzić, czy Polska Grupa Poczтовая (PGP), zwycięzca przetargu na obsługę listową sądów i prokuratur, zapewnia warunki do przestrzegania tajemnicy pocztowej oraz bezpieczeństwa przesyłek, a także czy wykonywanie działalności pocztowej nie zagraża obronności, bezpieczeństwu państwa lub bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu.

Prace Urzędu Komunikacji Elektronicznej trwały do września 2014 r., a ich efektem było wykrycie, że PGP i InPost (wtedy podwykonawca, a obecnie właściciel PGP) popełniły nieprawidłowości przy dostarczaniu przesyłek sądowych, takie jak: dostęp do przesyłek przez osoby trzecie, niezgodne z przepisami prawa pocztowego awizowanie przesyłek i błędy związane z rozpatrywaniem reklamacji składanych przez sądy.

Z informacji przekazanych do publicznej wiadomości wynika, że Urząd Komunikacji Elektronicznej po kontroli wszczął postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzonych naruszeń w stosunku do Polskiej Grupy Poczтовой oraz Ruchu, partnera biznesowego PGP.

W związku z tym kieruję do Pani Prezes następujące pytania.

1. Jakie są efekty przeprowadzonego postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzonych naruszeń w trakcie wykonywania umowy przez PGP i Ruch? Czy Urząd Komunikacji Elektronicznej wszczął postępowania także wobec InPost? Z jakimi efektami?

2. Urząd Komunikacji Elektronicznej, informując o zakończeniu kontroli, zapowiedział ostateczną ocenę działalności skontrolowanych operatorów pocztowych pod kątem przestrzegania przepisów dotyczących działalności pocztowej. Czy taka ocena nastąpiła? Jakie są wnioski z niej wynikające? Czy zostały wydane zalecenia pokontrolne dla PGP, InPost i Ruchu? Jeśli tak, to jakie?

3. W jaki sposób Urząd Komunikacji Elektronicznej kontroluje obecnie sposób wykonywania umowy przez PGP, InPost, Ruch na rzecz sądów i prokuratur? Jaka jest skala reklamacji złożonych przez sądy i prokuratury w związku z opóźnieniami w dostawie korespondencji, zagubieniami i naruszeniami tajemnicy służbowej?

4. Media zgodnie donosiły, że kontrola UKE została specjalnie opóźniona przez PGP i InPost, a jej wyniki nie oddają skali błędów popełnionych przez te firmy. W jaki sposób te firmy były kontrolowane i w jaki sposób można się zapoznać z całościowym raportem pokontrolnym?

5. „Gazeta Wrocławska” w artykule pt. „Znów problem z przesyłkami In-Postu. Ktoś wyrzucił je do rowu” (30.01.2015) informuje, że w Świdnicy osoba prywatna znalazła w rowie blisko 100 przesyłek z prokuratur i sądów. Przesyłki miały trafić do mieszkańców powiatu wrocławskiego.

Szanowna Pani Prezes, czy w związku z tym Polska Grupa Poczтовая, InPost i Ruch są, zdaniem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, podmiotami, które zapewniają bezpieczeństwo przesyłanej korespondencji sądowej i prokuratorskiej?

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Stanowisko

Warszawa, 27 maja 2015 r.

Pan
Kazimierz Kleina
Senator
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. skierowane do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, uprzejmie informuję, co następuje.

Prezes UKE przeprowadził kontrolę operatorów pocztowych: Polskiej Grupy Pocztovej SA (zwanej dalej „PGP”), InPost Sp. z o.o. (obecnie – InPost SA, zwanej dalej „InPost”) i RUCH SA (zwanej dalej „RUCH”) w zakresie świadczenia usług pocztowych oraz pod kątem zapewnienia warunków niezbędnych dla wykonywania działalności pocztowej. Kontrole prowadzone były w okresie od 3 lutego 2014 r. do 29 sierpnia 2014 r. na terenie całego kraju.

Uprzejmie informuję, że w toku przeprowadzonej u operatorów pocztowych kontroli zostały stwierdzone określonego rodzaju naruszenia przepisów, o których mowa w przepisie art. 125 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1529), zwanej dalej „Prawem pocztowym”. Zgodnie z art. 125 ust. 1 Prawa pocztowego, w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów lub decyzji dotyczących działalności pocztowej Prezes UKE wydaje decyzję określającą zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości. Decyzja może określać sposób usunięcia nieprawidłowości. Zauważyć należy, że konstrukcja powyżej przywołanego przepisu zobowiązuje Prezesa UKE do wydania decyzji określającej zakres naruszeń oraz termin usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w ściśle określonych przypadkach, tj. stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących działalności pocztowej lub stwierdzenia naruszenia postanowień decyzji dotyczącej działalności pocztowej.

Prezes UKE, mając na uwadze powyższe oraz zakres i skalę ustalonych naruszeń przeprowadził postępowania administracyjne w sprawie naruszenia przepisów dotyczących działalności pocztowej i wydał w dniu 19 marca 2015 r. decyzje określające zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości w stosunku do trzech operatorów pocztowych: PGP, InPost oraz RUCH. PGP oraz InPost skorzystały z przysługującego im prawa i złożyły wnioski o ponowne rozpatrzenie spraw zakończonych ww. decyzjami. Prezes UKE, rozpatrując ponownie sprawy, wydał w dniu 12 maja 2015 r. decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone przez PGP oraz InPost decyzje z dnia 19 marca 2015 r.

Odnosząc się natomiast bezpośrednio do sformułowanych przez Pana Senatora pytań, uprzejmie informuję, co następuje.

W odpowiedzi na pytania zawarte w pkt 1 oświadczenia dotyczące efektów przeprowadzenia postępowań administracyjnych wobec PGP, InPost oraz RUCH oraz w odpowiedzi na pytania zawarte w pkt 2 oświadczenia dotyczące dokonania przez Prezesa UKE oceny skontrolowanych operatorów pocztowych (PGP, InPost oraz RUCH), wniosków wynikających z tej oceny oraz kwestii wydania zaleceń pokontrolnych dla skontrolowanych operatorów pocztowych wyjaśniam, co następuje.

Wskazać w tym zakresie należy, że Prezes UKE przeprowadził kontrole PGP, InPost oraz RUCH, a ustalenia zawarte w protokołach kontroli operatorów pocztowych stały się podstawą do wszczęcia postępowań administracyjnych i wydania decyzji określających zakres naruszeń przepisów dotyczących działalności pocztowej oraz terminów usunięcia nieprawidłowości.

Prezes UKE dodatkowo wyjaśnia, że w stosunku do PGP, InPost oraz RUCH nie zostały wydane zalecenia pokontrolne, gdyż nie zostały spełnione przesłanki ich wydania. W tej mierze, stosownie do art. 125 ust. 2 Prawa pocztowego, w przypadku stwierdzenia naruszenia warunków wykonywania działalności pocztowej, którego charakter i skala

nie zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych, Prezes UKE wydaje zalecenia pokontrolne, w których wzywa operatora pocztowego do usunięcia naruszeń lub udzielenia wyjaśnień. Z dokonanych ustaleń wynika, że stwierdzone w toku kontroli naruszenia warunków wykonywania działalności pocztowej, ich charakter i skala, zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych, co zobligowało Prezesa UKE do wszczęcia postępowań administracyjnych mających na celu wydanie decyzji określających zakres naruszeń przepisów dotyczących działalności pocztowej oraz termin usunięcia nieprawidłowości w stosunku do PGP, InPost oraz RUCH.

W dniu 19 marca 2015 r. zostały wydane decyzje określające zakres naruszeń i termin usunięcia nieprawidłowości w stosunku do PGP, InPost oraz RUCH. W związku z tym, Prezes UKE stwierdził, że:

- I. PGP przy świadczeniu usług pocztowych doprowadziła do naruszeń polegających na:
 1. niewłaściwym oznaczaniu przesyłek poleconych poprzez:
 - 1) niewypełnianie obowiązku umieszczania na stronie adresowej przesyłki odcisku datownika lub daty potwierdzającej pozostawienie przesyłki w placówce pocztowej po jej awizowaniu i powtórny awizowaniu;
 - 2) niewypełnianie obowiązku umieszczania odcisku datownika na stronie adresowej przesyłki niepodjętej w terminie przed jej odesłaniem nadawcy;
 - 3) niewypełnianie obowiązku umieszczania na stronie adresowej przesyłki podpisu pracownika placówki pocztowej potwierdzającego przyjęcie przesyłki w placówce pocztowej po jej awizowaniu;
 - 4) niewypełnianie obowiązku umieszczania na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki nadanej w trybie postępowania cywilnego podpisu pracownika placówki pocztowej w przypadku dokonania powtórnego awizowania;
 - 5) niewypełnianie obowiązku umieszczania podpisu doręczającego na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki nadanej w trybie postępowania cywilnego przy próbie jej doręczenia;
 - 6) niewypełnienie obowiązku umieszczania podpisu na stronie adresowej niepodjętej w terminie przesyłki nadanej w trybie postępowania karnego przed jej odesłaniem nadawcy;
 - 7) niewypełnianie obowiązku umieszczania na druku zwrotnego potwierdzenia odbioru daty doręczenia odbiorcy przesyłki nadanej w trybie postępowania cywilnego i zaznaczenia sposobu jej doręczenia;
 2. naruszeniu przepisów poprzez skracanie terminów przechowywania przesyłek awizowanych;
 3. nieuwzględnieniu w treści regulaminu świadczenia usług pocztowych wszystkich wymaganych przepisami prawa elementów polegających na niezawarciu w tym regulaminie pełnego katalogu świadczonych usług.
- II. InPost przy świadczeniu usług pocztowych doprowadził do naruszeń polegających na:
 1. niezapewnieniu warunków do przestrzegania tajemnicy pocztowej i doprowadzenie do ujawniania danych objętych tajemnicą pocztową osobom nieuprawnionym do uzyskania dostępu do tajemnicy pocztowej;
 2. niezapewnieniu warunków do przestrzegania tajemnicy pocztowej i umożliwienie ujawniania lub przetwarzania danych objętych tajemnicą pocztową przez osoby nieuprawnione do przetwarzania tych danych;
 3. niezapewnieniu warunków świadczenia usług pocztowych niezbędnych dla zachowania bezpieczeństwa obrotu pocztowego, tj.: przechowywanie awizowanych przesyłek w sposób niezapewniający warunków organizacyjnych i technicznych niezbędnych do zachowania bezpieczeństwa obrotu pocztowego poprzez brak nadzoru nad przesyłkami niepodjętymi w terminie i podlegającymi zwrotowi z placówki pocztowej;
 4. zmianie katalogu osób, które mogą odebrać awizowaną przesyłkę sądową doręczoną w trybie postępowania cywilnego w placówce operatora pocztowego;

5. uzależnieniu wydawania przesyłek awizowanych nadanych na tzw. zasadach ogólnych osobom pełnoletnim, zamieszkałym razem z adresatem, mającym inny adres zameldowania niż adres na przesyłce, od posiadania przez te osoby pełnomocnictwa InPost, notarialnego lub sądowego do odbioru korespondencji;
 6. niewłaściwym oznaczaniu przesyłek poleconych poprzez:
 - 1) niewypełnianie obowiązku nanoszenia odcisku datownika przez placówkę pocztową na stronie adresowej przesyłki poleconej podczas przyjęcia przesyłki nadanej w trybie postępowania karnego oraz w trybie postępowania cywilnego oraz podczas powtórnego awizowania przesyłki poleconej nadanej w trybie postępowania karnego;
 - 2) niewypełnianie obowiązku umieszczenia podpisu doręczyciela na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki poleconej nadanej w trybie postępowania karnego oraz w trybie postępowania cywilnego;
 - 3) niewypełnianie obowiązku umieszczenia na przesyłce podpisu przez placówkę pocztową podczas przyjęcia awizowanej przesyłki nadanej w trybie postępowania karnego oraz w trybie postępowania cywilnego oraz podczas powtórnego awizowania przesyłki poleconej nadanej w trybie postępowania cywilnego;
 - 4) niewypełnianie obowiązku umieszczenia na przesyłce poleconej wymaganej adnotacji przez doręczyciela o próbie doręczenia przesyłki poleconej nadanej w trybie postępowania karnego oraz w trybie postępowania cywilnego oraz przez placówkę pocztową o powtórnym awizowaniu przesyłki poleconej nadanej w trybie postępowania cywilnego;
 7. niezachowania terminów dla przesyłek poleconych poprzez nieprzestrzeganie obowiązujących terminów dla doręczeń przesyłek poleconych polegające na nieuprawnionym skracaniu terminów do odebrania przesyłki awizowanej oraz zwłokę w odsyłaniu nadawcy przesyłek poleconych niepodjętych w terminie.
- III. RUCH przy świadczeniu usług pocztowych doprowadził do naruszeń polegających na:
1. doprowadzeniu do ujawniania danych objętych tajemnicą pocztową osobom nieuprawnionym do uzyskania dostępu do tajemnicy pocztowej;
 2. umożliwieniu ujawniania lub przetwarzania danych objętych tajemnicą pocztową przez osoby nieuprawnione do przetwarzania tych danych.

Od wydanych przez Prezesa UKE decyzji o stwierdzeniu naruszenia przepisów dotyczących działalności pocztowej przez operatorów pocztowych, przysługiwał stronie postępowania wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Strona mogła go złożyć w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stwierdzającej naruszenia do Prezesa UKE. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożyła PGP oraz InPost. Prezes UKE, rozpatrując ponownie sprawy, wydał w dniu 12 maja 2015 r. decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone przez PGP oraz InPost decyzje z dnia 19 marca 2015 r. Od niniejszych decyzji PGP oraz InPost przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że po zakończeniu postępowań, Prezes UKE przeprowadzi kontrolę u operatorów pocztowych w celu stwierdzenia, czy operatorzy pocztowi usunęli w terminie wskazane w poszczególnych decyzjach naruszenia.

W sytuacji, gdy Prezes UKE ustali, że operator pocztowy nie usunął nieprawidłowości w terminie określonym w decyzji, bądź też narusza obowiązek zachowania tajemnicy, na podstawie przepisu art. 126 ust. 1 pkt 4 i 15 Prawa pocztowego zostanie nałożona na operatora pocztowego kara pieniężna.

Prezes UKE wymierza karę pieniężną po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w drodze decyzji. Zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 126 ust. 4 pkt 1 Prawa pocztowego), wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 2% przychodów ogółem osiągniętych przez operatora pocztowego z działalności pocztowej w roku obrotowym poprzedzającym wymierzenie kary. Natomiast, Prezes UKE ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, dotych-

czasową działalność podmiotu oraz wysokość przychodu uzyskanego z działalności gospodarczej w roku obrotowym poprzedzającym wymierzenie kary (art. 126 ust. 8 Prawa pocztowego).

Stosownie zaś do przepisu art. 129 ust. 2 Prawa pocztowego, od decyzji Prezesa UKE o wymierzeniu kary pieniężnej przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

W odpowiedzi na pytania zawarte w pkt 3 oświadczenia dotyczące sposobu kontroli „*wykonywania umowy przez PGP, InPost, RUCH na rzecz sądów i prokuratur*” oraz „*skali reklamacji złożonych przez sądy i prokuratury w związku z opóźnieniami w dostawie korespondencji, zagubieniami i naruszeniami tajemnicy służbowej*” uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, do zadań Prezesa UKE należy wykonywanie zadań z zakresu regulacji działalności pocztowej, określonych w ustawie Prawo pocztowe. Odwzorowanie powyższej normy kompetencyjnej następuje, w omawianym przypadku, w przepisie art. 122 ust. 1 i 2 oraz art. 125 ust. 1 i 2 Prawa pocztowego. Stosownie do art. 122 ust. 1 Prawa pocztowego, Prezes UKE jest uprawniony do kontroli przestrzegania przepisów i decyzji z zakresu działalności pocztowej, a zgodnie z art. 122 ust. 2 pkt 1 lit. a) Prezes UKE sprawuje kontrolę działalności pocztowej wykonywanej na podstawie ustawy w zakresie świadczenia usług pocztowych. Ponadto, z art. 125 ust. 1 Prawa pocztowego wynika, że w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów lub decyzji dotyczących działalności pocztowej Prezes UKE wydaje decyzję określającą zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie wyjaśniam, że Prezes UKE, swoje normy kompetencyjne w zakresie działalności pocztowej wykonuje m.in. poprzez prowadzenie kontroli operatorów pocztowych, wydawanie zaleceń pokontrolnych lub decyzji określających zakres naruszeń i termin usunięcia, a także poprzez wymierzanie kar pieniężnych (art. 126–129 Prawa pocztowego). Jeżeli dany operator pocztowy zawarł umowę na doręczanie korespondencji sądowej i prokuratorskiej, to w ramach prowadzonych postępowań, również ten obszar działalności operatora pocztowego podlega badaniu przez Prezesa UKE.

Ponadto, uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 92 Prawa pocztowego oraz rozporządzeniem Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie reklamacji usługi pocztowej, Dz. U. z 2013 r., poz. 1468) postępowanie reklamacyjne prowadzi operator pocztowy. Wskazania wymaga zatem, że Prezes UKE nie prowadzi odrębnego rejestru dotyczącego nieprawidłowego świadczenia usług pocztowych na rzecz wymiaru sprawiedliwości z podziałem na rodzaj wskazanego naruszenia oraz podmiotu, od którego informacja pochodzi.

W odpowiedzi na pytania zawarte w pkt 4 oświadczenia dotyczące sposobu kontroli wskazanych operatorów pocztowych i możliwości zapoznania się z „*całościowym raportem pokontrolnym*” uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Stosownie do art. 122 ust. 1 Prawa pocztowego, Prezes UKE jest uprawniony do kontroli przestrzegania przepisów i decyzji z zakresu działalności pocztowej. Prezes UKE sprawuje kontrolę działalności pocztowej wykonywanej na podstawie ustawy w zakresie świadczenia usług pocztowych. Zgodnie z art. 123 ust. 6 Prawa pocztowego, z przeprowadzonej kontroli operatora pocztowego, kontrolujący sporządza protokół kontroli. Natomiast, przepis art. 125 ust. 1 Prawa pocztowego stanowi, że w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów lub decyzji dotyczących działalności pocztowej Prezes UKE wydaje decyzję określającą zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości. Decyzja może określać sposób usunięcia nieprawidłowości. Natomiast na podstawie ust. 2 ww. przepisu, w przypadku stwierdzenia naruszenia warunków wykonywania działalności pocztowej, którego charakter i skala nie zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych, Prezes UKE wydaje zalecenia pokontrolne, w których wzywa operatora pocztowego do usunięcia naruszeń lub udzielenia wyjaśnień.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UKE, po przeprowadzeniu kontroli wskazanych operatorów pocztowych, wszczął postępowania administracyjne, które zakończyły się wydaniem w stosunku do każdego z ww. operatorów pocztowych decyzji określającej zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości. Wyjaśniam dodatkowo, że z przeprowadzonej kontroli oraz z zakończonego postępowania, Prezes UKE nie sporządza „raportu pokontrolnego”. Ustalenia dokonane w toku kontroli operatorów pocztowych omówione zostały szczegółowo w decyzjach Prezesa UKE z dnia 19 marca 2015 r. określających zakres naruszeń przepisów dotyczących działalności pocztowej oraz termin usunięcia nieprawidłowości, a także w decyzjach z dnia 12 maja 2015 r. wydanych na skutek złożenia wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W odpowiedzi na pytania zawarte w pkt 5 oświadczenia dotyczące oceny, czy operatorzy pocztowi „zapewniają bezpieczeństwo przesyłanej korespondencji sądowej i prokuratorskiej” uprzejmie informuję, że ustalenia Prezesa UKE w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa obrotu pocztowego przez wskazanych operatorów pocztowych zostały zawarte szczegółowo w wymienionych powyżej decyzjach. Wskazać należy, że stwierdzone przez Prezesa UKE naruszenia odnoszą się m.in. do niezapewnienia warunków niezbędnych dla zachowania bezpieczeństwa obrotu pocztowego i niezapewnienia warunków do przestrzegania tajemnicy pocztowej przy świadczeniu usług pocztowych, w tym doręczaniu przesyłek nadanych na zasadach szczególnych, tj. przez sądy i prokuratury.

Z wyrazami szacunku

z up. PREZESA URZĘDU
KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ
Zastępca Prezesa
Karol Krzywicki

Oświadczenie senatora Macieja Klimy*skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz**Szanowna Pani Premier!*

W roku szkolnym 2013/2014 w wyniku wypadków w szkołach śmierć poniosło 44 uczniów. Ogółem w polskich szkołach doszło do 71,6 tysiąca wypadków, z czego najwięcej, bo ponad 31 tysięcy, w szkołach podstawowych. To wynika z danych opublikowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej. Ponad trzykrotnie wzrosła, niestety, liczba wypadków śmiertelnych w stosunku do liczby z roku 2012/2013. Zanotowano również wzrost o prawie 513 liczby wypadków w szkołach podstawowych i gimnazjach w porównaniu z liczbą z roku szkolnego 2012/2013. Jako główną przyczynę wypadków w szkołach podaje się nieuwagę uczniów, a najczęściej do wypadków dochodzi na lekcjach wychowania fizycznego.

Zwracam się do Pani Premier z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

Ile środków wydatkowano z programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” we wszystkich edycjach programu na poprawę bezpieczeństwa dzieci w szkołach? Jakie to były działania i w jaki sposób monitorowano ich wdrażanie?

Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Edukacji Narodowej, aby zmniejszyć liczbę wypadków w polskich szkołach?

Jakie środki finansowe zamierza przeznaczyć resort edukacji na wdrożenie skutecznych programów zmniejszających liczbę wypadków wśród uczniów?

Jak resort odniósł się do wyników kontroli przeprowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy w szkołach?

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima*

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 28 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pytania zawarte w oświadczeniu¹ złożonym przez Pana Macieja Klimę, Senatora RP uprzejmie informuję, że w latach 2008–2013 na realizację Programu rządowego „Bezpieczna i przyjazna szkoła” przeznaczono 81,1 mln zł. W trakcie trwania Programu Ministerstwo Edukacji Narodowej corocznie ogłaszało konkursy na realizację zadań publicznych dla organizacji pozarządowych i jednostek samorządu terytorialnego. Realizowane działania związane były przede wszystkim z profilaktyką niepożądanych zachowań uczniów, a tym samym poprawą bezpieczeństwa uczniów. Łącznie w 15 konkursach zrealizowano 566 projektów. Finansowane projekty dotyczyły w szczególności:

- poprawy klimatu społecznego szkoły,
- profilaktyki agresji i przemocy,
- używania substancji psychoaktywnych.

¹ BPS/043-73-3148/15.

W latach 2011–2013 w ramach „Bezpiecznej i przyjaznej szkoły” prowadzone były m.in. działania wpisujące się w program „Profilaktyka a Ty/Edukacja”.

Program Profilaktyka a Ty/Edukacja (PaT/E) powstał w 2011 roku z inicjatywy Ministerstwa Edukacji Narodowej. Stanowi on integralną część programu Profilaktyka a Ty (PaT), stworzonego przez Komendę Główną Policji. Program ten realizowany jest we współpracy z samorządami lokalnymi i oparty został na metodzie profilaktyki rówieśniczej, która zakłada przygotowanie młodzieży ponadgimnazjalnej do pracy na rzecz rówieśników ujawniających różnorodne zachowania ryzykowne.

Ważnym celem programu PaT/E jest także przygotowanie animatorów/nauczycieli do pełnienia funkcji ekspertów w programie PaT/E na terenie samorządu. Na działania PaT i PaT/E przeznaczono w roku 2013 – 900 tys. zł, w roku 2014 – 700 tys. zł.

Na realizację zadań ujętych w II edycji Rządowego programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła”, którego celem jest m.in. zapobieganie wypadkom w szkole poprzez kreowanie zdrowego, bezpiecznego i przyjaznego środowiska szkoły, zaplanowane środki finansowe wynoszą kolejno:

2014 r. – 6 mln zł;

2015 r. – 6 mln zł;

2016 r. – w zależności od przyjętego harmonogramu, nie większe jednak niż 6 mln zł.

Problematyka dotycząca szeroko rozumianego bezpieczeństwa uczniów jest istotnym kierunkiem polityki oświatowej państwa. Ministerstwo Edukacji Narodowej stworzyło warunki prawne² i organizacyjne umożliwiające szkołom prowadzenie różnorodnych działań w tym zakresie. Minister Edukacji Narodowej nie pełni bezpośredniego nadzoru nad szkołami. Za zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków w szkole odpowiada dyrektor szkoły, który jest zobowiązany do dokonywania, co najmniej raz w roku, kontroli zapewnienia bezpiecznych warunków korzystania z obiektów należących do szkoły i placówki oraz określenia warunków ich poprawy. Nadzór nad dyrektorem pełni organ prowadzący szkołę, który nadzoruje przestrzeganie obowiązujących przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników i uczniów³.

Statystyka gromadzona przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w postaci danych zamieszczanych przez szkoły w Systemie Informacji Oświatowej (SIO) odnotowuje liczbę wypadków (w tym śmiertelnych), które miały miejsce w szkołach i placówkach systemu oświaty. Jednostkowa weryfikacja wypadków śmiertelnych wykazała, że w ostatnim roku sprawozdawczym (rok szkolny 2013/2014) wypadków śmiertelnych było 6, ale tylko 3 powinny być wykazane w SIO, ponieważ pozostałe 3, mimo że dotyczyły uczniów, zdarzyły się poza szkołą i nie miały związku z działalnością szkoły. Natomiast większość wypadków wykazanych przez szkoły jako wypadki śmiertelne, po weryfikacji, na szczęście okazała się wypadkiem „ciężkim” lub „innym”.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Sekretarz Stanu
Pełnomocnik Rządu
do spraw bezpieczeństwa w szkołach
Urszula Augustyn

² Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 69 z późn. zm.).

³ Art. 34a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz

Szanowna Pani Premier!

Szukanie oszczędności w budżecie jest celem każdego rządu Rzeczypospolitej Polskiej, a roztropne wydawanie środków publicznych – cnotą. Jednym z istotnych elementów wydatkowych każdej instytucji, ministerstwa są wydatki związane z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób.

Zwracam się do Pani Premier z prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jakie były zaplanowane oraz ile wydano środków pieniężnych na ubezpieczenia materialowe, osobowe w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju, Ministerstwie Sprawiedliwości, Ministerstwie Sportu i Turystyki, Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwie Skarbu Państwa, Ministerstwie Gospodarki, Ministerstwie Edukacji Narodowej, Ministerstwie Obrony Narodowej, Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwie Zdrowia, Ministerstwie Środowiska, Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji oraz Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w latach 2013–2014?

2. Jaka część majątku, w milionach złotych, będąca w zarządzaniu w poszczególnych ministerstwach była poddana ubezpieczeniu majątkowemu i osobowemu w latach 2013–2014, na jaką sumę, a jaka część majątku w zarządzaniu danego ministerstwa nie była poddana ubezpieczeniu?

3. Jakie szkody, w milionach złotych, wystąpiły w latach 2013–2014 w majątku poszczególnych ministerstw, na jaką sumę? Jakiej wysokości odszkodowania pieniężne, w milionach złotych, w związku ze szkodami odzyskano w poszczególnych ministerstwach? Jeżeli wyliczono koszt odbudowy uszkodzonego mienia według wartości netto, to proszę również o udzielenie informacji na temat stopnia amortyzacji szkód oraz uzupełniających kwot pieniężnych, które ewentualnie dołożono do kwoty uzyskanej z odszkodowania w celu zakupu nowego mienia w miejsce uszkodzonego lub zniszczonego w poszczególnych ministerstwach.

4. Czy udało się uzyskać oszczędności w latach 2013–2014 związane z ubezpieczeniami w poszczególnych resortach?

5. Czy rząd Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadził analizy, ekspertyzy mające na celu zmniejszenie kosztów ubezpieczenia w skali poszczególnych ministerstw, a ewentualnie nawet majątku będącego pod zarządem rządu Rzeczypospolitej Polskiej?

Z wyrazami szacunku
Maciej Klima

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 28 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Macieja Klimy złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób, przesyłam odpowiedź w zakresie dotyczącym Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Ad 1.

Planowane środki Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (dalej KPRM) przeznaczone na ubezpieczenia majątkowe (ubezpieczenie nieruchomości; ubezpieczenie mienia od wszystkich ryzyk, ubezpieczenie sprzętu elektronicznego, ubezpieczenie OC) i ubezpieczenia osobowe (kosztów leczenia za granicą, ubezpieczenie assistance, NNW) oraz inne opłaty na 2013 r. stanowiły kwotę 70.000,00 zł brutto¹, a na 2014 r. – 32.000,00 zł brutto².

Łączne koszty ubezpieczeń majątkowych i osobowych KPRM za lata 2013–2014 wyniosły 82.761,75 zł brutto (51.358,78 zł brutto za 2013 r. i 31.402,97 zł brutto za 2014 r.), z tego:

- 64.543,75 zł brutto na ubezpieczenia majątkowe (42.380,78 zł brutto za 2013 r.³ i 22.162,97 zł brutto za 2014 r.),
- 18.218,00 zł brutto na ubezpieczenia osobowe (8.978,00 zł brutto za 2013 r.⁴ i 9.240,00 zł brutto za 2014 r.⁵).

Ad 2.

W 2013 r. ubezpieczeniem majątkowym KPRM objęto:

- majątek KPRM (budynki i budowle) będący w ewidencji i administrowaniu Centrum Usług Wspólnych (dalej CUW) o wartości 82.089.839,03 zł brutto,
- mienie znajdujące się w ewidencji KPRM o wartości 26.446.074,45 zł brutto.

W 2014 r. ubezpieczeniem majątkowym KPRM objęto:

- majątek KPRM (budynki i budowle) będący w administrowaniu CUW o wartości 95.533.331,39 zł,
- mienie znajdujące się w ewidencji KPRM o wartości 27.495.196,14 zł.

W 2013 r. nie objęto ubezpieczeniem majątkowym mienia (znajdującego się w ewidencji KPRM) o wartości 33.338.096,78 zł, a w 2014 r. o wartości 32.282.109,79 zł – ze względu na wysoki stopień jego zużycia.

Ubezpieczeniami osobowymi kosztów leczenia za granicą, ubezpieczeniem assistance, NNW objęto wszystkich pracowników KPRM biorących udział w służbowych podróżach zagranicznych w latach 2013–2014,

¹ W ramach §4430 opłaty i składki.

² W ramach §4430 opłaty i składki.

³ Polisa nr PO/00519670/2012 dotyczyła okresu ubezpieczenia od 1.01.2013 do 31.12.2013 – została zapłacona dnia 31.12.2012 r. na kwotę 27.511,51 zł brutto.

⁴ Składka w wysokości 13.500 zł brutto na ubezpieczenia osobowe kosztów leczenia za granicą, ubezpieczenie assistance, NNW została opłacona w 2013 r., natomiast faktyczne koszty tych ubezpieczeń osobowych za 2013 r. wyniosły 8.978,00 zł brutto.

⁵ Składka w wysokości 9.000,00 zł brutto na ubezpieczenia osobowe kosztów leczenia za granicą, ubezpieczenie assistance, NNW została opłacona w 2014 r., natomiast faktyczne koszty tych ubezpieczeń osobowych za 2014 r. wyniosły 9.240,00 zł brutto z uwagi na przekroczenie liczby zaplanowanych osobodni w kwocie 240,00 zł brutto. Kwota 240,00 zł dotyczyła polisy nr 19031 z dnia 29 stycznia 2014 r. – została zapłacona w dniu 23 marca 2015 r.

Ad 3.

Z tytułu ubezpieczenia majątkowego (nieruchomości, mienie ruchome i OC) odnotowano:

- w 2013 r. – 4 szkody, a wysokość uzyskanych odszkodowań w kwocie 5.386,82 zł pokryła straty poniesione w wyniku szkód,
- w 2014 r. – 4 szkody, z tego w jednym przypadku odszkodowanie pieniężne w kwocie 3.600,48 zł nie pokryło w całości straty zaistniałej w wyniku szkody ponieważ koszt naprawy wyniósł 5.200,00 zł, a w trzech przypadkach odstąpiono od odszkodowania ze względu na wysokość kwoty (500 zł), do której ubezpieczyciel nie odpowiadał za powstałą szkodę.

W latach 2013–2014 nie odnotowano żadnej szkody w związku z nagłym zachorowaniem lub nieszczęśliwym wypadkiem pracownika KPRM wykonującego obowiązki służbowe poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Ad 4–5.

W 2014 r. w związku z przeprowadzonym postępowaniem przetargowym na ubezpieczenie majątkowe (dot. ubezpieczenia nieruchomości, ubezpieczenia mienia KPRM od wszystkich ryzyk, sprzętu elektronicznego i OC (delikt i kontrakt) w ramach zamówienia centralnego dla 61 Jednostek Administracji Rządowej⁶, uzyskano niższe niż w latach ubiegłych składki ubezpieczenia i w efekcie powstały wysokie oszczędności. I tak tytułem ubezpieczenia majątkowego za 2013 r, KPRM wydatkowała 42,380,78 zł brutto, zaś w 2014 r, 22.162,97 zł brutto⁷.

Z poważaniem

Marcin Kierwiński

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 27.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo, znak BPS/043-73-3149/15 z dnia 23 kwietnia 2015 roku, dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia dotyczące Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej:

1. *Jakie były zaplanowane oraz ile wydano środków pieniężnych na ubezpieczenia materiałowe, osobowe w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju, Ministerstwie Sprawiedliwości, Ministerstwie Sportu i Turystyki, Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwie Skarbu Państwa, Ministerstwie Gospodarki, Ministerstwie Edukacji Narodowej, Mini-*

⁶ Zarządzenie Nr 10 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie wskazania centralnego zamawiającego do przygotowania i przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, udzielania zamówień oraz zawierania umów ramowych na potrzeby jednostek administracji rządowej.

⁷ Polisa nr 3WA 536B 0001-0004 z dnia 23 grudnia 2013 r. – dotyczyła okresu od 1 stycznia 2014 r, do 31 grudnia 2014 r.

sterstwie Obrony Narodowej, Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwie Zdrowia, Ministerstwie Środowiska, Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji oraz Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w latach 2013–2014?

Odpowiedź:

Środki finansowe zaplanowane na realizację wydatków na ubezpieczenia wynosiły:

– w 2013 roku – 36 579,00 zł,

– w 2014 roku – 38 408,00 zł.

Środki finansowe wydane na ubezpieczenia wynosiły:

– w 2013 roku – 29 103,00 zł,

– w 2014 roku – 6 719,70 zł.

2. *Jaka część majątku, w milionach złotych, będąca w zarządzaniu w poszczególnych ministerstwach była poddana ubezpieczeniu majątkowemu i osobowemu w latach 2013–2014, na jaką sumę, a jaka część majątku w zarządzaniu danego ministerstwa nie była poddana ubezpieczeniu?*

Odpowiedź:

Wartość majątku, który podlegał ubezpieczeniu wynosiła:

– w 2013 roku – 49 046 356,00 zł,

– w 2014 roku – 35 471 516,36 zł.

Wartość majątku, która nie podlegała ubezpieczeniu wynosiła:

– w 2013 roku – 90 204 651,39 zł,

– w 2014 roku – 115 107 374,74 zł.

3. *Jakie szkody, w milionach złotych, wystąpiły w latach 2013–2014 w majątku poszczególnych ministerstw, na jaką sumę? Jakiej wysokości odszkodowania pieniężne, w milionach złotych, w związku ze szkodami odzyskano w poszczególnych ministerstwach? Jeżeli wyliczono koszt odbudowy uszkodzonego mienia według wartości netto, to proszę również o udzielenie informacji na temat stopnia amortyzacji szkód oraz uzupełniających kwot pieniężnych, które ewentualnie dołożono do kwoty uzyskanej z odszkodowania w celu zakupu nowego mienia w miejsce uszkodzonego lub zniszczonego w poszczególnych ministerstwach.*

Odpowiedź:

Szkody, które wystąpiły w majątku wynosiły:

– w 2013 roku – 0,00 zł,

– w 2014 roku – 10 023,37 zł.

Wyplacone odszkodowania pieniężne wynosiły:

– w 2013 roku – 0,00 zł,

– w 2014 roku – 10 023,37 zł.

4. *Czy udało się uzyskać oszczędności w latach 2013–2014 związane z ubezpieczeniami w poszczególnych resortach?*

Odpowiedź:

Oszczędności związane z ubezpieczeniami przedstawiają się następująco:

w 2013 roku:

– planowano wydatki w kwocie – 36 579,00 zł,

– wydatkowano w kwocie – 29 103,00 zł,

– oszczędności w kwocie – 7 476,00 zł,

w 2014 roku:

– planowano wydatki w kwocie – 38 408,00 zł,

– wydatkowano w kwocie – 6 719,70 zł,

– oszczędności w kwocie – 31 688,30 zł.

5. *Czy rząd Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadził analizy, ekspertyzy mające na celu zmniejszenie kosztów ubezpieczenia w skali poszczególnych ministerstw, a ewentualnie nawet majątku będącego pod zarządem rządu Rzeczypospolitej Polskiej?*

Działając na podstawie §12 ust. 4 zarządzenia nr 16 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie wskazania centralnego zamawiającego do przygotowywania i przeprowadzania postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, udzielania

zamówień oraz zawierania umów ramowych na potrzeby jednostek administracji rządowej Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów podjął decyzję odnośnie do realizacji przez Centrum Usług Wspólnych, jako centralnego zamawiającego, zamówienia publicznego obejmującego usługi ubezpieczeniowe w zakresie ubezpieczeń majątkowych.

W rezultacie postępowania przeprowadzonego przez Centrum Usług Wspólnych Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej otrzymało ochronę ubezpieczeniową w okresie od 01.01.2014 r. do 31.12.2014 r. oraz od 01.01.2015 r. do 31.12.2015 r.

Obecnie Centrum Usług Wspólnych przygotowuje kolejne scentralizowane postępowanie obejmujące usługi ubezpieczeniowe w zakresie ubezpieczeń majątkowych na kolejne lata.

Z poważaniem

MINISTER
Władysław Kosiniak-Kamysz

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2015.06.02

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób, poniżej przedstawiam na prośbę Prezesa Rady Ministrów informację dotyczącą przedmiotowego oświadczenia w zakresie właściwości Ministerstwa Zdrowia.

Uprzejmie informuję, że w latach 2013–2014 na ubezpieczenia majątkowe i osobowe, w tym komunikacyjne, w Ministerstwie Zdrowia zaplanowano oraz wydatkowano następujące kwoty:

- w 2013 r. zaplanowano kwotę 110 000 zł, a wydatkowano kwotę 53 018,00 zł,
- w 2014 r. zaplanowano kwotę 35 000 zł, a wydatkowano kwotę 28 545,13 zł.

Majątek Ministerstwa Zdrowia na dzień 1 stycznia 2013 r. wynosił 37,2 mln zł, a ubezpieczeniem w 2013 r. został objęty majątek w wysokości 28,72 mln zł.

Majątek Ministerstwa Zdrowia na dzień 1 stycznia 2014 r. wynosił 38,07 mln zł, a ubezpieczeniem w 2014 r. został objęty majątek w wysokości 31,99 mln zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że w latach 2013–2014 w majątku Ministerstwa Zdrowia wystąpiły jedynie szkody komunikacyjne, w wyniku których z posiadanych polis AC uzyskano wypłatę odszkodowania w wysokości 0,015 mln zł (w roku 2013 jedna szkoda na kwotę 0,005 mln zł oraz w roku 2014 dwie szkody na kwotę 0,010 mln zł).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU**

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Macieja Klimę (pismo nr BPS/043-73-3149/15 z dnia 23 kwietnia 2015 r.), przekazane przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów pismem z dnia 5 maja 2015 r. (nr SPRM-4813-293-(1)/15), przedstawiam następującą informację.

Mając na uwadze zakres czasowy żądanych informacji pragnę podkreślić, że Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju zostało utworzone z dniem 27 listopada 2013 r., na mocy rozporządzenia Rady Ministrów *w sprawie utworzenia Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz zniesienia Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej* (Dz. U. z 2013 r., poz. 1390). Ministerstwo obsługuje działy administracji rządowej: rozwój regionalny, budownictwo, lokalne planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, gospodarka morska, transport (część 34, 18, 21 i 39 budżetu państwa).

Odnosząc się do ubezpieczonego majątku pozostającego w dyspozycji komórek organizacyjnych obsługujących części budżetowe: 18, 21 i 39 uprzejmie informuję, że zakup usług ubezpieczeniowych dla tych części zrealizowany został przez Centrum Usług Wspólnych zgodnie z Zarządzeniem nr 16 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie wskazania centralnego zamawiającego (...). W wyniku przeprowadzonego przez CUW postępowania, roczną polisą ubezpieczeniową na rok 2014 został objęty majątek wartości ok. 91 mln zł, a łączna składka ubezpieczeniowa z tego tytułu wyniosła w przybliżeniu 15 tys. zł.

Ubezpieczenie mienia pozostającego w dyspozycji komórek organizacyjnych obsługujących część 34 budżetu państwa, zgodnie z §2 ust. 1 ww. Zarządzenia jest wyłączone z zamówień realizowanych przez CUW ze względu na współfinansowanie ze środków Unii Europejskiej i dokonywane jest w oddzielnym postępowaniu. W celu ochrony ubezpieczeniowej przedmiotowego majątku roczna polisa ubezpieczeniowa objęła mienie o wartości ok. 86 mln zł, a łączna składka wyniosła 39 tys. zł.

Odnosząc się do kwestii szkód w ubezpieczanym mieniu informuję, że z zawartych przez Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju polis nie były likwidowane we wskazanym okresie szkody i tym samym nie zostały wypłacone MliR odszkodowania.

Okres funkcjonowania Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz liczba wykupionych w tym czasie polis nie pozwalają na analizę porównawczą kosztów ich zawarcia.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU
Dorota Pyć
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI**

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do złożonego przez Pana Senatora Macieja Klimę na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. oświadczenia znak: BPS/043-73-3149/15, dotyczącego wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym uprzejmie przedstawiam informacje z zakresu właściwości Ministerstwa Gospodarki.

Ad 1). Ministerstwo Gospodarki w latach 2013 i 2014 nie ponosiło wydatków na ubezpieczenia osobowe. Na ubezpieczenie majątkowe zaplanowano środki na rok 2013 w kwocie 84.000,00 zł, a na 2014 rok w kwocie 100.000,00 zł. Z zaplanowanych środków zostało wydatkowane w 2013 roku 70.996,00 zł, a w 2014 roku – 69.658,86 zł.

Ad 2). W 2013 roku majątek Ministerstwa został objęty ubezpieczeniem majątkowym na sumę 52.879.405,70 zł (w 2014 roku – 94.104.000,75 zł). Ubezpieczeniem nie objęto m.in. gruntów, ulic i placów na kwotę 219.629.250,05 zł (w 2014 roku na kwotę 218.240.738,94 zł).

Ad 3). Odszkodowania pieniężne wypłacone przez ubezpieczyciela za poniesione szkody majątkowe w Ministerstwie Gospodarki wyniosły w 2013 roku 30.207,10 zł, a w 2014 roku – 17.510,35 zł. Odszkodowania te całkowicie wystarczyły na pokrycie kosztów naprawienia powstałych szkód.

Ad 4). W wyniku przeprowadzenia zamówienia w Ministerstwie Gospodarki udało się uzyskać w latach 2013–2014 oszczędności w zakresie procedur związanych z udzieleniem ubezpieczenia majątkowego na łączną kwotę 43.345,14 zł (w stosunku do środków na ten cel zaplanowanych).

Ad 5). Jednocześnie uprzejmie informuję, że ubezpieczenia majątkowe w Ministerstwie Gospodarki na rok 2013 były realizowane w drodze zakupu stosownych polis przez Ministerstwo. W celu wyboru najkorzystniejszej oferty do udzielenia zamówienia o wartości szacunkowej nieprzekraczającej wyrażonej w złotych kwoty 14.000 euro została przeprowadzona analiza rynku. Ubezpieczenie mienia na rok 2014 dla jednostek administracji państwowej, w tym dla Ministerstwa Gospodarki, było realizowane przez Centrum Usług Wspólnych.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Jerzy W. Pietrewicz
Pełnomocnik Rządu do spraw
Deregulacji Gospodarczych
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 29.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senackie¹ złożone przez senatora Macieja Klimę w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji i osób, uprzejmie informuję, co następuje.

Pytanie dotyczące zaplanowanych oraz wydanych środków na ubezpieczenia materialowe, osobowe w Ministerstwie Edukacji Narodowej w latach 2013–2014.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w 2014 r. zaplanowało i wydatkowało kwotę 10.125,36 zł na ubezpieczenia majątkowe, z wyłączeniem ubezpieczeń komunikacyjnych pojazdów mechanicznych. Ministerstwo nie ponosi wydatków na ubezpieczenia osobowe. W 2013 r. Ministerstwo nie ponosiło kosztów na ubezpieczenia majątkowe.

Pytanie dotyczące wartości majątku poddanego i niepoddanego ubezpieczeniu majątkowemu i osobowemu w latach 2013–2014.

Wartość majątku objętego ubezpieczeniem majątkowym w 2014 r. wyniosła 46 mln zł. Wartość majątku, który nie został ubezpieczony wyniosła 82 mln zł.

Pytanie dotyczące szkód w majątku w latach 2013–2014.

Majątek Ministerstwa Edukacji Narodowej w 2013 i 2014 r. nie poniósł szkód majątkowych w zakresie objętym ubezpieczeniem.

Pytanie dotyczące uzyskanych oszczędności w latach 2013–2014.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w latach 2013 i 2014 zaoszczędziło na ubezpieczeniach komunikacyjnych pojazdów mechanicznych w stosunku do lat 2011 i 2012.

Ubezpieczenia komunikacyjne pojazdów mechanicznych				
Rok	2011	2012	2013	2014
Kwota	54.410,00 zł	56.247,94 zł	44.002,02 zł	34.541,00 zł

Pytanie dotyczące przeprowadzonych analiz, ekspertyz mających na celu zmniejszenie kosztów ubezpieczenia.

W latach 2013 i 2014 ubezpieczenia majątkowe, w tym ubezpieczenia komunikacyjne, objęte były postępowaniami centralnymi organizowanymi przez Centrum Usług Wspólnych. Ministerstwo zawsze poddaje pod analizę zasadność i zakres obszaru objętego m.in. zamówieniami centralnymi.

Z poważaniem

MINISTER
EDUKACJI NARODOWEJ
Joanna Kluzik-Rostkowska

¹ Podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., senacki numer oświadczenia BPS/043-73-3149/15.

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez Pana Marcina Kierwińskiego, Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, przy piśmie z dnia 5 maja 2015 r. (sygn. SPRM-4813-306-(1)/15) oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. (BPS/043-73-3149/15), uprzejmie informuję, że w latach 2013–2014 Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji poniosło wydatki z tytułu składek na polisy ubezpieczeniowe w wysokości 20 253,68 zł.

W omawianym okresie polisą ubezpieczeniową objęto budynki, maszyny, urządzenia, wyposażenie, sprzęt stacjonarny, przenośny oraz monitoring na łączną sumę ubezpieczenia 5 098 224,97 zł, oraz oprogramowanie, jak również odtworzenie zbiorów danych na sumę 1 mln zł. Polisą ubezpieczeniową objęte były również pojazdy służbowe o łącznej wartości początkowej 587 046,18 zł w roku 2013 oraz o łącznej wartości początkowej 256 118 zł w roku 2014 (autocasco (AC), odpowiedzialności cywilnej (OC) następstw nieszczęśliwych wypadków kierowcy i pasażera (NNW), assistance (ASS), auto szyby) na następujące łączne sumy ubezpieczenia:

- AC – 152 754 zł (2013 r.), 81 230 zł (2014 r.)
- OC – minimalna ustawowa (2013 r. i 2014 r.)
- NNW – 35 000 zł (2013 r.), 30 000 zł (2014 r.)
- ASS – 105 000 zł (2013 r.), wariant super (2014 r.)
- szyby – 35 000 zł (2013 r.), brak (2014 r.)

Na posiadany majątek MAC o wartości początkowej ok. 29 mln zł (w tym 16,5 mln mienie użyczone innym jednostkom), ubezpieczeniem objęto majątek w wysokości 5 mln zł.

W omawianym okresie nie wystąpiły szkody w użytkowanym przez MAC mieniu.

MAC uzyskało oszczędności związane m.in. z uniknięciem tzw. „nadubezpieczenia”, polegającego na ubezpieczeniu sprzętów elektronicznych nie starszych niż 5 lat (ze względu na podleganie szybkiemu „starzeniu się”), jak również wyłączeniu z ochrony starych mebli, sprzętu o niskiej wartości oraz mienia uycznego innym jednostkom (obowiązek ubezpieczenia zgodnie z zawartymi umowami/porozumieniami leży po stronie biorącego w użyczenie). Dodatkowo sprzęt przenośny (tj. notebooki traktowane jako komputery stacjonarne, projektory, skanery, drukarki mobilne), który nie był wykorzystywany poza siedzibą firmy, został zakwalifikowany do sprzętu stacjonarnego, który podlegał niższym współczynnikom procentowym niż w przypadku sprzętu przenośnego, co pozwoliło na obniżenie składki ubezpieczeniowej.

W omawianym okresie nie wystąpiły w MAC ubezpieczenia osobowe, które byłyby finansowane przez pracodawcę. Pracownicy MAC mogą przystąpić do dobrowolnych ubezpieczeń grupowych funkcjonujących przy pracodawcy, które finansowane są łącznie ze składek pracowniczych.

Łączę wyrazy szacunku

Marek Wójcik

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 1.06.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z otrzymanym pismem nr SPRM-4813-294-(I)/15 z dnia 5 maja 2015 r., w sprawie udzielenia odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Macieja Klimę, podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., uprzejmie informuję, iż:

1. Wydatki zrealizowane na ubezpieczenie:

- mienia i odpowiedzialności cywilnej wyniosły w latach 2013/2014 odpowiednio 114.319,19 zł – 57.926,47 zł;
- komunikacyjne wyniosły w latach 2013/2014 odpowiednio 96.995,00 zł – 75.085,00 zł.

Planowane środki na zrealizowanie:

- ubezpieczenia majątkowe w latach 2013–2014 wyniosły odpowiednio 130.000,00 zł – 135.544,96 zł,
- ubezpieczenia komunikacyjnego w latach 2013–2014 wyniosły po 150.000,00 zł.

2. Wartość majątku poddana ubezpieczeniu majątkowemu wynosiła:

- 1) w roku 2013 – 400.576.673,82 zł,
- 2) w roku 2014 – 406.438,943,03 zł.

Pragnę zaznaczyć, iż przy określeniu poziomu sumy ubezpieczeniowej brany był pod uwagę cały rzeczowy majątek trwały Ministerstwa.

3. Wartość wypłaconych odszkodowań w latach 2013–2014 z tytułu ubezpieczenia:

- mienia wyniosła – 1.446,85 zł; wypłacone odszkodowanie dotyczyło zalania pomieszczeń biurowych w nieruchomości przy ul. Zwycięzców 34; jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż do chwili obecnej trwa w dalszym ciągu likwidacja jednej szkody z 2014 r. (dotycząca zalania pomieszczeń biurowych w nieruchomości przy ul. Pięknej 1B);
- komunikacyjnego 8.005,00 zł (dot. ubezpieczenia AC).

4. W 2013 roku ubezpieczyciel został wyłoniony w drodze przetargu prowadzonego przez Centralnego Zamawiającego, Centrum Usług Wspólnych. W postępowaniu uczestniczyło 61 Jednostek Administracji Publicznej. Wybór takiego rozwiązania pozwolił na uzyskanie preferencyjnych stawek ubezpieczeniowych (dzięki temu udało się uzyskać oszczędności, wynika to z różnicy pomiędzy planowanymi a zrealizowanymi środkami na poszczególne ubezpieczenia) oraz rozszerzenie klauzul ubezpieczeniowych (w tym zwiększenie stawki automatycznego pokrycia nowo zakupionego majątku).

5. Ministerstwo Sprawiedliwości nie przeprowadzało analiz, ekspertyz mających na celu zmniejszenie kosztów ubezpieczenia, ponieważ przetarg prowadzony przez Centralnego Zamawiającego, Centrum Usług Wspólnych pozwalał na uzyskanie korzystnych ofert cenowych.

Z poważaniem

Jerzy Kozdroń

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2015.05.29

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16.04.2015 r. w sprawie *wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób* przedstawiam informację o wydatkach poniesionych na ww. cele w latach 2013–2014 przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

1. MRiRW w planie na rok 2013 zabezpieczyło środki w ogólnej wysokości 45 000 zł, w tym:

- 40 000 zł na ubezpieczenie majątkowe,
- 5 000 zł na ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej.

Ubezpieczenie MRiRW zawarło indywidualnie z TUiR Allianz Polska SA na kwotę – 38 913 zł (ubezpieczenie majątkowe) i 4 200 zł (ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej). MRiRW nie wykazywało w planach oddzielnych środków na ubezpieczenie osobowe, które zostało opłacone w wysokości 2 828,98 zł w związku ze służbowymi delegacjami zagranicznymi poza UE.

MRiRW w planie po zmianach na rok 2014 zabezpieczyło środki w ogólnej wysokości 17 020 zł na ubezpieczenie majątkowe i odpowiedzialność cywilną.

Umowę zawarto za pośrednictwem Centrum Usług Wspólnych z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA na łączną kwotę 17 016,52 zł obejmującą ubezpieczenie majątkowe i odpowiedzialność cywilną. Ubezpieczenie osobowe na rok 2014 nie było planowane, natomiast zostało opłacone w wysokości 2 493,49 zł w związku ze służbowymi delegacjami zagranicznymi poza UE.

2. W roku 2013 w ramach zawartej polisy ubezpieczenia majątkowego MRiRW ubezpieczyło m.in. majątek w postaci: budynku MRiRW, wyposażenia biurowego (maszyny i urządzenia), sprzętu elektronicznego stacjonarnego i przenośnego (do 5 lat) na kwotę 109,7 mln zł.

Ponadto przedmiotem ubezpieczenia objęte były: mienie pracownicze, koszty odtworzenia danych, oprogramowania i nośników danych, wartości pieniężne w wartości nominalnej, szyby od stłuczenia, limit na kradzież z włamaniem i rabunek, limit na kradzież zwykłą, limit na naprawę zabezpieczeń po dokonanej lub usiłowanej kradzieży z włamaniem i rabunku, celowe uszkodzenie, wandalizm/dewastacja.

Łączna suma ubezpieczenia w ww. zakresie wyniosła 123 mln zł.

W roku 2014 w ramach zawartej polisy dla MRiRW przez Centrum Usług Wspólnych ubezpieczono majątek w postaci: budynku MRiRW, maszyn, urządzeń, wyposażenia, sprzętu stacjonarnego i przenośnego, monitoringu oraz maszyn specjalistycznych na kwotę 110,5 mln zł.

Ponadto ww. polisa zawarta przez CUW wspólnie dla 61 ubezpieczonych Jednostek Administracji Państwowej obejmowała: mienie ubezpieczone na pierwsze ryzyko, oszklenia, limity kradzieżowe, oprogramowanie, odtworzenie zbiorów danych, nośniki danych, zwiększone koszty działalności. Łączna suma ubezpieczenia w ww. zakresie wyniosła 132,7 mln zł.

3. W latach 2013–2014 miała miejsce jedna szkoda powstała w 2013 r., zlikwidowana w 2014 (uszkodzone szyby w budynku), gdzie ubezpieczyciel pokrył pełne koszty naprawy w wysokości 2 093,93 zł – MRiRW nie dopłaciło do naprawy szkody.

4. Porównując sumy ubezpieczeń majątkowych w latach 2013–2014, jak również wysokość kosztów składek, jakie MRiRW w tych latach ponosiło na ubezpieczenia należy stwierdzić, że koszt składek uległ zmniejszeniu przy równoczesnym zwiększeniu sumy ubezpieczenia.

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 26 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Macieja Klimę na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r., przekazane pismem znak: SPRM-4813-300-(1)/15 z dnia 5 maja 2015 r., w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób, poniżej udzielam odpowiedzi na zadane pytania będące w zakresie właściwości Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Ministerstwo w 2013 r. na ubezpieczenia majątkowe (samochody) wydało 13 187 zł. Ubezpieczeniem objęto majątek na kwotę 1 mln zł. Natomiast w 2014 r. na ubezpieczenie materiałowe wydano 9 577,68 zł (w tym na ubezpieczenia majątkowe i sprzętu elektronicznego – 4 181,68 zł; samochodów – 5 396 zł). Ubezpieczeniem objęto majątek na kwotę 4,8 mln zł.

W roku 2013 nie ubezpieczono majątku na kwotę 16,3 mln złotych, a w 2014 na kwotę 13,7 mln złotych. Decyzja o nieobjęciu całości majątku ubezpieczeniem była poprzedzona analizą wystąpienia ryzyk. W analizie uwzględniono istniejącą infrastrukturę ochronną (systemy sygnalizacji napadu i włamania oraz system telewizji przemysłowej) oraz świadczoną przez firmę zewnętrzną usługę całodobowej ochrony i związaną z tym odpowiedzialność finansową firmy za mienie ministerstwa. W konsekwencji stwierdzono, iż nie jest konieczne obciążanie Skarbu Państwa dodatkowymi kosztami w postaci ubezpieczenia.

Ministerstwo nie poniosło wydatków z tytułu ubezpieczeń osobowych w powyższych latach, nie były także zgłaszane szkody do ubezpieczyciela.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Marek Ratajczak

**Odpowiedź
MINISTRA
SPORTU I TURYSTYKI**

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do oświadczenia Senatora Macieja Klimy wygłoszonego podczas 73. posiedzenia Senatu RP skierowanego do Prezesa Rady Ministrów w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób przekazując stanowisko MSiT, zgodnie z właściwością rzeczową.

Ad 1.

Ministerstwo Sportu i Turystyki

W Ministerstwie Sportu i Turystyki na ubezpieczenia materiałowe zaplanowano:

- w 2013 roku 57 000,00 zł, natomiast wydatkowano 35 199,50 zł;
- w 2014 roku 26 650,00 zł, natomiast wydatkowano 17 419,86 zł.

Stadion Narodowy

Ponadto zaplanowano i wydatkowano środki związane z ubezpieczeniem majątkowym Stadionu Narodowego oraz nieruchomości, na której został posadowiony wraz z całym wyposażeniem, w następującej wysokości:

- w 2013 roku 7 000 000,00 zł, natomiast wydatkowano 4 555 363,00 zł;
- w 2014 roku 4 000 000 zł, natomiast wydatkowano 1 880 603,84 zł.

Ad 2.

Ministerstwo Sportu i Turystyki

W latach 2013–2014 majątek będący w zarządzaniu przez Ministerstwo Sportu i Turystyki był poddany ubezpieczeniu majątkowemu zgodnie z wytycznymi Centrum Usług Wspólnych jako centralnego zamawiającego, które przeprowadziło postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na wybór ubezpieczyciela w zakresie ubezpieczenia majątkowego i komunikacyjnego.

Sumy ubezpieczeń według zawartych z MSiT polis ubezpieczeniowych w 2013 roku przedstawiają się następująco:

- a) ubezpieczenie mienia:
 - wyposażenie, środki trwałe, meble – 2 447 000 zł;
- b) ubezpieczenie sprzętu elektronicznego:
 - sprzęt stacjonarny – 1 900 000 zł;
 - sprzęt przenośny – 102 000 zł;
- c) ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej:
 - suma gwarancyjna – 1 000 000 zł na jedno i wszystkie wypadki w okresie ubezpieczenia;
- d) ubezpieczenie komunikacyjne:
 - Autocasco: 217 800 zł.

Sumy ubezpieczeń według zawartych z MSiT polis ubezpieczeniowych w 2014 roku przedstawiają się następująco:

- a) ubezpieczenie mienia:
 - maszyny, urządzenia, wyposażenie – 2 082 379,25 zł;
- b) ubezpieczenie sprzętu elektronicznego:
 - sprzęt stacjonarny – 320 235,21 zł;
 - sprzęt przenośny – 101 705,96 zł;
- c) ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej:

- suma gwarancyjna – 20 000 000,00 zł na jedno i wszystkie zdarzenia w okresie ubezpieczenia wspólna dla 61 ubezpieczonych jednostek administracji państwowej;
- d) ubezpieczenie komunikacyjne:
 - Autocasco – 176 900,00 zł.

Stadion Narodowy

W latach 2013–2014 ubezpieczeniu podlegał cały majątek wchodzący w skład kompleksu Stadionu Narodowego w Warszawie.

W 2013 r. zawarto ubezpieczenia:

- a) od ataków terroryzmu: suma ubezpieczeniowa 580 000 000,00 zł;
- b) od odpowiedzialności cywilnej: suma ubezpieczeniowa 25 000 000,00 zł;
- c) mienia od wszystkich ryzyk: suma ubezpieczeniowa 1 386 553 643,00 zł;
- d) sprzętu elektronicznego: suma ubezpieczeniowa 78 111 750,00 zł;
- e) maszyn od uszkodzeń: suma ubezpieczeniowa 157 089 814,00 zł;

Łączna suma ubezpieczeniowa za 2013 rok: 2 226 755 207,00 zł.

W 2014 zawarto ubezpieczenia:

- a) od odpowiedzialności cywilnej: suma ubezpieczeniowa 50 000 000,00 zł;
- b) mienia od wszystkich ryzyk: suma ubezpieczeniowa: 1 212 153 555,00 zł;
- c) sprzętu elektronicznego od wszystkich ryzyk: suma ubezpieczeniowa 71 538 047,00 zł;
- d) maszyn i urządzeń od awarii: suma ubezpieczeniowa 104 282 216,00 zł;
- e) od ryzyk terrorystycznych: suma ubezpieczeniowa 580 000 000,00 zł;

Łączna suma ubezpieczeniowa za 2014 rok: 2 017 973 818,00 zł.

Ad 3.

Ministerstwo Sportu i Turystyki

W latach 2013–2014 w majątku będącym w zarządzaniu przez Ministerstwo Sportu i Turystyki wystąpiły szkody dotyczące samochodów służbowych resortu objęte ubezpieczeniem komunikacyjnym.

Liczba ww. szkód i kwota wypłaconych odszkodowań z tytułu polis OC/AC/NW przedstawia się następująco:

- w 2013 roku – liczba szkód: 3, kwota odszkodowań: 11 850,00 zł;
- w 2014 roku – liczba szkód: 2, kwota odszkodowań: 34 218,04 zł.

Stadion Narodowy

W odpowiedzi na pytanie na temat szkód w majątku Ministerstwa Sportu i Turystyki, jakie wystąpiły w latach 2013–2014 oraz uzyskanych odszkodowań z tego tytułu uprzejmie informuję, że na Nieruchomości oraz Stadionie Narodowym w Warszawie:

a) w roku 2013

- wartość szkód wyniosła 123 528,01 zł;
- wysokość uzyskanego odszkodowania przez operatora Stadionu Narodowego tj. Spółkę PL.2012+ sp. z o.o. wyniosła 102 863,63 zł (odszkodowanie: z polisy ubezpieczeniowej zawartej przez PL.2012+, z polis ubezpieczeniowych sprawców szkód lub od samych sprawców);
- koszty po stronie PL.2012+ w celu likwidacji szkód wyniosły 20 779,38 zł;

b) w roku 2014:

- wartość szkód wyniosła 352 329,37 zł;
- wysokość uzyskanego odszkodowania przez operatora Stadionu Narodowego tj. Spółkę PL.2012+ sp. z o.o. wyniosła 71 267,42 zł (odszkodowanie: z polisy ubezpieczeniowej zawartej przez PL.2012+, z polis ubezpieczeniowych sprawców szkód lub od samych sprawców), przy czym należy zaznaczyć, że część zgłoszonych szkód jest w trakcie wyjaśnień i nie uzyskano jeszcze odszkodowań z tego tytułu;
- koszty po stronie PL.2012+ w celu likwidacji szkód wyniosły 161 363,40 zł.

Ad 4.

Ministerstwo Sportu i Turystyki

W latach 2013–2014 wydatki na ubezpieczenia majątkowe (składki) w Ministerstwie Sportu i Turystyki były mniejsze niż zaplanowano, odpowiednio o kwotę:

- 21 800,50 zł w 2013 roku,
- 9 230,14 zł w 2014 roku.

Stadion Narodowy

Koszty ubezpieczenia majątkowego Nieruchomości oraz Stadionu Narodowego w Warszawie wraz z wyposażeniem stanowiącym własność Skarbu Państwa są pokrywane przez Ministerstwo Sportu i Turystyki, w oparciu o refakturę faktycznie poniesionych kosztów takiego ubezpieczenia przez operatora Stadionu Narodowego tj. spółkę PL.2012+ Sp. z o.o., bez jakichkolwiek dodatkowych narzutów. W wyniku rozstrzygnięcia postępowania przetargowego na ubezpieczenie kompleksu Stadionu Narodowego w Warszawie na rok 2014 uzyskano dużo korzystniejszą ofertę ubezpieczenia od obowiązującej w roku 2013. Uzyskana oszczędność w stosunku do roku 2013 wyniosła 3 674 759,16 zł.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPORTU I TURYSTYKI
Bogusław Uljasz
Sekretarz Stanu

Odpowiedź MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

Warszawa, 26 maja 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Macieja Klimy, złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., uprzejmie informuję co następuje.

Ad 1. Jakie były zaplanowane oraz ile wydano środków pieniężnych na ubezpieczenia materiałowe, osobowe w Ministerstwie Spraw Zagranicznych?

W 2013 r. na ubezpieczenia:

- 1) materiałowe zaplanowano: 128 421,00 zł, wydatkowano: 128 421,00 zł;
- 2) ubezpieczenie samochodów zaplanowano: 76 000,00 zł PLN, wydatkowano: 75 477,31 zł;
- 3) od nieszczęśliwych wypadków oraz ich następstw zaplanowano: 410 000,00 zł, wydatkowano: 121 400,00 zł.

W 2014 r. na ubezpieczenia:

- 1) materiałowe zaplanowano: 130 000,00 zł, wydatkowano: 57 724,49 zł;
- 2) ubezpieczenie samochodów zaplanowano: 80 000,00 zł, wydatkowano: 59 223,00 zł;
- 3) od nieszczęśliwych wypadków oraz ich następstw zaplanowano: 380 000,00 zł, wydatkowano: 230 100,00 zł.

Ad 2. Jaka część majątku, w milionach złotych, będąca w zarządzaniu w poszczególnych ministerstwach była poddana ubezpieczeniu majątkowemu i osobowemu w latach 2013–2014, na jaką sumę, a jaka część majątku w zarządzaniu danego ministerstwa nie była poddana ubezpieczeniu?

W 2013 r. ubezpieczeniem majątkowym objęto:

- 1) budynki i budowle o wartości 221,93 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 2) wyposażenie, urządzenia i maszyny o wartości 55,18 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 3) dzieła sztuki o wartości 4,03 mln zł, tj. 100% ich wartości;
- 4) sprzęt elektroniczny o wartości 73,37 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 5) środki płatnicze w kwocie 0,09 mln zł;
- 6) odpowiedzialność cywilną do kwoty 1,5 mln zł.

W 2014 r. ubezpieczeniem majątkowym objęto:

- 1) budynki i budowle o wartości 223,54 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 2) wyposażenie urządzenia i maszyny o wartości 80,03 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 3) dzieła sztuki o wartości 6,45 mln zł, tj. 100% ich wartości;
- 4) sprzęt elektroniczny o wartości 79,78 mln zł, tj. 100% wartości majątku w tej grupie;
- 5) środki płatnicze w kwocie 1,70 mln zł;
- 6) odpowiedzialność cywilną w ramach łącznego limitu ubezpieczenia dla jednostek administracji państwowej, w wysokości 20 000 000,00 zł na jedno i wszystkie zdarzenia.

Nie były poddane ubezpieczeniu obiekty inżynierii lądowej, tj. m.in. chodniki i parkingi, drogi komunikacyjne, drogi i place, sieci kanalizacyjne i c.o., linie światłowodowe, przyłącza wodociągowe (wartość składników majątku w tej grupie wyniosła: 11 268 404,23 zł w 2013 r.; 10 532 411,33 zł w 2014 r.).

Ad 3. Jakie szkody, w milionach złotych, wystąpiły w latach 2013–2014 w majątku poszczególnych ministerstw, na jaką sumę? Jakiej wysokości odszkodowania pieniężne, w milionach złotych, w związku ze szkodami odzyskano w poszczególnych ministerstwach? Jeżeli wyliczono koszt odbudowy uszkodzonego mienia według wartości netto, to proszę również o udzielenie informacji na temat stopnia amortyzacji szkód oraz uzupełniających kwot, które ewentualnie dołożono do kwoty uzyskanej z odszkodowania w celu zakupu nowego mienia w miejsce uszkodzonego lub zniszczonego w poszczególnych ministerstwach.

W 2013 r. i 2014 r. nie wystąpiły zdarzenia i szkody w majątku MSZ, które wymagały korzystania z ochrony zapewnionej przez Ubezpieczyciela.

Ad 4. Czy udało się uzyskać oszczędności w latach 2013–2014 związane z ubezpieczeniami w poszczególnych resortach?

W stosunku do roku 2013, MSZ uzyskał oszczędności w zakresie ubezpieczenia materiałowego w wysokości 70 696,51 zł oraz ubezpieczenia samochodów w wysokości 16 254,31 zł.

Ad 5. Czy rząd Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadził analizy, ekspertyzy mające na celu zmniejszenie kosztów ubezpieczenia w skali poszczególnych ministerstw, a ewentualnie nawet majątku będącego pod zarządem rządu Rzeczypospolitej Polskiej?

Problematyka zakupu usług w zakresie ubezpieczenia majątku i odpowiedzialności cywilnej oraz ubezpieczeń komunikacyjnych została zastrzeżona decyzją Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, do realizacji przez centralnego zamawiającego, tj. Centrum Usług Wspólnych. Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie przeprowadzało odrębnych analiz i ekspertyz w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Kacperczyk

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

Warszawa, 20 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 roku w sprawie *wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób*, przekazane przy piśmie Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 maja 2015 roku (sygn. SPRM-4813-307-(1)/15), uprzejmie przedstawiam informacje w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na wstępie pragnę wskazać, że ubezpieczenia wykupione przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (MSW) związane są wyłącznie z utrzymywaniem kolumny transportowej, w tym również pojazdów używanych przez Biuro Ochrony Rządu (w zakresie ubezpieczenia „auto-casco”, „assistance” oraz od następstw nieszczęśliwych wypadków). MSW nie ubezpiecza innych części majątku ani nie zawiera ubezpieczeń osobowych (z wyjątkiem ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków).

Odnosząc się szczegółowo do wnioskowanych przez Pana Senatora danych uprzejmie informuję, że na ubezpieczenia związane z utrzymaniem kolumny transportowej MSW wydatkowało w 2013 roku następujące kwoty:

- ubezpieczenia „auto-casco” – 20.995,00 zł,
- ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej – 9.887,00 zł,
- ubezpieczenia „assistance” – 1.294,00 zł,
- ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków – 843,00 zł.

Natomiast w 2014 roku na analogiczne ubezpieczenia wydatkowano środki w następującej wysokości:

- ubezpieczenia „auto-casco” – 23.187,00 zł,
- ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej – 7.680,00 zł,
- ubezpieczenia „assistance” – 1.383,00 zł,
- ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków – 950,00 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ubezpieczone przez MSW pojazdy zostały wycenione przez ubezpieczyciela w 2013 roku na kwotę 946.890,00 zł, zaś w 2014 roku na kwotę 1.082.187,00 zł.

W latach 2013–2014 odnotowano 1 szkodę, w następstwie której z ubezpieczenia MSW wypłacono stronie poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2.557,00 zł.

Przedstawiając powyższe pragnę jednocześnie poinformować, że w zakresie zakupu ubezpieczeń komunikacyjnych, MSW zobowiązane jest obecnie do udziału w zamówieniach centralnych. Umowa w zakresie ubezpieczeń komunikacyjnych dla jednostek administracji publicznej (w tym MSW) została zawarta pomiędzy Centrum Usług Wspólnych a jedną z firm ubezpieczeniowych, w wyniku postępowania o zamówienie publiczne przeprowadzonego przez centralnego zamawiającego tj. Centrum Usług Wspólnych.

Odnosząc się do zagadnienia kosztów ubezpieczeń, w szczególności w kontekście wskazanego w wystąpieniu postulatu wprowadzenia oszczędności w ww. obszarze uprzejmie informuję, że z uwagi na zmieniającą się liczbę pojazdów i różne zakresy zawieranych ubezpieczeń trudno bezpośrednio porównywać ze sobą wysokość wydatków na ubezpieczenia w poszczególnych latach.

Niemniej jednak pragnę podkreślić, że w ocenie MSW obowiązująca obecnie organizacja zamówień centralnych w zakresie ubezpieczeń komunikacyjnych przynosi, poprzez efekt skali, korzystniejsze skutki ekonomiczne niż ewentualne samodzielne udzielanie zamówień przez poszczególne jednostki budżetowe.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Piotr Stachańczyk
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2015.05.26

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezes Rady Ministrów, na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Macieja Klimę na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia br. *w sprawie wydatków związanych z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym instytucji oraz osób* (BPS/043-73-3149/15), w zakresie Ministerstwa Obrony Narodowej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W latach 2013–2014 w Urzędzie Ministra Obrony Narodowej nie planowano i nie ponoszono wydatków budżetowych na ubezpieczenia majątkowe i osobowe dotyczące majątku i osób zatrudnionych w ministerstwie.

Majątek będący w zarządzie Ministerstwa Obrony Narodowej we wskazanych wyżej latach nie był ubezpieczony. Natomiast wartość ewidencyjna majątku ministerstwa to odpowiednio za 2013 r. kwota 548,0 mln zł, a za 2014 r. – 570,6 mln zł.

Ponadto informuję, że w latach 2013–2014 nie było szkód w majątku ministerstwa. W związku z powyższym nie było powodów do występowania do ubezpieczycieli o odszkodowania.

Z poważaniem

z up. Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 22.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Macieja Klimę podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3149/15, uprzejmie przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W budżecie Ministerstwa Środowiska na wydatki związane z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym zostało zaplanowane w 2013 roku 49.900,00 zł, wydano 49.431,00 zł, w 2014 roku 23.735,00 zł, wydano 23.593,17 zł.

Ubezpieczenie obejmowało cały majątek Skarbu Państwa będący we władaniu Ministerstwa Środowiska w wysokości 33.107.348,78 zł w 2013 roku oraz 31.653.691,44 zł w 2014 roku.

W latach 2013–2014 nie było żadnych szkód w majątku ministerstwa.

Oszczędności związane z ubezpieczeniem majątkowym i osobowym powstałe w 2014 roku, wynikają z zawartej przez Centrum Usług Wspólnych umowy dot. kompleksowego ubezpieczenia na potrzeby jednostek administracji publicznej, w tym Ministerstwa Środowiska.

Z poważaniem

Maciej Grabowski

**Odpowiedź
MINISTRA
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 20 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z pismem z dnia 23 kwietnia 2015 r. znak: BPS/043-73-3149/15 dotyczącym prośby o zajęcie stanowiska w związku z oświadczeniem senatora Macieja Klimy złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP przekazuję poniższe odpowiedzi w zakresie właściwości Ministerstwa Skarbu Państwa.

Ministerstwo na ubezpieczenia majątku w roku 2013 zaplanowało kwotę 45.000,00 zł, z czego wydatkowana została kwota 27.334,91 zł. Na rok 2014 zaplanowano kwotę 45.000,00 zł, natomiast rzeczywiste wydatki wyniosły 15.548,63 zł.

W roku 2013 wartość majątku poddana ubezpieczeniu wynosiła 50.093.530,39 zł, a wartość majątku niepoddana ubezpieczeniu 22.443.730,50 zł. W roku 2014 wartość majątku poddana ubezpieczeniu wynosiła 71.131.475,94 zł, a wartość majątku niepoddana ubezpieczeniu 2.911.984,12 zł.

Sumy gwarancyjne dla odpowiednich rodzajów ubezpieczeń przedstawia poniższa tabela:

Rodzaj ubezpieczenia	Suma gwarancyjna w roku 2013	Suma gwarancyjna w roku 2014
Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej (suma gwarancyjna)	500.000,00 zł	Suma gwarancyjna wspólna dla 61 ubezpieczonych Jednostek Administracji Państwowej 20.000.000,00 zł
Ubezpieczenie mienia od kradzieży z włamaniem i rabunkiem (suma gwarancyjna): - wartość pieniężna w schowku - wartość pieniężna w lokalu - wartość pieniężna w transporcie	po 150.000,00 zł na każdy rodzaj	Limity wspólne dla 61 ubezpieczonych JAP po 2.000.000,00 zł na każdy rodzaj
Ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków (suma gwarancyjna) – 2 kierowców zatrudnionych przez MSP	30.000,00 zł	Suma gwarancyjna wspólna dla 61 ubezpieczonych Jednostek Administracji Państwowej 20.000.000,00 zł

W latach 2013–2014 w Ministerstwie Skarbu Państwa nie wystąpiły żadnego rodzaju szkody ani majątkowe, ani komunikacyjne, w związku z powyższym ministerstwo nie uzyskało odszkodowania i nie poniosło dodatkowych kosztów na odbudowę uszkodzonego mienia.

W roku 2014 ubezpieczenie majątkowe i osobowe dla Ministerstwa Skarbu Państwa realizowano w ramach centralnego postępowania przeprowadzonego przez Centrum Usług Wspólnych dla wszystkich Jednostek Administracji Państwowej, czego efektem były znaczne oszczędności związane z ubezpieczeniem mienia.

Z poważaniem

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Wojciech Kowalczyk
Pełnomocnik Rządu do spraw
Restrukturyzacji Górnictwa
Węgla Kamiennego
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Leny Kolarskiej-Bobińskiej

Następstwem niedawnego uchylecia art. 170a ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym jest zniesienie możliwości nieodpłatnego korzystania przez studentów z ponadprogramowych zajęć na określonym poziomie studiów w ramach dodatkowego limitu punktów ECTS. Należy zauważyć, iż obowiązujące dotychczas unormowania umożliwiały studentom wykorzystanie dodatkowego limitu 30 punktów ECTS (lub 90 punktów ECTS w przypadku studentów kształcących się w ramach indywidualnych studiów międzyobszarowych) na realizację ponadprogramowych przedmiotów, w celu poszerzenia wiedzy oraz podwyższania kwalifikacji, co oczywiście miało pozytywny wpływ na efekty i jakość kształcenia.

Z tego względu uzasadnione mogą być obawy, że zniesienie dodatkowego limitu punktów ECTS uderzy w najambitniejszych studentów, którzy tracą możliwość indywidualnego poszerzenia programu zajęć, zgodnie z własnymi zainteresowaniami. Nadto wypada zauważyć, iż wprowadzone zmiany, w przypadku niedostosowania siatek godzin przez uczelnie wyższe lub w przypadku braku odpowiedniej świadomości studentów, mogą rodzić spore konsekwencje finansowe z tytułu przekroczenia limitu punktów ECTS przez studenta.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z prośbą o rozważenie możliwości podjęcia działań mających na celu przywrócenie studentom prawa do nieodpłatnego korzystania z dodatkowego limitu punktów ECTS. Jestem przekonany, że proponowana zmiana będzie korzystna dla studentów i pomoże podnieść poziom kompetencji absolwentów uczelni wyższych.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Odpowiedź

Warszawa, 7 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Ryszarda Knosali (nr BPS/043-73-3150/15) z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie nieodpłatnego uczestnictwa w ponadprogramowych zajęciach na studiach stacjonarnych w uczelniach publicznych (dodatkowy limit punktów ECTS), pozwalam sobie złożyć następujące wyjaśnienia.

5 czerwca 2014 r. Trybunał Konstytucyjny, po rozpoznaniu wniosku posłów na Sejm RP, orzekł (sygn. K 35/11), że art. 99 ust. 1 pkt 1a i 1b oraz ust. 1b, a także art. 170a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym są niezgodne z art. 70 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Po zapoznaniu się z uzasadnieniem wyroku, niezwłocznie rozpoczęto prace nad zmianą kwestionowanych przepisów (zgodnie z wyrokiem przepisy te miały utracić moc obowiązującą z dniem 30 września 2015 r.), dzięki czemu już ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1198, zm. z 2015 r. poz. 357) wykonano wyrok Trybunału Konstytucyjnego i uchylono m.in. przepisy określone w art. 170a.

Pragnę zauważyć, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku zastrzegł jednocześnie, że: „korzystanie z prawa do nauki w uczelniach publicznych na zasadzie nieodpłatności wymaga od jego beneficjentów poważnego podejścia. Nie można zaakceptować coraz częściej występującej w tym obszarze postawy roszczeniowej, w świetle której uczelnia publiczna powinna zagwarantować studentom maksimum świadczeń w najbardziej dogodnej dla nich formie, nawet w sytuacji niewystarczającej aktywności i niewielkiego wysiłku z ich strony lub wręcz nierealizowania przez nich podstawowych obowiązków związanych ze studiowaniem”.

Pozwolę sobie przypomnieć, że przepis dotyczący nieodpłatnych 30 punktów ECTS poza programem studiów został wprowadzony do ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym*, zwanej dalej „ustawą”, w kontekście odpłatności za kształcenie na drugim i kolejnym kierunku studiów stacjonarnych. Dodatkowe punkty ECTS mogły być wykorzystane na zmianę wcześniej dokonanego, nietrafnego wyboru kierunku studiów – bez ponoszenia finansowych konsekwencji, a także na wzięcie udziału w dodatkowych zajęciach spoza programu studiów na danym kierunku, w ramach autonomicznych rozwiązań przyjętych przez uczelnię. Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. nowelizująca ustawę – *Prawo o szkolnictwie wyższym*, w wyniku wykonania wyroku TK, uchyliła przepisy wprowadzone w 2011 r. w sprawie odpłatności za drugi i kolejny kierunek studiów na studiach stacjonarnych w uczelni publicznej. Uchylono także przepis art. 170a ust. 2, który określał, że student poza limitem, o którym mowa w art. 164a, ma prawo bez wnoszenia opłat, do korzystania z zajęć na określonym poziomie studiów, za które może uzyskać dodatkowo nie więcej niż 30 punktów ECTS, a student realizujący kształcenie w ramach indywidualnych studiów międzyobszarowych – nie więcej niż 90 punktów ECTS.

Wobec korzystnych dla studentów zmian dokonanych w ustawie – *Prawo o szkolnictwie wyższym* trudno znaleźć uzasadnienie dla przywracania uchylonych przepisów. Studenci mogą nabywać wiedzę i rozwijać umiejętności poprzez udział w wykładach, które w uczelni publicznej są otwarte (jeżeli statut nie stanowi inaczej). W ramach finansowania kształcenia na studiach stacjonarnych w uczelniach publicznych, budżet państwa ponosi koszty realizacji programu kształcenia na dowolnej liczbie kierunków studiów.

Ponadto, należy wskazać, że zgodnie z art. 70 ust. 2 Konstytucji RP, nauka w szkołach publicznych jest bezpłatna, przy czym ustawa może dopuścić świadczenie niektórych usług edukacyjnych przez publiczne szkoły wyższe za odpłatnością.

Na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4 ustawy, uczelnia publiczna może pobierać opłaty za świadczone usługi edukacyjne związane „z prowadzeniem zajęć nieobjętych planem studiów, w tym zajęć uzupełniających efekty kształcenia niezbędne do podjęcia studiów drugiego stopnia na określonym kierunku”. Należy podkreślić, że zgodnie z cytowanym przepisem (ust. 3), senat uczelni publicznej określa zasady pobierania opłat, wiążące rektora przy zawieraniu umowy, o której mowa w art. 160a ust. 1, oraz tryb i warunki zwalniania – w całości lub części – z tych opłat studentów i doktorantów, w szczególności tych, którzy osiągają wybitne wyniki w nauce lub uczestniczyli w międzynarodowych programach stypendialnych, a także tych, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji materialnej.

Ponadto dla najbardziej ambitnych i zdolnych studentów uczelnia może ustanowić warunki odbywania studiów według indywidualnego programu studiów, w tym planu studiów, z uwzględnieniem opieki naukowej, zgodnie z przyjętym przez senat uczelni regulaminem studiów.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Marek Ratajczak

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do ministra sprawiedliwości Cezarego Grabarczyka

Chciałbym pochylić się nad problemem związanym z przysądzeniem własności w kodeksie postępowania cywilnego oraz pewnej nieścisłości mającej odzwierciedlenie w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

*Pozostające ze sobą w ścisłym związku art. 1000 i art. 1003 kodeksu traktują między innymi o tym, iż po przysądzeniu prawa własności nieruchomości i wraz z uprawomocnieniem się tego orzeczenia wygasają wszelkie prawa z tytułu hipotek i ostrzeżenia ujawnione w księdze wieczystej. Jednakże wedle obowiązującego prawa nabywca musi złożyć wniosek o wykreślenie tych wpisów z działu III i IV księgi wieczystej. Wniosek taki należy poprzeć choćby wspomnianym prawomocnym postanowieniem o przysądzeniu własności opatrzonym wzmianką o prawomocności i potwierdzeniem przelewu sumy przybicia i nabycia. Stąd też bezzasadne wydaje się oczekiwanie od nabywcy opłat z tytułu wykreślenia hipotek oraz wpisów w księdze wieczystej, bowiem wraz z uprawomocnieniem się orzeczenia o przysądzeniu własności *ex lege* wygasają prawa, ograniczenia i roszczenia ujawnione w księdze wieczystej.*

Ze względu na przedstawioną sytuację zwracam się do Pana Ministra z prośbą o analizę opisanego problemu i o ewentualne podjęcie stosownych zabiegów legislacyjnych. Postulat ten wydaje się szczególnie istotny ze uwagi na interes przedsiębiorców, którym opisane tu unormowania ustawowe przysparzają trudności oraz dodatkowych kosztów.

*Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala*

Odpowiedź

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 16 kwietnia 2015 roku, złożone przez pana senatora Ryszarda Knosalę podczas 73. posiedzenia Senatu, przekazane przy piśmie pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 kwietnia 2015 roku, znak BPS/043-73-3151/15, w sprawie opłat od wniosków o wykreślenie ujawnionych w księdze wieczystej praw w związku z uprawomocnieniem się postanowienia o przysądzeniu własności, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 1000 §1 oraz art. 1003 §1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r, poz. 101, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.c.”, z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności wygasają wszelkie prawa i skutki ujawnienia praw i roszczeń osobistych ciężące na nieruchomości. Na miejsce tych praw powstaje prawo do zaspokojenia z ceny nabycia z pierwszeństwem przewidzianym w przepisach o podziale ceny uzyskanej z egzekucji.

Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności wraz z planem podziału sumy uzyskanej z egzekucji jest tytułem do wykreślenia w księdze wieczystej lub w zbiorze dokumentów wszelkich praw, które według planu podziału wygasły. Jednakże już na podstawie samego postanowienia o przysądzeniu własności można wykreślić wszystkie hipoteki obciążające nieruchomości, jeżeli w postanowieniu tym stwierdzono zapłacenie przez nabywcę całej ceny nabycia gotówką.

Jednocześnie przepis art. 626⁸ §1 k.p.c. statuuje zasadę, w myśl której wpis w księdze wieczystej dokonywany jest na wniosek i w jego granicach. Regulacja ta odpowiada obowiązującej w postępowaniu cywilnym nieprocesowemu zasadzie, wedle której postępowanie jest wszczynane na wniosek, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 506 k.p.c.). Tak więc jedynie w przypadkach przewidzianych w ustawie dozwolone jest wszczynanie postępowania nieprocesowego z urzędu. Jeśli chodzi o postępowanie wieczystoksięgowe, to przypadki te są nieliczne i dotyczą przede wszystkim takich sytuacji jak wpis ostrzeżenia w razie stwierdzenia przez sąd niezgodności stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 626¹³ §1 k.p.c.), sprostowania usterek wpisu (art. 626¹³ §2 k.p.c.) czy też sprostowania oznaczenia nieruchomości w dziale I-O księgi wieczystej (art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece, Dz.U. z 2013 r. poz. 707, z późn. zm.).

Mając na względzie powyższe przepisy i statuowaną przez nie ogólną regułę działania sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym na wniosek, stwierdzić należy, że brak jest szczególnego uzasadnienia dla wprowadzenia kolejnego wyjątku od tej zasady. Sam fakt wygaśnięcia z mocy prawa, w okolicznościach przewidzianych w art. 1000 §1 k.p.c., praw ujawnionych w księdze wieczystej nie może stanowić wystarczającego *ratio* dla dokonania wpisu z urzędu. W całym systemie prawa prywatnego jest przecież wiele zdarzeń prawnych, które prowadzą do zmiany stanu prawnego nieruchomości objętej księgą wieczystą, i to nieraz w tak istotnym aspekcie jak określenie osoby właściciela (np. zasiedzenie czy przejście własności w wyniku spadkobrania), a przecież nie skutkuje to dokonaniem przez sąd z urzędu zmian w księdze wieczystej.

Odnosząc się natomiast do podniesionej w interpelacji kwestii zwolnienia od uiszczania opłat sądowych od wniosków o wykreślenie w dziale III i IV księgi wieczystej praw, które wygasły z mocy art. 1000 k.p.c. wskazać należy, iż w obecnym stanie prawnym brak jest ku temu podstaw, a postulat ewentualnych zmian w tym zakresie wydaje się nieuzasadniony. Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.), zwana dalej „u.k.s.c.”, która weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r. uchyliła bowiem, uznając je za zbędne i nieuzasadnione, szereg zwolnień od opłat sądowych obowiązujących pod rządami poprzedzającej ją ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88, z późn. zm.). Podmiotowe zwolnienie od kosztów sądowych utrzymano w zasadzie jedynie co do Skarbu Państwa i to tylko w zakresie opłat (art. 94 u.k.s.c.). Rozwiązanie to jest oczywiste i zrozumiałe, albowiem beneficjent opłaty nie może jednocześnie występować w roli zobowiązanego do jej uiszczenia. Podkreślić również należy, że u.k.s.c. co do zasady nie przewiduje w przypadku postępowania wieczystoksięgowego zwolnień od opłat sądowych o charakterze przedmiotowym. Jedyny wyjątek w tym zakresie przewidziano w art. 95 pkt 6 u.k.s.c. i dotyczy on wniosku o wpis w księdze wieczystej prawa własności uzyskanego na podstawie przekształcenia, o którym mowa w art. 1 ust. 1a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności (Dz.U. z 2012 r. poz. 83, z późn. zm.).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż opłaty w postępowaniu wieczystoksięgowym nie są wysokie. Wahają się one w granicach od 60 do 200 zł. Opłata od wniosku o wykreślenie wpisu w księdze wieczystej wynosi połowę opłaty należnej od wniosku o wpis (art. 46 u.k.s.c.). Nie wydaje się zatem, aby wysokość opłat sądowych w postępowaniu wieczystoksięgowym stanowiła istotną barierę finansową dla przedsiębiorców, tym bardziej w sytuacji, w której cena nabycia nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym niejednokrotnie jest znacznie niższa od ceny na wolnym rynku.

W świetle powyższego wskazać należy, iż brak jest istotnych racji i ważkich argumentów, które uzasadniałyby konieczność wszczęcia prac legislacyjnych w kierunku wskazanym w oświadczeniu pana senatora Ryszarda Knosali.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Wojciech Węgrzyn
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

W ostatnich latach wśród rodziców małych dzieci popularność zyskują szczepienia przeciw rotawirusom, meningokokom i pneumokokom. Rotawirusy uważane są za najpoważniejszą przyczynę ostrych biegunek, które w przypadku małych dzieci szybko prowadzą do niebezpiecznego dla zdrowia i życia odwodnienia organizmu. Z kolei pneumokoki i meningokoki to bakterie, które w przypadku zakażenia mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla życia dziecka głównie na skutek sepsy lub zapalenia opon mózgowo-rdzeniowych. Świadomość opisanych zagrożeń przekłada się na wzrost zainteresowania tymi szczepieniami, które co do zasady niestety są odpłatne. Refundacją objęte są tylko szczepienia obowiązkowe wymienione w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych.

W przypadku wspomnianych na wstępie szczepień refundacja możliwa jest jedynie w odniesieniu do szczepienia przeciwko pneumokokom, ale wyłącznie po spełnieniu pewnych dodatkowych warunków. Koszt zaszczepienia przeciwko wszystkim wymienionym zagrożeniom liczony jest w setkach złotych. W praktyce w wielu przypadkach przesądza to o ograniczeniu dostępu do tych szczepień, proszę zatem Pana Ministra o rozważenie możliwości objęcia refundacją szczepień ochronnych przeciwko rotawirusom, meningokokom i pneumokokom tak, aby były one powszechnie dostępne dla wszystkich dzieci.

*Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.18

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Ryszarda Knosalę, przesłane przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2015 r. nr BPS/043-73-3152/15 Pana Marszałka Bogdana Borusewicza, uprzejmie informuję, że Polska posiada wypracowywany przez wiele lat, system powszechnych szczepień ochronnych, który skutecznie zapobiega szerzeniu się groźnych chorób zakaźnych. Jest on systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, a także z uwzględnieniem możliwości finansowych budżetu Ministra Zdrowia. Kształt Programu Szczepień Ochronnych (PSO), poza wynikami analizy sytuacji epidemiologicznej, jest wynikiem realizacji zaleceń krajowych grup eksperckich i rekomendacji Światowej Organizacji Zdrowia oraz European Centre for Disease Prevention and Control.

Informuję, że Rada Sanitarno-Epidemiologiczna przy Głównym Inspektorze Sanitarnym, podczas posiedzenia w dniu 19 marca 2015 roku, przyjęła priorytety zmian do Programu Szczepień Ochronnych na lata 2016–2020 i rekomenduje wprowadzenie

m.in. powszechnych szczepień przeciwko pneumokokom u dzieci do 2 roku życia oraz wprowadzenia szczepionek wysokoskojarzonych, a także wprowadzenie szczepień przeciwko meningokokom serogrupy B i C w grupach ryzyka u dzieci z pierwotnymi i wtórnymi niedoborami odporności do 5 roku życia oraz szczepień przeciwko rotawirusom dla całej populacji dzieci.

Minister Zdrowia w miarę możliwości finansowych rozszerza katalog obowiązkowych szczepień ochronnych biorąc pod uwagę rekomendacje Rady Sanitarno-Epidemiologicznej, W pierwszej kolejności do Kalendarza Szczepień Ochronnych wprowadzone będą szczepienia ochronne przeciwko pneumokokom.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Cezary Cieślukowski

**Oświadczenie senator Marii Koc
oraz senatora Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

W związku z odmową wszczęcia dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Mińsku Mazowieckim w sprawach dewastacji krzyża – pomnika stanowiącego mogiłę Powstańców Styczniowych z 1863 r. na targowisku w Kałuszynie, podejrzenia zbezczeszczenia szczątków ludzkich, nielegalnych badań i wykopów na targowisku zwracamy się do Pana Prokuratora Generalnego z wnioskiem o zapoznanie się ze sprawą i rozważeniem czy nie należy wszcząć dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Mińsku Mazowieckim.

Zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa w wymienionych sprawach złożyli między innymi: Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków – Delegatura w Siedlcach; pan Sebastian Tyszczyk, dyrektor Muzeum Ziemi Nadbużańskich; Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Kałuszyńskiej; mieszkańcy Kałuszyna – pan Paweł Jan Goźliński i pan Grzegorz Jagielski. Podejrzenia popełnienia przestępstwa i liczne kontrowersje wzbudza fakt, że wiosną ubiegłego roku burmistrz Kałuszyna przystąpił do modernizacji miejskiego targowiska bez przeprowadzenia prac archeologicznych, pomimo iż w obrębie znajduje się zabytkowy krzyż na cokole, umieszczony zgodnie z przekazami lokalnymi na grobie powstańców z 1863 r.

Po wielu protestach i sprzeciwach społecznych, kiedy minęło już kilka miesięcy od zapoczątkowania modernizacji targowiska, przystąpiono do prac archeologicznych, które wykazały, że w miejscu zabytkowego krzyża znajduje się zbiorowa mogiła. W mogile tej pochowanych było co najmniej dwudziestu kilku zmarłych. Pomimo tego krzyż przeniesiono.

Ponieważ sprawa ciągle wzbudza duże emocje wśród lokalnej społeczności, prosimy Pana Prokuratora Generalnego o objęcie jej nadzorem i rozważenie wszczęcia dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Mińsku Mazowieckim lub w innym mieście.

*Z poważaniem
Maria Koc
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 8.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 roku nr BPS/043-73-3153/15, przy którym przekazane zostało oświadczenie senatorów Marii Koc oraz Kazimierza Jaworskiego złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 roku zawierające prośbę o wszczęcie dochodzenia w sprawie podejrzenia naruszenia miejsc spoczynku zmarłych pochowanych na targowisku w Kałuszynie, zakończonego

postanowieniem Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim o odmowie wszczęcia śledztwa sygn. 2 Ds. 1420/14 oraz objęcie wyżej wymienionej sprawy nadzorem służbowym uprzejmie przedstawiam co następuje.

W piśmie z dnia 16 lutego 2015 roku udzieliłem Panu Marszałkowi odpowiedzi w przedmiotowej sprawie (sygn. PG II Ko₁ 2838/14) na dwa oświadczenia Pani senator Marii Koc złożone wspólnie z innymi senatorami podczas 68. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 stycznia 2015 roku (dot. nr BPS/043-68-2917/15 i BPS/043-68-2920-PG/15). Stanowisko to pozostaje aktualne, albowiem w dalszym ciągu brak jest podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Nadto uprzejmie informuję, że stosownie do przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2014.1218 z późn. zm.) Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Generalnej nie sprawuje nadzoru służbowego nad postępowaniami przygotowawczymi prowadzonymi w prokuraturze rejonowej lub okręgowej. Nadzór służbowy może być sprawowany jedynie nad postępowaniem prowadzonym w bezpośrednio podległej jednostce organizacyjnej prokuratury, w tym przypadku w Prokuraturze Okręgowej w Siedlcach, jednakże jeżeli postępowanie zostało merytorycznie zakończone, wniosek o objęcie nadzorem służbowym danej sprawy jest bezprzedmiotowy.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Oświadczenie senator Marii Koc
oraz senatora Kazimierza Jaworskiego**

skierowane do mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków Rafała Nadolnego

Szanowny Panie!

W związku z licznymi kontrowersjami związanymi ze szczątkami ludzkimi znalezionymi w trakcie modernizacji targowiska w Katuszynie (powiat mazowiecki) uprzejmie prosimy Pana o szczególny nadzór nad tą sprawą.

Rozpoczęcie prac modernizacyjnych oraz przeniesienie zabytkowego krzyża bez koniecznych badań archeologicznych, przystąpienie do badań po wielu interwencjach społecznych, odkrywanie przez archeologów szczątków ludzkich w kilku etapach – to wszystko powoduje, że wątpliwości co do okresu, z którego pochodzą znalezione szczątki ludzkie, są ciągle bardzo duże. Do dziś brakuje jednoznacznych opinii w tej sprawie.

Dlatego wnosimy do Pana Konserwatora, aby wszystkie znalezione w trakcie badań archeologicznych na targowisku w Katuszynie szczątki ludzkie poddać wnikliwym badaniom DNA oraz innym. Może pozwolą one jednoznacznie stwierdzić, czy w mogile pochowani byli powstańcy styczniowi. A jeżeli nie, to kto i w jakich okolicznościach mógł być tu pochowany? Bez wnikliwych i jednoznacznych badań wszystkich szczątków trudno będzie zakończyć spory, jakie towarzyszą tej sprawie. Bardzo prosimy o szybkie decyzje.

*Z poważaniem
Maria Koc
Kazimierz Jaworski*

Odpowiedź

Warszawa, 13.05.2015 r.

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

po zapoznaniu się z oświadczeniem złożonym przez senatorów Marię Koc i Kazimierza Jaworskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. uprzejmie informuję, iż do roli Konserwatora Zabytków należy m.in. nadzór nad badaniami archeologicznymi, zgodnie z Ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 i z 2015 r. poz. 397). Natomiast ww. szczątki ludzkie w rozumieniu przepisów prawa nie są zabytkiem archeologicznym. Wszelkie decyzje administracyjne przynależą administracji państwowej zgodnie z ustawą dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych oraz rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi (Dz.U. z 2001 r. Nr 153, poz. 1783 z późn. zm.). Wobec po-

wyższego Konserwator Zabytków nie ma kompetencji do oceny postulatu wykonania specjalistycznych badań szczątków ludzkich (m.in. badań DNA). Odpowiedzialność za zabezpieczenie kości oraz ponowny pochówek leży w kompetencjach Wojewody. Na dzień dzisiejszy wszelkie czynności mające na celu ochronę zbiorowej mogiły leżące w gestii MWKZ zostały podjęte.

Z wyrazami szacunku

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW
Rafał Nadolny

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta*skierowane do prezes Rady Ministrów Ewy Kopacz*

Szanowna Pani Premier!

7 lutego br. na 70. posiedzeniu Senatu zwróciłem się do Pani Premier z prośbą o sprawdzenie, czy struktury administracji odpowiedzialne za nadzór właścicielski nad PKP Cargo skutecznie mogą przeciwdziałać zagrożeniom związanym z nieprzemyślanymi zmianami organizacyjnymi w spółce.

Na moje oświadczenie odpowiedział pan minister Żałobka, podsekretarz stanu w MliR, informując mnie, jakie są podstawy prawne funkcjonowania resortu w zakresie nadzoru właścicielskiego. Nie było to potrzebne – mogę zapewnić, iż z racji rozpatrywania ustaw w parlamencie senatorowie znają ich treść. Nie zgadzam się natomiast z konkluzją pana ministra Żałobki, zgodnie z którą minister reprezentujący Skarb Państwa w spółce nie ma wpływu na jej działalność. Gdyby w istocie było tak, że właściciel nie ma wpływu na swoje przedsiębiorstwo, pod znakiem zapytania postawiona zostałaby celowość utrzymywania ze środków publicznych odpowiednich struktur administracji.

Uważając, iż prawo handlowe jednak wyposaża właściciela istotnego pakietu akcji w uprawnienia pozwalające na wpływanie na bieg spraw w spółce, ponawiam moją prośbę z dnia 7 lutego br. przypomnianą na wstępie.

Stanisław Kogut

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU**

Warszawa, 15 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na skierowane do Prezesa Rady Ministrów oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r. *w sprawie sprawdzenia, czy struktury administracji odpowiedzialne za nadzór właścicielski nad PKP Cargo skutecznie mogą przeciwdziałać zagrożeniom związanym z nieprzemyślanymi zmianami organizacyjnymi w spółce*, przekazane pismem z dnia 23 kwietnia br., nr BPS/043-73-3155/15, poniżej przedstawiam, co następuje.

Stanowisko Ministra Infrastruktury i Rozwoju dotyczące kwestii ujętych w powyższym oświadczeniu jest przedmiotem odpowiedzi udzielonych pismami z dnia 6 marca 2015 r., nr DTK.II.054.18.2015.PS.1 oraz z dnia 30 kwietnia 2015 r., nr DTK.II.054.34.2015.PS.1, na oświadczenia senatora Stanisława Koguta złożone podczas 70. i 72. posiedzeń Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 7 lutego i 19 marca 2015 r. (kopie w załączeniu).

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU
Sławomir Żałobka
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

W przyszłym roku w Krakowie Ojciec Święty spotka się z młodzieżą. Należy się liczyć z tym, że w trakcie tych wydarzeń z Krakowa do Wieliczki w krótkim czasie będzie musiało się przenieść około trzystu tysięcy osób.

Zwracam się do Pani Minister z prośbą o informację, czy resort jest przygotowany do sprostania temu wyzwaniu i czy przewoźnicy potrafią wykorzystać tę okazję, by wykazać się sprawnością i profesjonalizmem.

Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo nr BPS/043-73-3156/15, przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie dotyczącej zabezpieczenia przejazdów z Krakowa do Wieliczki podczas przyszłorocznego spotkania Ojca Świętego z młodzieżą, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do kwestii poruszonych w oświadczeniu.

W obecnym systemie organizacji rynku przewozów pasażerskich, określonym przepisami ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13, z późn. zm.), pasażerskie przewozy wykonywane na obszarze województwa, w tym przewozy relacji Kraków – Wieliczka są przewozami wojewódzkimi, a ich organizowanie należy do wyłącznej kompetencji samorządu województwa małopolskiego, jako organizatora przewozów.

W odniesieniu do przewozów kolejowych samorząd wojewódzki samodzielnie decyduje o sposobie organizacji rynku tych przewozów. Oferta przewozowa ustalana jest na podstawie wielkości zapotrzebowania na przewozy oraz ilości środków własnych jakie samorząd wojewódzki jest w stanie przeznaczyć na finansowanie tych usług.

W aktualnym stanie prawnym Minister Infrastruktury i Rozwoju nie dysponuje odpowiednimi instrumentami dającymi podstawę do ingerowania, kontroli, bądź dokonywania zmian decyzji samorządu województwa małopolskiego dotyczących organizacji przewozów np. na odcinku Kraków – Wieliczka.

Jednocześnie pragnę wskazać, że pasażerscy przewoźnicy kolejowi są spółkami prawa handlowego i działają jako samodzielne podmioty gospodarcze i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego nimi zarządzania, w tym prowadzenie polityki przewozowej, pozostają w kompetencjach organów statutowych, tj. zarządów spółek. Ponadto każdy przewoźnik zobowiązany jest do prowadzenia własnego rozrachunku oferowanych usług przewozowych, dlatego też stosuje odrębną strategię działania, m.in. dostosowując swoją ofertę przewozową do potrzeb rynku, uwzględniając przy tym sytuację ekonomiczno-finansową spółki i stanowisko organizatora przewozów w tym zakresie.

Należy wskazać, że zarówno Kraków jak i Wieliczka skomunikowane są z siecią dróg szybkiego ruchu poprzez bezpośredni dostęp do autostrady A4 oraz drogi ekspresowej S-7 za pomocą następujących węzłów:

- Kraków z A4 – węzły Balice I, Balice II, Sidzina, Zakopiański, Wielicka, Biezanów i Szarów,
- Wieliczka z A4 – węzły Wielicka, Biezanów i Szarów,
- Kraków z S-7 – węzeł Christo Botewa.

Dodatkowo przez m. Wieliczka przebiega droga krajowa nr 94, która łączy się z autostradą A4 w węzle Wielicka oraz z węzłem Szarów (poprzez drogę krajową nr 75). Poprzez przedmiotowe drogi o najwyższym standardzie, możliwy jest swobodny przepływ osób. Drogi te zapewniają wysoki standard podróżowania oraz poziom bezpieczeństwa ich użytkownikom.

W zakresie skomunikowania Krakowa i Wieliczki, w kontekście miejsc spotkań Ojca Świętego z młodzieżą, a więc krakowskich Błoni i m. Brzegi pod Wieliczką, duże znaczenie w zakresie infrastruktury drogowej, oprócz sieci dróg krajowych, będzie odgrywała sieć dróg samorządowych (wojewódzkich, powiatowych i gminnych), która łączy wskazane lokalizacje z siecią dróg krajowych.

Natomiast w przypadku przewozów drogowych, które podlegają również przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.) istnieje możliwość wykonywania przewozów pasażerskich w formie przewozów regularnych lub przewozów okazjonalnych. Przewozy okazjonalne przewoźnicy mogą świadczyć zarówno autobusami, jak i pojazdami samochodowymi przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą, zwanymi popularnie „busami”.

Na terenie województwa małopolskiego działa aktualnie ok. 5,5 tys. licencjonowanych przewoźników pasażerskich, dysponujących ok. 17,9 tys. pojazdów.

Tak liczna grupa przewoźników drogowych, w ocenie resortu infrastruktury i rozwoju, będzie w stanie sprostać temu zadaniu, dokonując sprawnie i profesjonalnie przewozu osób z okazji spotkania papieża z młodzieżą.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Waldemara Kraski,
Roberta Mamąta, Zdzisława Pupy, Czesława Ryszki,
Kazimierza Jaworskiego oraz Mieczysława Gila**

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracamy się z zapytaniem co do kwestii kontroli dokonywanych przez podległe Panu Ministrowi urzędy i izby skarbowe.

Prosimy o dokładne informacje dotyczące liczby, przyczyn i typów kontroli skarbowych w ciągu ostatnich lat w Polsce. Ile tych przeprowadzonych kontroli kończy się ukaraniem podatnika? Prosimy o porównanie, procentowo, w odniesieniu do liczby przedsiębiorców, obecnej sytuacji z tą sprzed dziesięciu lat. Jak długo te kontrole trwają, a jeśli się przedłużają, to z jakich przyczyn? Chodzi o porównanie z limitem wyznaczonym w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Ponadto prosimy o informacje w zakresie przeprowadzanych kontroli w gospodarstwach rolnych. Jednakże prosimy rozdzielić kontrole u podatników VAT czynnych i podatek dochodowy z działów specjalnych produkcji rolnej. Prosimy o podanie informacji, jak się zmieniła liczba wspomnianych podatników VAT i działów specjalnych na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat.

Z góry dziękujemy za przekazanie szczegółowych wyjaśnień.

*Z poważaniem
Waldemar Kraska
Robert Mamąta
Zdzisław Pupa
Czesław Ryszka
Kazimierz Jaworski
Mieczysław Gil*

Odpowiedź

Warszawa, 1 czerwca 2015 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2015 roku sygn. BPS/043-73-3157/15 oświadczeniem, złożonym przez Pana Waldemara Krasę wspólnie z innymi senatorami podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie kontroli dokonywanych przez urzędy i izby skarbowe, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Tabela 1. Dane dotyczące liczby podatników oraz kontroli podatkowych przeprowadzonych przez urzędy skarbowe za lata 2005–2014

Rok	Liczba jednostek podlegających kontroli podatkowej ogółem w skali kraju	Ogółem przeprowadzone kontrole podatkowe		Procentowy wskaźnik udziału kontroli, w toku których ujawniono nieprawidłowości w zakresie prawa podatkowego w ogólnej liczbie kontroli kol. 4/kol. 3	Liczba kontroli, w toku których ujawniono przestępstwa lub wykroczenia skarbowe	Procentowy wskaźnik udziału kontroli, w toku których ujawniono przestępstwa lub wykroczenia skarbowe w ogólnej liczbie kontroli kol. 5/kol. 3	Procentowy wskaźnik liczby kontroli do liczby jednostek podlegających kontroli podatkowej ogółem w skali kraju kol. 3/kol. 2
		Liczba kontroli podatkowych przeprowadzonych przez urzędy skarbowe	w tym liczba kontroli, w toku których ujawniono nieprawidłowości w zakresie prawa podatkowego				
1	2	3	4	5	6	7	8
2005	3 240 562	191 818	89 564	46,7%	47 850	24,9%	5,9%
2006	3 268 775	173 279	87 154	50,3%	44 722	25,8%	5,3%
2007	3 227 770	165 789	91 630	55,3%	47 770	28,8%	5,1%
2008	3 264 120	142 725	78 535	55,0%	39 671	27,8%	4,4%
2009	3 374 934	130 597	72 955	55,9%	35 136	26,9%	3,9%
2010	3 525 348	124 854	77 870	62,4%	36 947	29,6%	3,5%
2011	3 669 796	131 228	90 148	68,7%	45 527	34,7%	3,6%
2012	3 771 859	117 813	81 920	69,5%	41 694	35,4%	3,1%
2013	3 773 447	99 630	70 204	70,5%	34 005	34,1%	2,6%
2014	3 848 198	79 867	61 518	77,0%	29 041	36,4%	2,1%

W ciągu ostatnich dziesięciu lat, z roku na rok rosła liczba podmiotów podlegających kontroli podatkowej. W 2014 roku w lokalnych bazach 400 urzędów skarbowych zarejestrowanych było 3.848.198 podmiotów. W porównaniu z 2005 rokiem ilość ta wzrosła o 607.636 podmiotów tj. o 11,5%.

Jednocześnie zaznaczył się wyraźny spadek liczby przeprowadzonych kontroli podatkowych: ze 191.818 kontroli w roku 2005 do 79.867 kontroli podatkowych w 2014 roku. Organy podatkowe przeprowadziły o 111.951 kontroli mniej niż na początku omawianego okresu tj. o ponad 58%. W 2014 roku skontrolowanych zostało 2,1% podmiotów podlegających kontroli, podczas gdy w 2005 roku odsetek skontrolowanych wynosił 5,9%.

Zmniejszenie liczby kontroli w ostatnich latach jest wynikiem zmiany podejścia do podatnika jako klienta administracji podatkowej, prowadzącego do skoncentrowania działań na podmiotach uchylających się od opodatkowania, a tym samym ograniczenia działań restrykcyjnych wobec podatników prawidłowo wypełniających obowiązki podatkowe. Administracja dokonuje oceny ryzyka nieprawidłowości na podstawie dostępnych danych, w tym dotyczących dotychczasowej działalności podatnika i w zależności od jej wyników podejmuje decyzje jakie działania będą podejmowane wobec danego podatnika. Ryzyka ocenione na poziomie niskim nie stanowią podstawy do przeprowadzenia kontroli u przedsiębiorcy.

Z kolei, w odniesieniu do pytania dotyczącego liczby kontroli, które kończą się ukaraniem podatnika należy wskazać na liczbę kontroli, w toku których ujawniono przestępstwa lub wykroczenia skarbowe. Porównując dane w zakresie stwierdzonych naruszeń przepisów prawa, stanowiących podstawę do wszczęcia postępowania w trybie przepisów Kodeksu Karnego skarbowego na przestrzeni lat 2005–2014 można stwierdzić, iż zmniejszyła się liczba takich przypadków: z 47.850 – w 2005 roku do 29.041 – w 2014 roku. Niemniej jednak w tym samym okresie nastąpił wzrost ich procentowego udziału w odniesieniu do ogólnej liczby kontroli – odpowiednio w 2005 roku wskaźnik ten kształtował się na poziomie 24,9%, podczas gdy w 2014 roku wynosił 36,4% (tj. o 11,5% więcej).

Odpowiadając na kolejne pytanie dotyczące przyczyn i typów kontroli pragnę uprzejmie nadmienić, iż zgodnie z ustawą z dnia 21 czerwca 1996 roku o urzędach i izbach skarbowych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 578) wykonywanie kontroli podatkowych należy do zadań naczelników urzędów skarbowych, natomiast izby skarbowe sprawują nadzór nad podległymi im urzędami skarbowymi. Zatem, podane informacje dotyczące kontroli podatkowych przeprowadzonych u podatników/płatników ogółem, należy odczytywać jako dane w zakresie kontroli przeprowadzonych przez naczelników urzędów skarbowych wobec podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Urzędy skarbowe prowadzą działania kontrolne w oparciu o przepisy ustawy Ordynacja podatkowa, przestrzegając przy tym procedur określonych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Co do zasady, działania kontrolne przeprowadzane są u przedsiębiorców, w zakresie określonych tytułów podatkowych oraz za odpowiednie okresy rozliczeniowe.

Tabela 2. Dane dotyczące liczby kontroli okresów rozliczeniowych w toku kontroli właściwych i doraźnych przeprowadzonych przez urzędy skarbowe za lata 2005–2014

Rok	Kontrole właściwe							Kontrole doraźne						
	VAT	Klasy rozliczeniowe			inne	Razem kontrole właściwe (2+4+5+6+7)	Obszary doraźne	dot. zasadności i zwrotu VAT	dot. zaliczek w podatkach dochodowych	dot. kas rejestrujących	dot. płatników dochodowego od osób fizycznych	inne	Razem kontrole doraźne (10+11+12+13+14)	
		w tym dot. zwrotu VAT	CIT	PIT										
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
2005	276 726	81 884	4 981	29 486	85 884	5 254	482 286	7 088	1 784	888	24 014	1 870	28 888	84 126
2006	207 888	70 576	4 783	28 328	85 730	5 784	428 281	5 354	1 348	547	17 788	1 884	20 268	64 288
2007	208 888	88 888	4 488	27 888	81 888	1 884	381 888	3 888	1 884	2 478	18 888	1 888	20 288	64 288
2008	208 888	81 888	3 787	26 888	82 788	8 784	373 477	4 888	2 888	2 288	18 888	1 888	21 288	68 288
2009	204 888	88 888	3 788	26 888	84 888	1 884	388 888	5 788	1 788	2 888	17 888	1 888	20 788	68 888
2010	201 888	87 308	3 884	22 888	83 884	2 888	378 888	10 888	1 088	4 077	1 888	1 888	17 888	62 088
2011	201 888	84 288	3 788	24 488	79 888	8 788	378 888	14 888	778	8 888	1 888	8 888	18 888	62 288
2012	208 888	88 888	11 888	21 888	75 788	1 288	348 888	32 478	888	8 888	1 888	8 888	11 888	68 888
2013	208 888	48 888	7 388	18 344	61 588	1 288	378 888	18 778	888	3 888	1 888	8 888	11 888	61 478
2014	172 888	27 148	3 888	18 288	41 708	288	341 788	18 288	888	8 888	1 888	8 888	11 888	58 478

Z punktu widzenia kontroli podatkowej wyróżnia się dwa podstawowe typy (rodzaje) kontroli: właściwe i doraźne. Do kontroli właściwych należy zaliczyć kontrole obejmujące pełny okres rozliczeniowy określony w ustawach podatkowych np. w podatkach dochodowych – rok podatkowy, w podatku od towarów i usług – miesiąc lub kwartał. Natomiast kontrole doraźne to kontrole podatkowe obejmujące niepełny okres rozliczeniowy oraz wybrane zagadnienia w danym zobowiązaniu podatkowym i okresie rozliczeniowym.

W powyższej tabeli, dokonano prezentacji danych dotyczących rodzajów kontroli podatkowych, na podstawie sprawozdań dotyczących liczby skontrolowanych okresów rozliczeniowych z podziałem na poszczególne rodzaje podatków, bądź zagadnienia np. kontrole w zakresie zasadności zwrotów podatku VAT.

W odniesieniu do danych prezentowanych w powyższej tabeli należy przede wszystkim zwrócić uwagę na liczbę okresów rozliczeniowych skontrolowanych w kontrolach właściwych przeprowadzonych w poszczególnych latach. W 2014 roku kontrolą objęto 241.779 okresów rozliczeniowych. Najwięcej, bo aż 73,62% wszystkich kontroli właściwych stanowią kontrole w zakresie podatku VAT, kolejne miejsce zajmują kontrole w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych PIT (podatników i płatników) – 24,74%, natomiast udział kontroli właściwych przeprowadzonych w podatku dochodowym od osób prawnych CIT w ogólnej liczbie skontrolowanych okresów rozliczeniowych wyniósł 1,36%.

W ciągu ostatnich trzech lat nastąpiło wyraźne zmniejszenie liczby przeprowadzanych kontroli. Tendencja ta wynika z tego, iż administracja podatkowa doskonali swoje procedury typowania podmiotów do kontroli, skrupulatnie badając podmioty pod kątem wystąpienia nieprawidłowości i koncentruje swoje działania na podmiotach uchylających się od opodatkowania. Odczytując zatem przedstawione dane należy mieć na uwadze, iż celem organów podatkowych nie jest duża liczba kontroli podatkowych, a wykrywanie szkodliwych dla budżetu państwa nadużyć, bowiem głównym założeniem dotyczącym działań organów podatkowych w zakresie sprawdzenia prawidłowości wypełniania zobowiązań podatkowych przez podatników jest prowadzenie kontroli podatkowych w oparciu o analizę ryzyka.

Z kolei w kwestii poruszonego w przedmiotowym oświadczeniu zagadnienia dotyczącego przedłużania czasu kontroli poza limit wyznaczony w ustawie z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584), pragnę zwrócić uwagę, iż rozwiązania prawne zawarte w ww. ustawie w dostatecznym stopniu zapewniają właściwą ochronę praw podatnika. Organy podatkowe, w całym swoim działaniu, w tym dotyczącym przeprowadzania czynności kontrolnych opierają się na obowiązujących przepisach prawa i przestrzegają wynikających z nich zasad.

Przedłużanie czasu kontroli jest możliwe jedynie na podstawie art. 83 ust. 3 i 3a ww. ustawy tj. z przyczyn niezależnych od organu kontroli oraz w związku z ujawnieniem w toku kontroli zaniżenia zobowiązania podatkowego lub zawyżenia straty w wysokości przekraczającej równowartość 10% kwoty zadeklarowanego zobowiązania podatkowego lub zawyżenia straty, albo w przypadku ujawnienia faktu niezłożenia deklaracji pomimo takiego obowiązku.

Z danych gromadzonych przez urzędy skarbowe wynika, iż przypadki, w których nastąpiło przedłużenie czasu trwania kontroli z wyżej wymienionych powodów stanowią niewielki odsetek w porównaniu do ogólnej liczby przeprowadzonych kontroli podatkowych. W poszczególnych latach ich procentowy udział wynosił odpowiednio: w 2010 roku – 2,23%, w 2011 roku – 2,25%, w 2012 roku – 2,82%, w 2013 roku – 3,72%, a w 2014 roku – 5,99%.

Kolejnym tematem poruszonym w przedmiotowym oświadczeniu jest liczba podatników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej.

Jak wynika z danych prezentowanych w poniższej tabeli, liczba ta ulegała okresowym wahaniom. W latach 2005–2007 zmniejszała się populacja tej grupy podmiotów, następnie w okresie od 2010–2013 roku utrzymywała się na zbliżonym poziomie ok. 35 tys. podatników w skali kraju, natomiast w 2014 roku w porównaniu do poprzedniego roku nastąpił nieznaczny 3-procentowy spadek liczby podmiotów podlegających opodatkowaniu z wyżej wymienionego tytułu.

Jednocześnie rosła liczba podatników VAT w tej grupie podmiotów: w porównaniu do 2005 roku nastąpił wzrost o ponad 50%.

Tabela 3. Dane dotyczące liczby podatników oraz kontroli podatkowych przeprowadzonych przez urzędy skarbowe za lata 2005–2014 w odniesieniu do podatników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej

Rok	Liczba podatników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej	w tym liczba podatników VAT	Liczba kontroli przeprowadzonych u podatników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej		w tym liczba kontroli przeprowadzonych u podatników VAT prowadzących działy specjalne produkcji rolnej		Procentowy udział stwierdzonych podatków prowadzących działy specjalne produkcji rolnej		Procentowy udział stwierdzonych podatków VAT prowadzących działy specjalne produkcji rolnej	
			liczbie: ujęcie	liczbie: stracone	liczbie: ujęcie	liczbie: stracone	liczbie: ujęcie	liczbie: stracone	liczbie: ujęcie	liczbie: stracone
2005	39 642	5105	1 265	1 630	652	32	3,19%	4,13%	12,77%	0,63%
2006	30 400	5295	1 013	1 343	611	29	2,66%	3,50%	11,32%	0,54%
2007	37 149	5677	755	1 080	493	36	2,03%	2,91%	8,68%	0,63%
2008	30 631	6275	528	466	377	25	1,37%	1,21%	6,01%	0,40%
2009	36 420	6454	476	403	365	27	1,31%	1,11%	5,68%	0,42%
2010	35 476	6291	462	327	406	26	1,30%	0,92%	6,19%	0,42%
2011	34 832	7095	369	307	321	14	1,02%	0,86%	4,52%	0,20%
2012	35 102	7400	372	174	316	11	1,02%	0,50%	4,30%	0,15%
2013	35 411	7746	329	78	267	15	0,93%	0,22%	3,71%	0,19%
2014	34 318	7726	219	52	197	7	0,66%	0,15%	2,55%	0,09%

Monitorując prawidłowość rozliczania się rolników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej, podlegających kontroli podatkowej, urzędy skarbowe weryfikowały (w toku kontroli właściwych i doraźnych) przede wszystkim zasadność wykazywanych zwrotów podatku VAT. Należy przy tym pamiętać, iż przychody z gospodarstw rolnych nie są opodatkowane podatkiem dochodowym, dlatego też brak jest możliwości sprawdzenia dochodowości gospodarstw rolnych. Dochód z działów specjalnych produkcji rolnej w zdecydowanej większości ustalany jest przy zastosowaniu norm szacunkowych dochodu z określonej powierzchni upraw lub jednostki produkcyjnej zwierzęcej, określonych w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, zmienianym corocznie w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi wzrostu cen towarowej produkcji rolniczej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

W 2014 roku u podatników należących do omawianej branży przeprowadzono 219 kontroli podatkowych właściwych tj. obejmujących pełny okres rozliczeniowy określony w ustawach podatkowych, w tym 197 kontroli u podatników VAT oraz 52 kontrole doraźne, czyli w zakresie wybranych zagadnień w danym zobowiązaniu podatkowym, w tym u 7 podatników VAT.

Zatem łącznie w 2014 roku przeprowadzono kontrole u ponad 2,5% podatników prowadzących działy specjalne produkcji rolnej, będącymi podatnikami VAT.

Przedstawiając działania podejmowane przez administrację podatkową pragnę jednocześnie podkreślić, iż nie chce być ona postrzegana jako represyjna, ale jako przyjazna wobec uczciwych podatników i skuteczna w identyfikowaniu unikania opodatkowania.

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Jacek Kapica

**Oświadczenie senatorów Waldemara Kraski,
Jarosława Rusieckiego, Czesława Ryszki,
Bogdana Pęka, Mieczysława Gila, Izabeli Kloc,
Doroty Czudowskiej, Janiny Sagatowskiej
oraz Wiesława Dobkowskiego**

*skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do rzecznik praw obywatelskich Ireny Lipowicz*

Szanowny Panie Prokuratorze Generalny! Szanowna Pani Rzecznik!

Na trzy lata bezwzględneho więzienia skazał warszawski sąd Mariusza Kamińskiego, byłego szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, dziś posta i wiceprezesa Prawa i Sprawiedliwości. Na podobne kary skazani zostali były wiceprezes CBA Maciej Wąsik oraz dwaj inni funkcjonariusze biura. Skazano ich za rzekome nadużycie władzy podczas wykrywania afery korupcyjnej, tak zwanej afery gruntowej. Sprawcy, uczestnicy tej afery zostali ujęci na gorącym uczynku – podczas przyjmowania wysokiej łapówki. Zostali za to skazani.

Cała akcja była nadzorowana przez prokuraturę i sąd – wszystkie czynności były przez te organy zaaprobowane. Mimo to funkcjonariusze CBA zostali skazani na kary, których drakońska surowość zaszokowała nawet tych, którym daleko do jakichkolwiek politycznych sympatii z formacją polityczną Mariusza Kamińskiego i Macieja Wąsika. Jest to zdumiewający i rażąco niesprawiedliwy wyrok. Skoro funkcjonariusze CBA wykonywali czynności akceptowane przez prokuraturę i sąd, to dlaczego odpowiedzialności nie ponoszą sędziowie i prokuratorzy, którzy te czynności akceptowali? Jest to zdumiewający wyrok także w kontekście powszechnej bezkarności sprawców wielu zbrodni czasów stalinowskich, stanu wojennego, represji wobec działaczy Solidarności itp. Niektórzy sprawcy tych represji nadal są sędziami czy prokuratorami – nie ponieśli żadnej odpowiedzialności za krzywdy, które wyrządzili niewinnym ludziom. Tymczasem funkcjonariusze CBA, nawet jeśli by uchybili jakimś procedurom (choć budzi to najwyższe wątpliwości), nikogo nie krzywdzili, nikt przez nich nie cierpiał, nikt nie płakał. Sprawca korupcji, którą wykryli, został prawomocnie skazany, poniósł sprawiedliwą karę. Za co ten wyrok, w dodatku tak drakoński, wielokrotnie wyższy niż ten, jakiego żądała prokuratura?

Pragniemy zapytać, Panie Prokuratorze Generalny, Pani Rzecznik Praw Obywatelskich, co państwo zamierzają zrobić ze sprawą Mariusza Kamińskiego i pozostałych funkcjonariuszy CBA. Zareagują Państwo na tę niesprawiedliwość i krzywdę?

Czy Pan Prokurator Generalny przewiduje, że prokuratura zaskarży ten zdumiewający wyrok?

Czy Pani Rzecznik podejmie się monitorowania tej sprawy tak, by w razie podtrzymania tego wyroku w drugiej instancji wnieść kasację?

*Z poważaniem
Waldemar Kraska
Jarosław Rusiecki
Czesław Ryszka
Bogdan Pęk*

*Mieczysław Gil
Izabela Kloc
Dorota Czudowska
Janina Sagatowska
Wiesław Dobkowski*

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 1.08.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 23 kwietnia 2015 r., dotyczące oświadczenia Senatorów RP Pań i Panów Waldemara Kraski, Jarosława Rusieckiego, Czesława Ryszki, Bogdana Pęka, Mieczysława Gila, Izabeli Kloc, Doroty Czudowskiej, Janiny Sagatowskiej i Wiesława Dobkowskiego, złożonego na 73. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r., dotyczącego wyroku z dnia 30 marca 2015 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście [sygn. II K 784/10], zapadłego wobec Pana Mariusza Kamińskiego i innych, uprzejmie informuję, że śledztwo sygn. VI Ds. 26/07/sw, zakończone aktem oskarżenia inicjującym ww. postępowanie sądowe, prowadziła Prokuratura Okręgowa w Rzeszowie.

Powyższa prokuratura w dniu 20 sierpnia 2007 r. została wyznaczona do prowadzenia tej sprawy z pominięciem właściwości miejscowej przez ówczesnego Prokuratora Krajowego. Postępowanie zainicjowało zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez Pana Mariusza Kamińskiego – Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz podległych mu funkcjonariuszy w trakcie realizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych w tzw. „aferze gruntowej”.

W odniesieniu do sformułowanych w przedmiotowym oświadczeniu Pań i Panów Senatorów RP wątpliwości w przedmiocie niewyczerpania w toku postępowania karnego zakresu odpowiedzialności podmiotowej, uprzejmie informuję, że zgromadzony w śledztwie materiał dowodowy nie dał podstaw do jego ukierunkowania przeciwko przedstawicielom wymiaru sprawiedliwości. Podstawową kwestią, przy ocenie ewentualnej odpowiedzialności „sędziów i prokuratorów, którzy akceptowali czynności” CBA, jest stan prawny obowiązujący w okresie objętym aktem oskarżenia, zgodnie z którym prokuratorzy i sędziowie nie posiadali uprawnienia do wglądu w dokumentację sprawy operacyjnej, a swoje decyzje w zakresie zatwierdzenia bądź odmowy wyrażenia zgody na realizację czynności operacyjno-rozpoznawczych opierali wyłącznie na treści uzasadnień wniosków Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż istota zarzutów objętych aktem oskarżenia i treścią nieprawomocnego wyroku polegała właśnie na wprowadzeniu prokuratorów i sędziów wyrażających zgodę na realizację czynności operacyjno-rozpoznawczych przez oskarżonych w błąd, co do istnienia przesłanek faktycznych do ich wdrożenia.

W związku z kolejną kwestią poruszoną w oświadczeniu Pań i Panów Senatorów RP, tj. ewentualnym zaskarżeniem wyżej przywołanego wyroku, uprzejmie informuję, że przedmiotowe orzeczenie zostało ocenione, jako słuszne. Jednakże, z uwagi na modyfikację w wyroku opisu czynów przypisanych oskarżonemu, Prokuratura Okręgowa w Rzeszowie złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie jego pisemnego uzasadnienia. Po analizie tego uzasadnienia podjęta zostanie decyzja w przedmiocie ewentualnego zaskarżenia wyroku.

Na zakończenie uprzejmie informuję, że w realiach przedmiotowej sprawy nie można zgodzić się ze stwierdzeniem Pań i Panów Senatorów RP zawartym w oświadczeniu z dnia 16 kwietnia 2015 r., iż „funkcjonariusze CBA nawet jeśli uchyliby jakimś procedurom (choć budzi to najwyższe wątpliwości), nikogo nie krzywdzili, nikt przez nich nie cierpiał, nikt nie płakał”. Zważyć przy tym należy, że Sąd I instancji przypisał

oskarżonym prowadzenie bez podstaw prawnych i faktycznych czynności operacyjno-rozpoznawczych, polegających m.in. na kontrolowanym wręczeniu korzyści majątkowej i kontrolach operacyjnych szeregu osób, co godziło wprost w podstawowe prawa i wolności obywatelskie zagwarantowane w Konstytucji RP.

Z poważaniem

PROKURATOR GENERALNY
Andrzej Seremet

**Odpowiedź
ZASTĘPCY RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 11.05.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z prośbą Pani Marszałek o zajęcie stanowiska w sprawie oświadczenia złożonego przez senatorów: Waldemara Kraszkę, Jarosława Rusieckiego, Czesława Ryszkę, Bogdana Pęka, Mieczysława Gila, Izabelę Kloc, Dorotę Czudowską, Janinę Sagatowską i Wiesława Dobkowskiego na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. dotyczącego Pana Mariusza Kamińskiego, uprzejmie informuję, że do czasu prawomocnego zakończenia sprawy, Rzecznik Praw Obywatelskich nie podejmie działań, bowiem nie może ingerować w czynności procesowe podejmowane w toku postępowania sądowego – zgodnie z brzmieniem art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jedn. Dz. U. z dnia 26 listopada 2014 r., poz. 1648).

Po wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, Pan Mariusz Kamiński będzie mógł zwrócić się do Rzecznika o zbadanie sprawy pod kątem istnienia przesłanek kasacyjnych.

Z poważaniem

Stanisław Trociuk

Oświadczenie senatora Marka Martynowskiego

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza
oraz do minister spraw wewnętrznych Teresy Piotrowskiej

O miejscowości Ciótkowo w gminie Radzanowo w powiecie plockim głośno zrobiło się w maju 2014 r., gdy mieszkańcy zaczęli protestować przeciwko kompostowni firmy Ecoriver, która powstała w ich sąsiedztwie. Mieszkańcy skarżyli się na fetor z kompostowni oraz na dziwną ciecz, która wypływa z terenu zakładu na pobliskie pola. Substancja dosłownie wypalała fragmenty zboża i ziemi. Ale najgłośniejsi ludzie mówili i mówią o śmierci dwójga dzieci z tego terenu. Te nagłe zgony wiążą z obecnością zakładu. Mieszkańcy Ciótkowa pisali skargi do władz, okupowali gabinet wójta gminy Radzanowo, piketowali przed siedzibą Starostwa Powiatowego w Płocku. Dzień i noc blokowali drogę dojazdową do kompostowni. Sprawa trafiła w czerwcu 2014 r. do Prokuratury Rejonowej w Płocku. Ale zakład ciągle działał.

W grudniu 2013 r. Starostwo Powiatowe w Płocku wydało firmie Ecoriver sp. z o.o. w Warszawie zezwolenie na działalność we wsi Ciótkowo w gminie Radzanowo. Wójt Tadeusz Pokorski podpisał dziesięcioletnią umowę z firmą Ecoriver. Wydał też zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie 37 rodzajów odpadów, natomiast starosta plocki był liberalniejszy i zezwolił na gromadzenie oraz kompostowanie 67 rodzajów odpadów.

Późniejsze kontrole, zarówno inspektora nadzoru budowlanego, jak i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, wykazały, że firma dopuściła się wielu uchybień. Odpady leżały i leżą na nieutwardzonym terenie, a spod nich wypływają ścieki. W zakładzie nie ma do tej pory kurtyn antyodorowych. W końcu marca 2014 r. starosta plocki wezwał właścicieli zakładu do usunięcia nieprawidłowości. W maju WIOŚ wstrzymał działalność firmy. Do tej pory jednak widać z daleka przyzmy odpadów. Folia, na której mają spoczywać przyzmy, według relacji mieszkańców znajduje się tylko na ich obrzeżach, a ścieki przedostają się do gruntu. Protestujący mieszkańcy na moim ostatnim dyżurze senatorskim pokazali mi wyniki badań ścieków z kompostowni w Ciótkowie, przeprowadzanych od marca do maja przez plocką delegaturę Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska. Dopuszczalne wartości stężenia między innymi azotu amonowego, cynku ogólnego, fosforu ogólnego, ołowiu są wielokrotnie przekroczone, a „dalsze niekontrolowane wyprowadzanie ścieków – odcieków z przyzmy kompostowych w podanych powyżej parametrach może mieć wpływ na pogarszanie stanu środowiska lub zagrożenia życia lub zdrowia ludzi” – napisali w raporcie inspektorzy WIOŚ.

Ciótkowianie skarżą się na częste, nękające ich choroby. Ostatnio zmarło dwoje dzieci – dwuipółletnia dziewczynka, a wcześniej siedmioletnia. Dzieci i starsi skarżą się na bóle brzucha, mają biegunki i torsje. Badania bulwy ziemniaka z sierpnia 2014 r. (załącznik nr 1) ze skażonego terenu ujawniły bardzo wysokie stężenie metali ciężkich. Dwie analizy włośów (załącznik nr 2 i 3) również potwierdzają, że dzieci z tego terenu mają kilkakrotnie przekroczone normy, jeśli chodzi o zawartość metali ciężkich w organizmie.

W Prokuraturze Rejonowej w Płocku toczy się postępowanie w sprawie zakładu spółki Ecoriver. Zostało ono wszczęte z inicjatywy prokuratury, później jeszcze doniesienie złożył starosta plocki. Jest to postępowanie w formie śledztwa; czynności śledcze prowadzi policja, a prokuratura nadzoruje te działania. Toczy się również śledztwo w sprawie zgonu dziewczynki z Ciótkowa.

Wszystkie te czynności trwają jednak bardzo długo, a rodzice dzieci są ogromnie przerażeni. W związku z tym bardzo proszę o szybką interwencję w opisaną sprawę.

Marek Martynowski

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2015.06.15

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-73-3159-MZ/15 z dnia 23 kwietnia 2015 r., przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Marka Martynowskiego wspólnie z innymi Senatorami podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, odnosząc się do treści oświadczenia, uprzejmie informuję co następuje.

Należy wskazać, że w oświadczeniu odniesiono się do działań: Wójta Gminy Radzanowo, Starosty Powiatu Płockiego, Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska oraz organów nadzoru budowlanego, w kontekście uciążliwości kompostowni firmy ECORIVER zlokalizowanej w miejscowości Ciólkowo i jej wpływu na zdrowie okolicznych mieszkańców. Zarzuty nie dotyczą działań organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Ponadto wskazano na toczące się postępowanie przed Prokuraturą Rejonową w Płocku.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku podejmował działania zgodnie z właściwością w zakresie posiadanych kompetencji wynikających z ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.).

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku uczestniczył w postępowaniu w sprawie ocen oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, polegającego na „Modernizacji istniejącego zakładu odzysku odpadów w zakresie fermentacji odpadów na dz. nr ew. 160/2 w miejscowości Ciólkowo, gm. Radzanowo, powiat płocki”.

W dniu 07.08.2012 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku na wniosek Wójta Gminy Radzanowo, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydał pozytywną opinię sanitarną (znak: ZNS.7170-487-J73/12.EJ) w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na „Modernizacji istniejącego zakładu odzysku odpadów w zakresie fermentacji odpadów na dz. nr ew. 160/2 w miejscowości Ciólkowo, gm. Radzanowo, powiat płocki”. W opinii organ zgłosił jednocześnie uwarunkowania do realizacji inwestycji dotyczące ograniczenia poziomu hałasu, poprzez prowadzenie wszelkich robót wyłącznie w porze dziennej oraz wskazując, iż wszelkie roboty związane z planowanym przedsięwzięciem winny być prowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, zatwierdzoną dokumentacją projektową i w sposób niezagrożący zdrowiu i życiu ludzi.

W dniu 09.11.2012 r. Wójt Gminy Radzanowo wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach (znak: RB.6220.4.2012) dla ww. przedsięwzięcia.

Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć – mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (ocena oddziaływania na środowisko jest dokonywana obligatoryjnie) oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ocena oddziaływania na środowisko ma miejsce, jeśli obowiązek taki zostanie stwierdzony).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. nr 213, poz. 1397 z późn. zm.) wylicza bardzo szczegółowo rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Organami właściwymi do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu infor-

macji a środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 z późn. zm.) są: regionalny dyrektor ochrony środowiska (RDOŚ), starosta, dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych, wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

W dniu 16.06.2014 r. w zakładzie należącym do „ECORIVER” Sp. z o.o. z s. w Warszawie, ul. Zwolenńska 22/13 zlokalizowanym w miejscowości Ciólkowo gm. Radzanowo na podstawie ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.) została przeprowadzona kontrola przez upoważnionych pracowników Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Płocku.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 przywołanej ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej do zakresu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej w dziedzinie bieżącego nadzoru sanitarnego należy m.in. kontrola przestrzegania przepisów określających wymagania higieniczne i zdrowotne powietrza w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi. W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że ww. spółka zajmuje się przetwarzaniem odpadów i stabilizacją biologiczną.

Podczas kontroli w dniu 16.06.2014 r. stwierdzono nieprzyjemny zapach na terenie zakładu i w jego okolicy oraz uchybienia takie jak:

- brak dostatecznego zaplecza sanitarno-higienicznego dla pracowników (brak umywalki, zlewozmywaka dwukomorowego, odpowiedniej liczby szafek ubraniowych, przeznaczonych do indywidualnego użytku dla każdego pracownika, brak indywidualnych szafek przeznaczonych do przechowywania własnego posiłku, oraz natrysku),
- brak ocenionego i udokumentowanego ryzyka zawodowego związanego z wykonywaną pracą na stanowiskach pracy występujących w zakładzie,
- brak oceny ryzyka zawodowego w związku z występowaniem w środowisku pracy czynników biologicznych,
- brak ustalonych przez pracodawcę środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego.

W związku ze stwierdzeniem ww. uchybień Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku wydał decyzję administracyjną z dnia 16.07.2014 r. (znak: HPN/6112014), nakazującą usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości w terminie do dnia 30.09.2014 r.

Firma ECORIVER pismem z dnia 24.09.2014 r. poinformowała Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Płocku o usunięciu części nieprawidłowości, to jest: zapewniono pracownikom pomieszczenia i urządzenia higieniczno-sanitarne oraz ustalono zasady przydziału odzieży i obuwia roboczego oraz środków ochrony indywidualnej na stanowiskach pracy. Pozostałych nieprawidłowości nie usunięto, gdyż zakład od końca maja 2014 r. nie działa. Wobec powyższego decyzją Nr HPN/29/2014 z dnia 23.12.2014 r. (znak: PPIS/HPN/431/516/DK/8542/2014) Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku przedłużył termin nałożonego obowiązku do dnia 30.06.2015 r.

Z informacji przekazanych przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Płocku wynika, że w przedmiotowym zakładzie zatrudnionych jest 5 osób i u żadnej z nich nie wystąpiły objawy chorobowe mające związek z miejscem pracy.

Dodatkowo należy wskazać, że miejscowość Ciólkowo zaopatrywana jest w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi z wodociągu, który jest pod stałym nadzorem Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Płocku. Jakość wody z wodociągu nie budzi zastrzeżeń. Na ostatnim spotkaniu z przedstawicielami Stowarzyszenia „Czyste Ciólkowo”, które odbyło się w Starostwie Powiatowym w Płocku w dniu 11.05.2015 r., ustalono, że Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku przeprowadzi badania wody pod kątem występowania metali ciężkich ze studni indywidualnej, zlokalizowanej najbliżej przedmiotowego zakładu.

W oświadczeniu Pana Senatora Marka Martynowskiego podniesiono, iż w miejscowości Ciólkowo oraz Woźniki nastąpiły zgony dwojga dzieci. Mieszkańcy ww. miejscowości wiążą śmierć dzieci z działalnością omawianego zakładu. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku, w zakresie posiadanych uprawnień poczynił ustale-

nia dotyczące ewentualnego związku przedmiotowego zakładu z ww. zgonami dzieci i ustalił, że bezpośrednią przyczyną zgonu jednego z dzieci (przyczyna śmierci wpisana w karcie zgonu) była niewydolność wielonarządowa. Przyczyna śmierci drugiego dziecka nie jest znana. Aktualnie sprawę prowadzi Prokuratura Rejonowa w Płocku. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku nie jest informowany o ustaleniach Prokuratury, ponieważ nie jest stroną postępowania.

Odnosząc się do poruszonej w oświadczeniu kwestii wysokiego stężenia metali ciężkich w badaniu bulwy ziemniaka ze skażonego terenu uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie jakości żywności organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej nadzorują warunki higieniczno-sanitarne w zakładach produkcji, przechowywania i sprzedaży żywności oraz bezpieczeństwo żywności wprowadzanej do obrotu. Należy jednak podkreślić, że nadzór sanitarny Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie obejmuje żywności, która nie jest wprowadzana do obrotu, lecz uprawiana wyłącznie na własne potrzeby – zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594 j.t.).

Do ww. oświadczenia, jako załącznik nr 1, dołączono kserokopię pisma z dnia 10.08.2014 r. skierowanego do Urzędu Gminy w Radzanowie, ul. Płocka 32, 09-451 Radzanowo, zawierającego cyt. „wyniki oceny dwóch próbek bulw ziemniaka dostarczonych do IHAR-PIB Oddział w Jadwisinie w dniu 22.07.2014 r. (...) zawartość metali ciężkich oznaczona została w Stacji Chemiczno-Rolniczej w Wesołej k. Warszawy”.

Uprzejmie informuję, że aktualnie obowiązujące rozporządzenie Komisji (WE) NR 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych – określa limity dla ziemniaków w zakresie ołowiu – 0,1 mg/kg świeżej masy, a dla kadmu – 0,1 mg/kg. Należy jednak podkreślić, że limity te cyt. „stosuje się do obranych ziemniaków”, a przedmiotowe rozporządzenie odnosi się do środków spożywczych wprowadzanych do obrotu.

Należy podkreślić, że w ww. piśmie nie zawarto informacji dotyczących np. kto i gdzie pobrał próbki do badań, reprezentatywności pobranych próbek, zastosowanej metody badawczej, niepewności pomiaru oraz czy badano obrane ziemniaki.

W związku z powyższym, nie ma podstaw do oceny wyników wykonanych przez Stację Chemiczno-Rolniczą i zamieszczonych w ww. piśmie.

Reasumując, wskazać należy, iż bezpośredni nadzór nad ww. inwestycją sprawuje Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska. Jak wynika z akt sprawy organ ten w dniu 16.07.2014 r. wydał decyzję (znak: Nr PL-IN. 7060.13.2014.AF) wstrzymującą działalność i nakazującą usunięcie kompostu do dnia 31.01.2015 r.

Stosownie do treści art. 16 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.) gospodarkę odpadami należy prowadzić w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz środowiska, w szczególności gospodarka odpadami nie może powodować: zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin lub zwierząt, uciążliwości przez hałas lub zapach, a także wywoływać niekorzystnych skutków dla terenów wiejskich lub miejsc o szczególnym znaczeniu, w tym kulturowym i przyrodniczym.

W myśl art. 171 ww. ustawy, kto prowadzi gospodarkę odpadami niezgodnie z nakazem określonym w art. 16 podlega karze aresztu albo grzywny.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie nadania inspektorom Inspekcji Ochrony Środowiska uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 556) wskazuje, iż Inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone m.in. w art. 171 ustawy o odpadach.

Z akt sprawy wynika, iż w przedmiotowej sprawie Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej podejmowały działania zgodnie z właściwością, w zakresie posiadanych kompetencji wynikających z ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej. W sprawie funkcjonowania analizowanego zakładu Państwo-

wy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Płocku prowadził liczną korespondencję, w tym z przedstawicielami mieszkańców miejscowości położonych w sąsiedztwie przedmiotowej kompostowni, z organami administracji rządowej i samorządowej do spraw ochrony środowiska.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

Warszawa, 28 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 23 kwietnia 2015 roku (sygn. BPS/043-73-3159-MSW/15) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Marka Martynowskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 roku w sprawie *składowania odpadów w miejscowości Ciółkowo w powiecie płockim*, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Komendę Główną Policji (KGP), w Komendzie Miejskiej Policji (KMP) w Płocku prowadzone jest, pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Płocku, śledztwo w sprawie nieumyślnego spowodowania śmierci człowieka, tj. o czyn z art. 155 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* (Dz. U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.). Z uwagi na konieczność potwierdzenia lub wykluczenia związku pomiędzy śmiercią ww. osoby a działalnością wymienionej w wystąpieniu kompostowni odpadów w miejscowości Ciółkowo zwrócono się o opinię biegłych z Katedry Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi. Stosownie do informacji przekazanych przez ww. biegłych, czas oczekiwania na opinię wynosi około siedmiu miesięcy od daty otrzymania akt sprawy. W związku z powyższym, postanowieniem prokuratora z dnia 31 grudnia 2014 roku przedmiotowe śledztwo zostało zawieszono do czasu uzyskania opinii biegłych.

Jednocześnie KGP poinformowała, że w ww. jednostce organizacyjnej Policji pod nadzorem wskazanej prokuratury w dniu 20 lutego 2015 roku zostało wszczęte śledztwo w sprawie sprowadzenia w miejscowości Jaroszewo Wieś (gmina Bielsk) zdarzenia, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach mające postać rozprzestrzeniania się substancji trujących z wymienionej kompostowni odpadów, którego następstwem była choroba i śmierć człowieka, tj. o czyn z art. 163 §1 pkt 3 w związku z §3 *K.k.* Postanowieniem prokuratora z dnia 30 kwietnia 2015 roku wymienione śledztwo zostało zawieszono z uwagi na fakt wystąpienia o opinię biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu w ww. sprawie. Termin oczekiwania na wydanie opinii przez wskazanych biegłych wynosi obecnie około 12 miesięcy od daty otrzymania akt sprawy.

Ponadto z wyjaśnień przekazanych przez KGP wynika, że w KMP w Płocku pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Płocku w dniu 1 lipca 2014 roku zostało wszczęte śledztwo w sprawie składowania, wbrew przepisom prawa, odpadów na terenie wskazanej kompostowni w miejscowości Ciólkowo w okresie od stycznia do czerwca 2014 roku, w warunkach, które mogą zagrażać życiu lub zdrowiu człowieka, tj. o czyn z art. 183 §1 K.k. oraz spowodowania zdarzenia zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób w postaci rozprzestrzeniania się substancji trujących z ww. kompostowni odpadów, którego następstwem była śmierć człowieka, tj. o czyn z art. 163 §1 pkt 3 w związku z §3 K.k. (wskazane śledztwo dotyczy przypadku śmierci innej osoby, niż wymienione w opisanych powyżej śledztwach). W przedmiotowym śledztwie po przeprowadzeniu zaplanowanych czynności procesowych zwrócono się o wydanie opinii do Centralnego Laboratorium Ochrony Radiologicznej w Warszawie, Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego z siedzibą w Warszawie oraz Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu. W związku z powyższym, w dniu 27 lutego 2015 roku zostało wydane postanowienie o zawieszeniu śledztwa do czasu uzyskania ww. opinii.

Przedstawiając powyższe pragnę wskazać, że w opisanych postępowaniach przygotowawczych zachodzą niezależne od funkcjonariuszy Policji długotrwałe przeszkody, które uniemożliwiają obecnie dalsze kontynuowanie ww. postępowań.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Grzegorz Karpiński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do ministra Skarbu Państwa Włodzimierza Karpińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W 2010 r. w ramach GK PGNiG SA utworzono spółkę PGNiG Technologie SA, do której rok później w wyniku konsolidacji wcielono cztery samodzielne firmy budowlane branży gazowniczej, tj. BUG Gazobudowa Sp. z o.o., ZUN Naftomet Sp. z o.o., BN Naftomontaż Sp. z o.o. oraz ZRUG Pogórska Wola Sp. z o.o. Efektem przeprowadzonych działań było wzmocnienie i rozwój działalności na krajowych i zagranicznych rynkach usług sektora budowlano-montażowego. W wyniku działań restrukturyzacyjnych likwidacji uległa BUG Gazobudowa Sp. z o.o., zaś w pozostałych spółkach zmniejszane jest zatrudnienie.

W związku z licznymi zapytaniem oraz interwencją byłych pracowników spółki PGNiG Technologie SA w sprawie wypłaty należnych świadczeń z tytułu funkcjonowania na dzień zwolnień „Programu racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy Kapitałowej PGNiG” proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy zwalniani w okresie od sierpnia do grudnia 2014 r. pracownicy spółki PGNiG Technologie SA byli objęci „Programem racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy Kapitałowej PGNiG SA na lata 2009–2011 (III etap)”?

2. Czy zarząd spółki PGNiG Technologie SA przedłożył do PGNiG SA do końca listopada 2013 r. uzgodniony z zakładowymi organizacjami związkowymi plan racjonalizacji zatrudnienia na rok 2014 w celu jego realizacji (pkt 7 §10 programu)? A jeżeli nie, to dlaczego?

3. Czy w przypadku objętych programem spółek Grupy Kapitałowej PGNiG SA, których zarządy odmówiły złożenia wniosku lub go nie złożyły, z wnioskami indywidualnymi do zarządu PGNiG SA za pośrednictwem Komisji do spraw CFR mogą występować pracownicy i byli pracownicy Grupy Kapitałowej (zgodnie z pkt VII ppkt 2 Regulaminu Centralnego Funduszu Restrukturyzacji stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 6/2012 prezesa spółki PGNiG SA w Warszawie z dnia 16 lutego 2012 r.)?

4. Czy indywidualne wnioski o wypłatę świadczenia osłonowego są rozpatrywane przez Komisję do spraw CFR wyłącznie w sposób zindywidualizowany (imienny)? Jeżeli tak, to dlaczego w odpowiedziach na wnioski indywidualne PGNiG przytacza informacje i stwierdzenia dotyczące grupy wniosków?

5. Jakie przeciwwskazania do dofinansowania kapitału rezerwowego pod nazwą Centralny Fundusz Restrukturyzacji z podziału zysku netto PGNiG SA zaistniały w sytuacji otrzymania indywidualnych wniosków byłych pracowników Grupy Kapitałowej?

6. Kiedy ostatnio został dofinansowany kapitał rezerwowi i jaką kwotą?

7. Czy wypłata świadczeń z tytułu CFR w 2014 r. dla pracowników zlikwidowanej spółki BUD-GAZ w zestawieniu z sytuacją byłych pracowników PGNiG Technologie SA nie świadczy o wybiórczym i nierównym traktowaniu pracowników Grupy Kapitałowej?

8. Czy zarząd PGNiG SA dokonał wstępnej analizy ewentualnych kosztów procesów sądowych w przypadku wniesienia przez byłych pracowników spółki PGNiG Technologie SA spraw do sądów pracy?

9. Czy brak dofinansowania kapitału rezerwowego pod nazwą Centralny Fundusz Restrukturyzacji z podziału zysku netto PGNiG SA oraz późniejsze wypowiedzenie programu CFR na dzień 31 grudnia 2014 r. miało na celu doprowadzenie do sporów sądowych z pracownikami zlikwidowanych spółek z tytułu odmowy wypłaty należnych świadczeń? Czy obecny brak środków finansowych kapitału rezerwowego oraz wypowiedzenie CFR jest działaniem zarządu spółki w celu odmowy wypłat świadczeń?

Andrzej Misiółek

Stanowisko

Warszawa, 2.06.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 23 kwietnia 2015 r. (znak: BPS/043-73-3160/15), w sprawie oświadczenia Pana Senatora Andrzeja Misiółka złożonego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dn. 16 kwietnia 2015 r. dotyczącego spółki PGNiG Technologie SA, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do spółki PGNiG SA z prośbą o przedstawienie informacji w podniesionych przez Pana Senatora kwestiach.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o przesunięcie terminu udzielenia odpowiedzi na powyższe oświadczenie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że odpowiedź zostanie udzielona bez zbędnej zwłoki.

Z poważaniem

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Sekretarz Stanu
Zdzisław Gawlik

Odpowiedź

Warszawa, 25 czerwca 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Andrzeja Misiółka podczas 73. posiedzenia Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. dotyczącym objęcia pracowników PGNiG Technologie SA „Programem racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy Kapitałowej PGNiG” informuję, co następuje.

Spółka PGNiG Technologie SA, jako podmiot należący do GK PGNiG, objęta była zapisami *Programu racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników GK PGNiG* (Program), który umożliwi m.in. otrzymanie przez zwalnianych pracowników dodatkowych świadczeń pieniężnych (tzw. świadczeń osłonowych).

Dodatkowe świadczenia osłonowe wynikające z Programu mogły być finansowane ze środków własnych Spółki bądź kapitału rezerwowego PGNiG SA pn. *Centralny Fundusz Restrukturyzacji* (CFR). Zgodnie z założeniami przyjętymi w Programie, CFR miał być zasilany w ramach podziału zysku netto PGNiG SA oraz zysku spółek zależnych. Na przestrzeni ostatnich lat na zasilenie CFR nie przeznaczano środków (ani z zysku

PGNiG SA ani też z zysków spółek). Natomiast środki zgromadzone wcześniej na koncie CFR zostały niemal w całości wykorzystane na prowadzone przez spółki procesy restrukturyzacyjne.

Zgodnie z zapisami Programu, aby w danym roku kalendarzowym spółka mogła skorzystać z osłon finansowych należało spełnić szereg warunków. Zarząd spółki musiał zdecydować czy jego sytuacja w danym roku obrotowym pozwalać będzie na realizację Programu oraz wypłatę wyższych świadczeń osłonowych. Powinien również do końca listopada roku poprzedniego zaplanować konkretne działania restrukturyzacyjne związane ze zmniejszeniem zatrudnienia lub likwidacją stanowisk oraz zabezpieczyć środki na realizację Programu. Dopiero po spełnieniu powyższych wymogów mogło dojść do realizacji Programu w danym okresie i objęcia nim danej grupy pracowników. W przypadku PGNiG Technologie SA powyższe wymogi nie zostały spełnione.

Podkreślić należy, iż spółki skonsolidowane w ramach PGNiG Technologie SA w minionych latach kilkakrotnie korzystały ze środków CFR prowadząc procesy restrukturyzacji zatrudnienia. W aktualnej sytuacji Spółka decydując się na wdrożenie Programu i wypłatę dodatkowych świadczeń osłonowych zwalnianym pracownikom zmuszona jest do pokrycia wydatków ze środków własnych. Niestety, PGNiG Technologie SA nie posiada środków własnych na realizację dodatkowych świadczeń osłonowych dla zwalnianych pracowników. Zarząd Spółki zdecydował o wypłacie zwalnianym pracownikom tylko świadczeń wynikających z kodeksu pracy. Podjęte przez PGNiG Technologie SA działania restrukturyzacyjne są niezbędne, aby Spółka mogła dalej funkcjonować na rynku i prowadzić działalność operacyjną, a tym samym utrzymać większość miejsc pracy.

PGNiG Technologie SA już w roku 2013 były w trudnej sytuacji ekonomiczno-finansowej, niepozwalającej na realizację dodatkowych świadczeń osłonowych dla zwalnianych pracowników ze środków własnych. Zarząd Spółki oceniając możliwości przedsiębiorstwa w kontekście tych zobowiązań, nie wystąpił do Walnego Zgromadzenia z wnioskiem o przyjęcie Programu na lata 2013–2014. Powyższe wynikało z pogarszającej się sytuacji ekonomicznej i konieczności dokonania natychmiastowych działań restrukturyzacyjnych, bez podjęcia których doprowadziłby do upadłości likwidacyjnej Spółki.

Brak decyzji o realizacji Programu przez PGNiG Technologie SA skutkuje także tym, że składane indywidualne wnioski o wypłatę świadczeń osłonowych są bezprzedmiotowe. Wniosek indywidualny byłby zasadny tylko w przypadku, gdy PGNiG Technologie SA aktualnie realizowało Program i odmówiło wystąpienia w wnioskiem o przyznanie świadczeń konkretnemu pracownikowi.

Ostatni raz CFR został zasilony kwotą 5.000.000,00 zł w roku 2011. Z uwagi na brak możliwości dalszego zasilania środkami pieniężnymi CFR będącego źródłem finansowania świadczeń osłonowych wynikających z Programu, Zarząd PGNiG SA uznał za niecelowe dalsze funkcjonowanie Programu, zwłaszcza że zobowiązania nakładane na spółki konstrukcją Programu, byłyby nie do udźwignięcia dla tych spółek. W dniu 24 września 2014 r. NWZ PGNiG SA podjęło uchwałę, w której zaakceptowało wypowiedzenie przez Zarząd PGNiG SA „Programu racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy Kapitałowej PGNiG lata 2009–2011 (III etap)”, z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia. Z dniem 31 grudnia 2014 r. wygasł Program, na podstawie którego mógł być zasilany CFR.

Wnioski od byłych pracowników PGNiG Technologii SA wpłynęły do Spółki w czwartym kwartale 2014 r. Komisja GK PGNiG ds. Centralnego Funduszu Restrukturyzacji na posiedzeniu w grudniu 2014 r. rozpatrzyła 301 wniosków. W zaistniałej sytuacji, odpowiedzi na wnioski były podobne. Koszt świadczeń osłonowych, wynikający ze złożonych 301 wniosków wynosi 21.463.770,16 zł (bez uwzględnienia kosztów ewentualnych postępowań sądowych). Jasno sformułowane zasady Programu powodują, że ewentualne roszczenia nie mają oparcia w prawie i zasadach Programu.

Od dnia utworzenia Centralnego Funduszu Restrukturyzacji do dnia 31 lipca 2014 r. fundusz został zasilony kwotą w wysokości 43.000.000,00 zł, z czego, w okresie jego funkcjonowania, na wypłatę świadczeń osłonowych dla byłych pracowni-

ków spółek objętych Programem wydatkowano kwotę w wysokości 40.604.765,93 zł. Świadczeniami osłonowymi objęto 819 pracowników przy średniej wysokości wypłat na osobę w wysokości 49.578,47 zł.

Wypłata świadczeń z funduszu CFR w 2014 r. dla pracowników zlikwidowanej spółki BUD-GAZ wynikała z faktu, iż Spółka ta realizowała Program. Świadczenia osłonowe, zostały wypłacone na wniosek Likwidatora tej Spółki.

Obecnie spółki GK PGNiG będące w dobrej kondycji ekonomiczno-finansowej prowadzą restrukturyzację zatrudnienia poprzez Programy Dobrowolnych Odejść (np. PGNiG SA, PGNiG Obrót Detaliczny Sp. z o.o., PSG Sp. z o.o.).

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia będą satysfakcjonujące dla Pana Senatora.

Z poważaniem

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Sekretarz Stanu
Zdzisław Gawlik

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza
oraz do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowni Panowie Ministrowie!

Ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej ustala zasadę, że za pobyt dziecka w pieczy zastępczej odpłatność ponoszą rodzice lub inna osoba dysponująca majątkiem dziecka. W związku z tym w praktyce prowadzone muszą być liczne postępowania administracyjne nie tylko w celu ustalenia wysokości odpłatności, ale również w celu jej późniejszej windykacji. Działania te angażują niepotrzebnie siły i środki administracji publicznej. Wydaje się, że zasadne byłoby umożliwienie samorządom zbywania tych należności podmiotom prywatnym, które we własnym zakresie prowadziłyby działania windykacyjne.

Proszę o wyjaśnienie, czy możliwe byłoby wprowadzenie regulacji dotyczącej zbywania należności z tego tytułu na przykład w drodze przetargów.

Z poważaniem
Rafał Muchacki

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 11 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3161-MPPS/15, dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Rafała Muchackiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie interpretacji ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, uprzejmie informuję, iż zagadnienie dotyczące możliwości zbywania wierzytelności powstałych z tytułu odpłatności rodziców za pobyt dzieci w pieczy zastępczej, nie leży w kompetencjach Ministra Pracy i Polityki Społecznej.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Elżbieta Seredyn
Podsekretarz Stanu

**Stanowisko
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 12 maja 2015 r.

Pan
Mateusz Szczurek
Minister Finansów

Szanowny Panie Ministrze,
przekazuję według właściwości z prośbą o udzielenie odpowiedzi, oświadczenie senatorskie Pana Senatora Rafała Muchackiego, złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP, w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Z poważaniem

MINISTER
w z. Jarosław Duda
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 25 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z przekazanym oświadczeniem, złożonym przez Senatora RP Pana Rafała Muchackiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie umożliwienia samorządom zbywania podmiotom prywatnym należności z tytułu opłaty za pobyt dziecka w pieczy zastępczej, uprzejmie informuję.

Kwestie wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, w tym ponoszenia opłat za pobyt dziecka w pieczy zastępczej, regulują przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 332). Zgodnie z art. 193 ust. 1 tej ustawy, miesięczną opłatę za pobyt dziecka w pieczy zastępczej, ponoszą rodzice. Stosownie do art. 194 ust. 1 ww. aktu prawnego, opłatę tę ustala, w drodze decyzji, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dziecka przed umieszczeniem w rodzinie zastępczej, rodzinnym domu dziecka, placówce opiekuńczo-wychowawczej, regionalnej placówce opiekuńczo-terapeutycznej albo interwencyjnym ośrodku preadopcyjnym.

Na podstawie art. 193 ust. 7b ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, należności z tytułu nieponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Uprawnionym do dochodzenia w trybie egzekucji administracyjnej ww. opłaty jest naczelnik urzędu skarbowego stosownie do art. 19 §1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r., poz. 1619, z późn. zm.). Przepisy tej ustawy przewidują możliwość dochodzenia należności publicznoprawnych również przez inne organy egzekucyjne wyszczególnione w tej ustawie tj. między innymi organy niektórych gmin, wymienionych w tej ustawie.

Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji normuje stosowanie przez ww. organy egzekucyjne środków przymusu wobec osób niewykonujących obowiązków o charakterze publicznoprawnym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że prowadzone są prace legislacyjne nad rządowym projektem ustawy o administracji podatkowej (druk 3320) zmieniającym również ustawę o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 39 projektu ustawy).

W projekcie przewidziane jest m.in. dodanie przepisów art. 17b i art. 19 §2a normujących możliwość upoważnienia przez właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego kierownika jednostki organizacyjnej tej jednostki samorządu terytorialnego do wykonywania w jego imieniu praw i obowiązków wierzyciela oraz upoważnienia przez organ egzekucyjny określony w art. 19 §2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – kierownika jednostki organizacyjnej gminy do działania w jego imieniu jako organ egzekucyjny. Przyjęcie proponowanego rozwiązania sprawi, że powyższe zadania będą mogły być wykonywane przez wyspecjalizowane w tym zakresie jednostki podległe wierzycielowi lub organowi egzekucyjnemu.

W związku z powyższym nie przewiduje się podjęcia prac nad zmianą przepisów w zakresie proponowanym przez Pana Senatora.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Hanna Majszczyk

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Sytuacja demograficzna Polski i jej prognozy na najbliższe lata zapowiadają nieuchronną katastrofę. Ostatnim „demograficznie dodatnim” rokiem w naszym kraju był rok 1988. Rocznie brakuje nam około dwustu tysięcy ludzi, a mniej ludzi to słabsza gospodarka, gdyż mniejsze są konsumpcja i produkcja, oraz mniej wydajny kapitał ludzki, w tym spadek konkurencyjności, i wreszcie znaczący spadek wzrostu gospodarczego. „Gospodarka to ludzie” – ta dewiza najlepiej obrazuje sprzężenie zwrotne pomiędzy stanem gospodarki a ilością i jakością ludzi.

Niepokoić może fakt braku spójnej wizji walki z niżem i tym samym niezyskiwania efektu synergii poszczególnych działań. Z kolei optymizmem napawać może to, że problemem zainteresowanych jest wiele organizacji, jak Centrum im. Adama Smitha, Związek Dużych Rodzin „Trzy Plus” czy Centrum Wspierania Inicjatyw dla Życia i Rodziny etc. Dobrym prognostykiem jest również zainteresowanie wypracowanymi przez wspomniane organizacje pomysłami przez stronę rządową i samorządowców oraz ich samodzielna praca w tym zakresie.

Eksperci są raczej zgodni, że spadek urodzeń nie zostanie skutecznie zniwelowany przez migracje, które mają tak zwany charakter tranzytowy oraz są i prawdopodobnie będą zbyt małe, aby znacząco poprawić stan faktyczny i przyszły. Dzisiaj panuje zgoda co do konieczności zwiększenia liczby urodzeń poprzez zastosowanie innowacyjnych pomysłów. Tym bardziej że, co potwierdzają badania, Polska jest krajem, w którym najwięcej młodych osób w Europie deklaruje chęć posiadania licznych dzieci. Tyle, że na deklaracjach się kończy – jeśli chodzi o urodzenia, jesteśmy w gronie najgorszych państw UE.

Narzędziem zachęcającym do decydowania się na rodzicielstwo jest między innymi system bonów, kolejno: wychowawczego, oświatowego i edukacyjnego.

Szczególnie interesujący w tym kontekście jest bon wychowawczy, który, jak informują media, ma zostać wprowadzony w formie programu pilotażowego w Nysie (województwo opolskie) już w 2016 r. Bon o wartości 500 zł ma być współfinansowany przez MPiPS. To właśnie w nawiązaniu do owego bonu chciałbym zadać poniższe pytania.

1. Jakie będzie kryterium przyznawania rodzicom świadczenia w formie bonu? Jakie ograniczenia zarobkowe czy zatrudnieniowe, a jakie wiekowe przewiduje ministerstwo?

2. Jaka jest spodziewana wysokość dofinansowania programu przez stronę rządową, a jakie koszty poniesie samorząd nyski?

3. Ile potrwa eksperyment przeprowadzony w ramach wspomnianego programu?

4. Gdzie jeszcze planowane są programy pilotażowe i jakich form polityki prorodzinnej będą dotyczyły?

5. Czy istnieje analiza dotycząca kosztów wprowadzenia bonu na terenie całego kraju?

Z poważaniem
Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 22.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3162/15 dotyczące oświadczenia senatora Jarosława Obremskiego w sprawie bonu wychowawczego, uprzejmie informuję.

W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej 2 kwietnia br. odbyła się debata poświęcona alternatywnym rozwiązaniom na rzecz opieki nad dziećmi do lat 3 z udziałem m.in. przedstawicieli administracji samorządowej, organizacji pozarządowych i środowisk naukowych. Podczas spotkania dyskutowano pomysł przedstawiony przez Związek Dużych Rodzin „Trzy Plus” – bon opiekuńczo-wychowawczy. Związek Dużych Rodzin proponuje wprowadzić bon finansujący opiekę nad dziećmi w wieku od 1 roku życia do 3 lat. Świadczenie to, zdaniem Związku, pozwoli na wsparcie systemu opieki nad dziećmi, na który składają się: urlop macierzyński i rodzicielski, formy opieki nad dziećmi do lat 3, w tym żłobki, oraz przedszkola. Świadczenie w wysokości 500 zł miesięcznie mogłoby być przeznaczane dla rodziców rezygnujących z pracy zawodowej na rzecz sprawowania opieki nad dziećmi do lat 3 lub na opłacanie wybranych przez nich form opieki nad dziećmi. Biorąc pod uwagę dane Głównego Urzędu Statystycznego, zgodnie z którymi w I półroczu 2014 r. było w Polsce ok. 771 tys. dzieci w wieku od 13 do 36 miesięcy, roczne wydatki budżetu państwa na bon opiekuńczo-wychowawczy w wysokości 500 zł miesięcznie jako świadczenia powszechnie wypłacanego na dziecko w ww. wieku wyniosłyby ok. 4,6 mld zł.

Wprowadzenie od 2016 roku w Nysie bonu wychowawczego jest inicjatywą tamtejszych władz i nastąpi na podstawie aktu prawa miejscowego. To władze samorządowe Nysy określają warunki oraz czas przyznawania bonu.

Należy podkreślić, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, wypełniając zobowiązania wynikające z exposé Prezesa Rady Ministrów Ewy Kopacz, przygotowało dwa projekty mające na celu wspieranie rodziny. Projekt nowelizacji ustawy o świadczeniach rodzinnych wprowadza świadczenie rodzicielskie dla osób, które nie mają prawa do zasiłku macierzyńskiego (osoby bezrobotne, studenci, rolnicy oraz pracujący na umowach o dzieło), przysługujące niezależnie od dochodu rodziny w kwocie 1000 zł. Świadczenie będzie można pobierać przez rok (52 tygodnie) w przypadku urodzenia bądź przyjęcia na wychowanie jednego dziecka; przy dwojgu dzieciach – przez 65 tygodni, trojgu – 67 tygodni, czworgu – 69 tygodni, przy piątce i więcej – 71 tygodni. Projektowane rozwiązanie miałyby wejść w życie od 1 stycznia 2016 r., a szacowany koszt zmian to 1,2 mld zł w 2016 r. Drugi projekt – „Złotówka za złotówkę” spowoduje, iż rodziny, które przekroczą próg dochodowy określony w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114), nie utracą prawa do otrzymywania zasiłku rodzinnego i dodatków do zasiłku rodzinnego, ale świadczenia te będą stopniowo obniżane wraz ze wzrostem dochodów. Nowe rozwiązanie ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Jego koszt szacowany jest na 384 mln zł w 2016 r.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Elżbieta Seredyn
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Najwyższa Izba Kontroli opublikowała w ostatnich dniach raport dotyczący stanu opieki geriatrycznej w Polsce. Wskazuje on, że w naszym kraju w zasadzie nie istnieje system opieki medycznej nad pacjentami w podeszłym wieku. Brakuje wykwalifikowanych geriatrów. Ich liczba znacznie odbiega od średniej europejskiej. W 2014 r. mieliśmy średnio zaledwie 0,8 geriatry na 100 tysięcy mieszkańców. Dodatkowo rzucają się w oczy olbrzymie dysproporcje między regionami w dostępie do usług lekarzy zajmujących się osobami starszymi. Z powodu braku systemu i odpowiedniego finansowania geriatрії nie wszyscy geriatrzy pracują w swojej specjalności. Brakuje również specjalistycznych poradni i oddziałów. Tendencje demograficzne są z kolei nieubłagane i wskazują, że liczba osób w wieku powyżej 65 lat będzie w najbliższych latach wzrastać w bardzo szybkim tempie. Rezultaty tego stanowić będą szczególne wyzwania organizacyjne dla systemu opieki zdrowotnej.

Potrzeba budowy sprawnie działającego systemu opieki geriatrycznej jest zatem priorytetowa. Analizy przeprowadzone przez Najwyższą Izbę Kontroli wskazują też jednoznacznie, że kompleksowe leczenie pacjentów na oddziałach geriatrycznych jest przede wszystkim tańsze, ale i skuteczniejsze aniżeli na oddziałach wewnętrznych. Zdaniem Najwyższej Izby Kontroli główną barierą w rozwoju geriatрії w naszym kraju jest wadliwa metoda rozliczania świadczeń medycznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Stosowany jest w tym przypadku system jednorodnych grup pacjentów, który zakłada finansowanie tylko jednej choroby, podczas gdy ludzie starsi cierpią z reguły na kilka schorzeń jednocześnie. Do dziś nie wprowadzono także w życie „Standardów postępowania w opiece geriatrycznej” opracowanych w 2007 r. przez zespół do spraw gerontologii powołany przez ministra zdrowia.

W związku z przedstawionymi obawami chciałbym spytać o następujące kwestie.

1. Czy istnieją załączki długoletniego planu uwzględniającego specyfikę opieki medycznej nad ludźmi w starszym wieku, która byłaby dostosowana do ich potrzeb i rodzajów schorzeń?

2. W jaki sposób ministerstwo zapewni właściwe warunki do kształcenia kadry medycznej na potrzeby opieki geriatrycznej?

3. Jak ministerstwo ocenia opisany wyżej wadliwy sposób rozliczania świadczeń medycznych dla osób starszych stosowany przez Narodowy Fundusz Zdrowia?

4. Czy planowane jest w najbliższej przyszłości wydanie rozporządzenia wprowadzającego w życie „Standardy postępowania w opiece geriatrycznej”?

Z poważaniem
Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 29.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Jarosława Obremskiego, Senatora RP, na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., przesłanym przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu RP, z dnia 23 kwietnia

2015 r., znak: BPS/043-73-3163/15, w sprawie opieki geriatrycznej w Polsce, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Obszar dotyczący ochrony zdrowia osób starszych jest identyfikowany jako jeden z najważniejszych w polityce zdrowotnej w Polsce, a postępujący proces starzenia się populacji wymaga wdrożenia działań opierających się na zasadzie synergii w różnych obszarach polityki publicznej, które będą stanowić efektywną odpowiedź na to wyzwanie demograficzne. Podstawowym celem działań podejmowanych w zakresie zdrowia i samodzielności osób starszych będzie tworzenie odpowiednich warunków do jak najdłuższego utrzymania dobrego stanu zdrowia.

Minister Zdrowia dostrzegając problemy związane ze starzeniem się polskiego społeczeństwa, w ramach swoich kompetencji stale podejmuje działania mające na celu poprawę dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz podnoszenia jakości udzielanych świadczeń zdrowotnych. Są to przede wszystkim sprawowanie nadzoru nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia oraz zatwierdzanie planu finansowego Funduszu. Podstawę działań stanowią przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Świadczenia opieki zdrowotnej zakwalifikowane jako świadczenia gwarantowane, finansowane są ze środków publicznych, w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Przysługują zatem wszystkim świadczeniobiorcom, w tym osobom starszym, kwalifikującym się do danego typu leczenia.

Elementem, który będzie uzupełniał system świadczeń opieki zdrowotnej gwarantowanych ze środków publicznych jest tworzony właśnie system zdrowia publicznego w Polsce. Dzięki przyjęciu projektowanej ustawy o zdrowiu publicznym i Narodowego Programu Zdrowia będzie możliwe wzmocnienie działań polegających na zapobieganiu chorobom i problemom zdrowotnych w różnych grupach wiekowych, a także umożliwienie jak najdłuższego pozostawania w zdrowiu, które jest warunkiem pełnego uczestnictwa w pracy, życiu społecznym i rodzinnym.

Ponadto, z dniem 1 stycznia 2015 r. zgodnie z §6a rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. poz. 1520, z późn. zm.) zobowiązano świadczeniodawców udzielających świadczeń w trybie hospitalizacji i hospitalizacji planowej do opracowania i wdrożenia procedury oceny geriatrycznej pacjenta, z wyjątkiem oddziałów szpitalnych o profilu pediatrycznym, neonatologicznym oraz położniczo-ginekologicznym.

Intencją wprowadzonych przepisów było prawidłowe zapewnienie opieki pacjentowi geriatrycznemu. Założono, iż przedmiotowa procedura będzie przeprowadzona w szpitalu niezależnie od faktu posiadania w ramach struktury organizacyjnej podmiotu leczniczego oddziału szpitalnego o profilu geriatrycznym. Przy czym procedura oceny geriatrycznej w danym podmiocie leczniczym powinna uwzględniać specyfikę udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej. Podkreślić należy, iż wprowadzono okres dostosowawczy do opracowania i wdrożenia procedury oceny geriatrycznej pacjenta, do dnia 30 czerwca 2016 r.

W związku z rosnącymi potrzebami i wyzwaniami związanymi z opieką nad osobami starszymi oraz brakiem instytutu badawczego działającego w systemie ochrony zdrowia prowadzącego kompleksowe badania i terapię w dziedzinie geriatry, uprzejmie informuję, iż planowane jest utworzenie Narodowego Instytutu Geriatrii, poprzez reorganizację Instytutu Reumatologii im. prof. dr hab. med. Eleonory Reicher w Warszawie. Stworzenie ww. jednostki naukowej pozwoli na opracowanie lub dostosowanie do warunków krajowych kompleksowych procedur, wytycznych i standardów związanych z opieką medyczną nad osobami starszymi. Do podstawowej działalności Instytutu należeć będzie prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych w dziedzinie reumatologii, rehabilitacji medycznej, ortopedii i traumatologii narządu ruchu oraz geriatry, gerontologii i dyscyplin pokrewnych, przystosowywanie wyników badań naukowych i prac rozwojowych do potrzeb praktyki, a także ich upowszechnianie. Ponadto do podstawowego zakresu działalności Instytutu należeć będzie także prowadzenie studiów podyplomowych i doktoranckich, kształcenie kadry medycznej oraz nadawanie stopni i tytułów naukowych.

Odnosząc się do kwestii związanej z zapewnieniem właściwych warunków do kształcenia kadry medycznej na potrzeby opieki geriatrycznej, uprzejmie wyjaśniam, że przepisami ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. Nr 113, poz. 658) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. z 2013 r., poz. 26) został wprowadzony nowy, modułowy system specjalizacji lekarskich.

Wprowadzenie ww. modułowego systemu wiązało się z jednoczesnym zniesieniem dotychczas obowiązującego podziału specjalizacji na specjalizacje w podstawowych oraz szczegółowych dziedzinach medycyny. Umożliwia to lekarzom uzyskanie tytułu specjalisty w krótszym niż dotychczas czasie, szczególnie w dziedzinach uznawanych dotychczas za tzw. szczegółowe dziedziny medycyny. W systemie modułowym do szkolenia specjalizacyjnego w dotychczas szczegółowych dziedzinach medycyny (do których zaliczała się m.in. również geriatria), mogą przystępować lekarze bez specjalizacji, będący bezpośrednio po stażu podyplomowym. W związku z powyższym, droga do uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie geriatrii uległa skróceniu o ok. 2 lata.

Nowy system umożliwia ponadto przyznawanie rezydentur w dziedzinach, które dotychczas były dziedzinami szczegółowymi, do których, jak wyżej wskazano, należała również specjalizacja w dziedzinie geriatrii.

Warto zaznaczyć, że mając na celu uatrakcyjnienie dla lekarzy podejmowania szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinach deficytowych, Minister Zdrowia począwszy od 2003 r. określa wykaz specjalizacji priorytetowych. Specjalizację w dziedzinie geriatrii zaliczono do dziedzin priorytetowych zarówno na podstawie uprzednio obowiązujących przedmiotowych rozporządzeń, tj. rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe (Dz. U. z 2004 r. Nr 1, poz. 7) oraz rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 21 maja 2009 r. w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe (Dz. U. Nr 84, poz. 709), jak również na mocy obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie określenia priorytetowych dziedzin medycyny (Dz. U. z 2012 r., poz. 1489).

Umieszczenie danej dziedziny w wykazie dziedzin priorytetowych powinno przyczynić się do wzrostu zainteresowania lekarzy podejmowaniem szkolenia specjalizacyjnego w tej dziedzinie ze względu na możliwość ustalenia wyższego zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarza rezydenta odbywającego szkolenie specjalizacyjne w ww. dziedzinie w porównaniu z innymi dziedzinami, niefigurującymi w wykazie specjalizacji priorytetowych. Wynagrodzenie lekarzy rezydentów określają przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie wysokości zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentystów odbywających specjalizację w ramach rezydentury (Dz. U. z 2012 r. poz. 1498).

Zgodnie z tym rozporządzeniem lekarz rozpoczynający szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie medycyny uznanej za priorytetową otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 3 602 zł, które po dwóch latach trwania rezydentury wzrasta do poziomu 3 890 zł, natomiast lekarz odbywający szkolenie w jednej z pozostałych, niepriorytetowych dziedzin medycyny, rozpoczynając rezydenturę otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze wynoszące 3 170 zł, a po drugim roku odbywania specjalizacji – w wysokości 3 458 zł.

Ponadto należy wskazać, że dotychczas szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie geriatrii mogli realizować wyłącznie lekarze posiadający specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej, medycyny rodzinnej lub neurologii, w związku z czym czas szkolenia niezbędny do uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie geriatrii wynosił 6–7 lat (4–5 lat szkolenie specjalizacyjne w podstawowej dziedzinie medycyny oraz 2 lata szkolenie w dziedzinie geriatrii).

Program specjalizacji w dziedzinie geriatrii odbywanej w systemie modułowym przewiduje, że specjalizacja ta dla lekarzy bez specjalizacji trwa 5 lat i składa się z 3-letniego modułu podstawowego w dziedzinie chorób wewnętrznych oraz 2-letniego modułu specjalistycznego w dziedzinie geriatrii.

Specjalizację w dziedzinie geriatrii w systemie modułowym mogą również odbywać, tak jak dotychczas, lekarze posiadający specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty

w dziedzinie chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej, medycyny rodzinnej lub neurologii. Ponadto dodatkowo wprowadzono możliwość realizowania specjalizacji w dziedzinie geriatrii przez lekarzy posiadających jedynie specjalizację I stopnia w dziedzinie chorób wewnętrznych. Dla lekarzy posiadających ww. specjalizacje zostały opracowane odpowiednie wersje programów specjalizacji, których czas trwania wynosi 2 lata. Szkolenie w systemie modułowym po raz pierwszy rozpoczęli lekarze zakwalifikowani do ww. szkolenia specjalizacyjnego w postępowaniu kwalifikacyjnym przeprowadzanym w terminie 1–31 października 2014 r.

Do szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie geriatrii obecnie są uprawnione 34 jednostki, dysponujące łącznie 226 miejscami szkoleniowymi w ww. dziedzinie (stan na dzień 29.04.2015 r.). Liczba lekarzy posiadających tytuł specjalisty w dziedzinie geriatrii wynosi 343, w tym 332 wykonujących zawód (wg danych Centralnego Rejestru Lekarzy i Lekarzy Dentystów RP, prowadzonego przez Naczelną Radę Lekarską – stan na dzień 30.04.2015 r.). Ponadto w trakcie szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie geriatrii jest 169 lekarzy (wg danych Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego – stan na dzień 31.03.2015 r.).

Należy również podkreślić, że Ministerstwo Zdrowia, mimo trudnej sytuacji finansowej, corocznie stara się zapewnić na przyznawanie etatów rezydentekich znaczne środki, uznając rezydenturę za optymalną formę intensywnego i efektywnego szkolenia specjalizacyjnego, zachęcającą lekarza do podejmowania szkolenia w określonej dziedzinie. W postępowaniu kwalifikacyjnym przeprowadzonym w terminie 1–31 marca 2015 r. Minister Zdrowia przyznał 22 rezydentury w dziedzinie geriatrii, na łączną liczbę 1612 rezydentur przyznanych we wszystkich dziedzinach, co pokryło w 100% zapotrzebowanie na rezydentury w tej dziedzinie zgłoszone przez wojewodów. Planuje się, że w kolejnym postępowaniu kwalifikacyjnym przeprowadzanym w terminie 1–31 października 2015 r., zostanie przyznanych łącznie 4915 rezydentur, zatem można się spodziewać, że rezydentury w dziedzinach priorytetowych będą również przyznawane zgodnie z zapotrzebowaniem zgłaszanym przez wojewodów.

W odniesieniu do zasygnalizowanego przez Pana Senatora problemu dotyczącego wadliwego sposobu rozliczania świadczeń zdrowotnych dla osób starszych stosowanego przez Narodowy Fundusz Zdrowia, pragnę poinformować, że obecny system rozliczania świadczeń opieki zdrowotnej w ramach jednorodnych grup pacjentów (JGP) nie przewiduje specjalnie wyodrębnionych grup dedykowanych w leczeniu osób starszych, które w sposób szczególny będą określały specyfikę często występującej u tej grupy świadczeniobiorców wielochorobowości. System JGP zakłada finansowanie jednej z kilku wykonanych procedur medycznych na rzecz pacjenta w trakcie leczenia szpitalnego. Wobec powyższego uprzejmie informuję, iż podczas rozliczania kilku świadczeń opieki zdrowotnej wykonanych na rzecz pacjenta podczas leczenia szpitalnego świadczeniodawca powinien przedstawić do rozliczenia tę grupę w systemie JGP, która odpowiada jednemu z wykonanych świadczeń opieki zdrowotnej i jest najwyższej wyceniona.

Zauważenia wymaga, iż w Narodowym Funduszu Zdrowia trwają prace analityczne dotyczące kosztów świadczeń, czasu hospitalizacji, wieku pacjenta, chorób współistniejących, powikłań, które w przyszłości mogą określić, w ramach systemu JGP, grupy dedykowane dla geriatrii. Prowadzone są między innymi prace w zakresie badania zależności pomiędzy wiekiem pacjenta a długością trwania hospitalizacji rozliczanych według JGP. Jak wynika z analiz przygotowanych przez Wydział Strategii, Analiz i Rozwoju Systemu JGP Centrali NFZ, w wielu systemach typu DRG (Diagnosis Related Groups) stosuje się wyodrębnienia w ramach tej samej grupy schorzeń, grup z różną wyceną ze względu na przedział wiekowy, czy też choroby współistniejące, z uwagi na większe zasoby ponoszone przez szpitale w związku z leczeniem takich przypadków. Mając na uwadze fakt, iż w obecnej chwili płatnik nie posiada obiektywnych danych kosztowych dla każdej jednorodnej grupy pacjentów (JGP), można przyjąć, że czas trwania hospitalizacji jest czynnikiem, który w znaczny sposób może wpływać na wysokość kosztów ponoszonych przez świadczeniodawców w przypadku leczenia pacjentów z daną jednostką chorobową.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż z dniem 1 stycznia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej fi-

nansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1138), powołująca Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, do zadań której należy oprócz dokonywania oceny świadczeń opieki zdrowotnej, również ustalanie taryf tych świadczeń. Przeprowadzana będzie, zgodnie z planem taryfikacji, sukcesywna ocena wyceny poszczególnych zakresów świadczeń gwarantowanych, w tym geriatry i wprowadzane będą rekomendowane przez Agencję zmiany.

Dokument pn. „Standardy postępowania w opiece geriatrycznej”, opracowany przez Zespół do spraw gerontologii, został zamieszczony w 2013 r. na łamach kwartalnika pt. „Gerontologia Polska” (tom 21, nr 2, 33–47). Wymieniony dokument stanowi fakultatywne źródło wiedzy dla środowiska medycznego uczestniczącego w procesie udzielania świadczeń zdrowotnych osobom starszym.

Tym samym pragnę wyjaśnić, iż ww. dokument został opublikowany w piśmie specjalistycznym, z uwagi na fakt, iż standardy medyczne, jako zbiory rekomendacji (zaleceń), odnoszących się do określonych działań w obszarze medycyny, co do zasady nie mają charakteru prawnego, a co za tym idzie – nie są bezwzględnie obowiązujące. Natomiast jako schematy postępowania, oparte na aktualnej wiedzy medycznej, tworzone zgodnie z zasadami Evidence Based Medicine (EBM), stanowią ważne wskazówki w codziennej praktyce medycznej. Należy w tym miejscu zauważyć, iż standardy nie powinny stanowić obligatoryjnego wymogu ich stosowania, poprzez publikowanie w formie aktów prawnych, ponieważ odnoszą się do sytuacji przeciętnych, najczęściej występujących w medycynie. W przeciwnym wypadku, wszelkie odstępstwa od nich w praktyce medycznej mogłyby skutkować np. odpowiedzialnością kierownika podmiotu leczniczego lub personelu udzielającego świadczeń.

Wyjaśnienia wymaga fakt, że wprowadzanie wytycznych postępowania medycznego i standardów klinicznych może być narzędziem, które z jednej strony może przyczynić się do podniesienia poziomu opieki, a z drugiej strony zmniejsza ryzyko wystąpienia zdarzeń niepożądanych. Dzięki zdefiniowaniu zalecanego sposobu postępowania terapeutycznego pacjenci uzyskują informację o przysługujących im elementach świadczenia opieki zdrowotnej. Z kolei dla profesjonalistów medycznych standardy i wytyczne mogą stanowić wsparcie przy ewentualnych roszczeniach.

Jednym z praw pacjenta jest prawo do uzyskiwania świadczeń zdrowotnych odpowiadających aktualnej wiedzy medycznej. Konieczność udzielania świadczeń zdrowotnych zgodnie z tymi wskazaniem (przy użyciu dostępnych metod i środków) wynika z art. 4 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty. Z tego wymogu wynika bezpośrednio obowiązek doskonalenia zawodowego i stałego podnoszenia swoich kwalifikacji osób udzielających świadczeń zdrowotnych. Wzrost kompetencji profesjonalistów medycznych może wiązać się z wdrażaniem nowych sposobów postępowania opracowanych przez uznane autorytety. Towarzystwa naukowe przyjmują obecnie wiele standardów, wytycznych i zaleceń. Standardy w sposób najbardziej kompleksowy opisują procesy diagnostyczne i terapeutyczne, które co do zasady powinny składać się na procesy leczenia pacjentów z określonym rozpoznaniem. Odstępstwa od reguł określonych w standardzie powinny mieć miejsce tylko i wyłącznie w uzasadnionym przypadku niemożności ich zastosowania z uwagi na przeciwwskazania (np. brak możliwości zastosowania znieczulenia u pacjenta, uczulenie na substancje, ciąża). Tworzenie standardów jest możliwe i celowe dla świadczeń zdrowotnych lub schorzeń charakteryzujących się określoną epidemiologią (częstość występowania), ciężkością schorzenia lub wysoką śmiertelnością a ich opracowanie i wdrożenie może przyczynić się do poprawy wskaźników. Natomiast wytyczne, zalecenia czy rekomendacje postępowania medycznego mają charakter znacznie mniej wiążący osobę wykonującą zawód medyczny i mają pełnić rolę pomocniczą przy podejmowaniu decyzji o sposobie diagnostyki i leczenia.

Mając na uwadze opisany charakter standardów i wytycznych można stwierdzić, że jedynie standardy mogą potencjalnie stanowić materię aktów normatywnych; w przypadku wytycznych i zaleceń liczba odstępstw od zalecanego prawem sposobu postępowania mogłaby być zbyt duża. Przyjmowanie standardów w postaci aktów normatywnych, czyli przepisów prawa powszechnie obowiązującego (np. w drodze rozporządzenia Ministra Zdrowia) wiąże się z daleko idącymi konsekwencjami. Standardy

wydane w takiej formie stają się bezwzględnie wiążące dla lekarzy oraz dla kierowników podmiotów wykonujących działalność leczniczą (których zadaniem jest zapewnienie przestrzegania przepisów prawa). Jedną z najważniejszych cech zawodu lekarza jest jego autonomia w podejmowaniu decyzji o sposobie postępowania z pacjentem. Autonomia ta wynika między innymi z faktu, że lekarz wykonuje tzw. wolny zawód. Do cech wolnego zawodu zalicza się: wysokie kwalifikacje i kompetencje zawodowe oparte przygotowaniem praktycznym, osobiste wykonywanie czynności zawodowych, samodzielność i niezależność w podejmowaniu decyzji, obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej oraz odpowiedzialność cywilną za szkody powstałe w związku z czynnościami podejmowanymi w ramach wykonywanego zawodu. Do kwestii niezależności w podejmowaniu decyzji odnosi się również art. 6 Kodeksu Etyki Lekarskiej, zgodnie z którym „lekarz ma swobodę wyboru w zakresie metod postępowania, które uzna za najskuteczniejsze”¹.

Standardy medyczne opracowywane są zwykle przez towarzystwa naukowe, zespoły ekspertów lub instytucje rządowe – najczęściej w formie zbioru zaleceń, niemających charakteru prawnego, a co za tym idzie nie są bezwzględnie obowiązujące (z drugiej zaś strony ściśle stosowanie się do nich nie oznacza w sposób automatyczny, że lekarz jest w pełni chroniony, np. przed ewentualnymi roszczeniami ze strony pacjentów). Natomiast jako schematy postępowania oparte na aktualnej wiedzy medycznej i tworzone zgodnie z zasadami *Evidence-Based Medicine* (EBM) stanowią niezwykle ważne wskazówki merytoryczne w codziennej praktyce medycznej. Należy pamiętać, że standardy medyczne ułatwiają pracę lekarzowi, ale nie mogą stanowić bezwzględnego wymogu ich stosowania, gdyż odnoszą się zwykle do sytuacji przeciętnej, najczęściej występującej. Z tego punktu widzenia, można stwierdzić, że nawet ściśle stosowanie się przez lekarza do standardów określonych w aktach prawnych nie oznacza w sposób automatyczny, że lekarz jest w pełni chroniony np. przed ewentualnymi roszczeniami ze strony pacjentów. W praktyce lekarskiej bardzo często występują bowiem sytuacje odbiegające od przeciętnej i wtedy postępowanie może, a nawet powinno, odbiegać od zalecanego. Ogólną wytyczną postępowania lekarskiego jest zaś art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.), zgodnie z którym lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością.

Przekazując powyższe, wyrażam nadzieję i przekonanie, że wymienione działania przyczynią się w znaczący sposób do wypracowania efektywnych rozwiązań w zakresie poprawy dostępności i jakości świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych osobom starszym w Polsce.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Pełnomocnik Rządu
do spraw projektu
ustawy o zdrowiu publicznym
Beata Małecka-Libera

¹ Moc prawna standardów medycznych i wytycznych praktyki klinicznej, dr n. med. Justyna Zajdel, *Medycyna Praktyczna* 2010/05.

Oświadczenie senatora Andrzeja Owczarka

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zwrócili się do mnie z prośbą o pomoc i interwencję rodzice wcześniaków. Przedstawiony przez nich problem dotyczy profilaktyki zakażeń wirusem RSV u dzieci z wadami serca. Wspomniany wirus zakaża właściwie całą populację dzieci. Im starsze i silniejsze jest dziecko, tym zakażenie w mniejszym stopniu zagraża jego zdrowiu i życiu. Infekcję przechodzi na ogół łagodniej, niekiedy jak zwykłą wirusówkę.

Obecny program profilaktyki zakażeń wirusem RSV określa szczegółowo kryteria włączenia do programu, jednak wydaje się, że niewystarczająco. W programie nie są uwzględniane dzieci z wadami serca. Jego rozszerzenie o tę kategorię dzieci postulują Polskie Towarzystwo Neonatologiczne oraz rodzice małych pacjentów, w tym Fundacja Serce Dziecka imienia Diny Radziwiłłowej.

Stosowana aktualnie metoda profilaktyki jest skuteczna i, jak widać na przykładzie większości państw Unii Europejskiej, jest opłacalna pod względem ekonomicznym. Zastosowanie odpowiednich przeciwciał u dzieci z wrodzoną wadą serca może zapobiec groźnym powikłaniom bądź hospitalizacji. Tym bardziej więc słuszne wydaje się raczej zastosowanie profilaktyki niż leczenie zarażonych już dzieci na oddziałach intensywnej terapii oraz walka ze skutkami dalszych powikłań. Obecnie rodzice niemowląt z wadami serca, chcąc zapobiegać zakażeniu, są zmuszeni do poniesienia wydatków sięgających nawet 30 tysięcy zł.

Mając na względzie dobro najmłodszych pacjentów, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: czy ministerstwo przewiduje możliwość rozszerzenia kryteriów kwalifikacji do wspomnianego programu profilaktyki o dzieci z innych grup ryzyka, również te z wadami serca?

*Z wyrazami szacunku
i pozdrowieniami
Andrzej Owczarek*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.19

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem nr BPS/043-73-3164/15 przedłożonym przez Pana Andrzeja Owczarka, Senatorskiego, przekazanym przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 23 kwietnia 2015 roku w sprawie uwzględnienia dzieci z wadami serca w programie profilaktyki zakażeń wirusem RSV, uprzejmie wyjaśniam.

Niemowlęta z wrodzoną hemodynamicznie istotną wadą serca stanowią grupę ryzyka wystąpienia ciężkiej niewydolności oddechowej wywołanej przez wirus RS. Sprawa potrzeby uwzględnienia dodatkowych grup ryzyka w Programie Profilaktyki Zakażeń wirusem RS była już podejmowana przez Ministra Zdrowia. Dzieci z wadą serca nie zostały dotychczas włączone do programu zapobiegania zakażeniom RSV, bo

większą i pilniejszą grupą do włączenia do Programu były noworodki urodzone znacznie przedwcześnie. Mając już wystarczające doświadczenie związane ze skutecznością i bezpieczeństwem stosowania palivizumabu w populacji noworodków urodzonych przedwcześnie rozpoczęło prace nad rozszerzeniem kryteriów włączenia do Programu niemowląt z hemodynamicznie istotnymi wrodzonymi wadami serca.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, iż kwestie związane z refundacją poszczególnych technologii lekowych reguluje ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345), zwana dalej „ustawą o refundacji”.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy o refundacji Wnioskodawca może złożyć do ministra właściwego do spraw zdrowia wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leku we wnioskowanym stanie klinicznym. Należy podkreślić, iż art. 2 pkt 27 przedmiotowej ustawy definiuje Wnioskodawcę jako: podmiot odpowiedzialny, przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego, podmiot uprawniony do importu równoległego w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, wytwórcę wyrobów medycznych, jego autoryzowanego przedstawiciela, dystrybutora albo importera, w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679), a także podmiot działający na rynku spożywczym. Tym samym Minister Zdrowia podejmuje działania mające na celu wydanie decyzji administracyjnej pozytywnej lub negatywnej w zakresie objęcia refundacją produktu leczniczego w danym stanie klinicznym jedynie na wniosek Wnioskodawcy.

Uprzejmie informuję, iż w dniu 28 listopada 2014 r. do Ministerstwa Zdrowia wpłynął wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy o refundacji dla produktu palivizumab, w ramach programu lekowego „Zapobieganie ciężkiej chorobie dolnych dróg oddechowych wywołanej wirusem RS u dzieci z istotną hemodynamicznie, wrodzoną wadą serca (ICD-10: Q20 – Q24)”. Wniosek został sprawdzony formalnie i po uzgodnieniu treści programu lekowego pomiędzy Wnioskodawcą a Ministrem Zdrowia cała dokumentacja została przekazana Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, w celu przygotowania:

- analizy weryfikacyjnej Agencji;
- stanowiska Rady Przejrzystości;
- rekomendacji Prezesa Agencji.

Następnie zostaną przeprowadzone negocjacje cenowe pomiędzy przedstawicielami Wnioskodawcy a członkami Komisji Ekonomicznej.

Tym samym, zajęcie stanowiska w przedmiotowej kwestii przez Ministra Zdrowia będzie możliwe dopiero po zapoznaniu się z całością materiału w sprawie, w tym z pełną analizą kliniczną, ekonomiczną, wpływu na budżet płatnika, tj. mając na uwadze uzyskanie jak największych efektów zdrowotnych w ramach dostępnych środków publicznych, które przeznaczone są do zaspokojenia potrzeb w zakresie ochrony zdrowia wszystkich obywateli, uwzględniając następujące kryteria:

- stanowisko Komisji Ekonomicznej,
- Rekomendacja Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych,
- istotność stanu klinicznego, którego dotyczy wniosek o objęcie refundacją,
- skuteczność kliniczna i praktyczna,
- bezpieczeństwo stosowania,
- relacja korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania,
- stosunek kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych dotychczas refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych, w porównaniu z wnioskowanym,
- konkurencyjność cenowa,
- wpływ na wydatki podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i świadczeniobiorców,
- istnienie alternatywnej technologii medycznej, w rozumieniu ustawy o świadczeniach, oraz jej efektywności klinicznej i bezpieczeństwa stosowania,
- wiarygodność i precyzja oszacowań kryteriów, o których mowa w pkt 3–10,
- priorytety zdrowotne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 31a ust. 2 ustawy o świadczeniach,

- wysokość progu kosztu uzyskania dodatkowego roku życia skorygowanego o jakość, ustalonego w wysokości trzykrotności Produktu Krajowego Brutto na jednego mieszkańca, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o sposobie obliczania wartości rocznego produktu krajowego brutto (Dz. U. Nr 114, poz. 1188 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817), a w przypadku braku możliwości wyznaczenia tego kosztu – koszt uzyskania dodatkowego roku życia,
- biorąc pod uwagę inne możliwe do zastosowania w danym stanie klinicznym procedury medyczne, które mogą być zastąpione przez wnioskowany lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny.

Uprzejmie informuję, iż ustawowo określony czas na zajęcie stanowiska przez Ministra Zdrowia poprzez wydanie pozytywnej lub negatywnej decyzji administracyjnej w przedmiotowej sprawie wynosi do 180 dni.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Cezary Cieślukowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

W związku z odpowiedzią z dnia 12 marca br. na oświadczenie złożone przeze mnie na 70. posiedzeniu Senatu w dniu 7 lutego br. wystosowaną przez Prokuraturę Generalną zwracam się z prośbą o udzielenie informacji związanych z następującą sprawą.

Najwyższa Izba Kontroli w piśmie z dnia 31 grudnia 2014 r. poinformowała mnie, że negatywnie oceniła objęte kontrolą działania prezydenta Włocławka Andrzeja Pałuckiego oraz jego pracowników dotyczące realizacji inwestycji przebudowy drogi krajowej nr 1 w granicach administracyjnych miasta Włocławka. Szereg nieprawidłowości skutkujących brakiem sprawności i skuteczności przeprowadzenia inwestycji oraz utratą częściowego dofinansowania UE był wynikiem niezgodnych z prawem i zasadami należytego zarządzania finansami działań prezydenta Włocławka. Najwyższa Izba Kontroli na podstawie art. 63 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli jest zobowiązana powiadomić odpowiednie organy ścigania w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Jak wynika z odpowiedzi na oświadczenie, do żadnej z jednostek organizacyjnych prokuratury działających w ramach Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku nie wpłynęło zawiadomienie NIK dotyczące omawianej materii.

W związku z tym, że od zakończenia kontroli upłynęły już ponad trzy miesiące, proszę o ponowne udzielenie informacji, czy NIK powiadomił prokuraturę o wynikach przeprowadzonej kontroli.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Wicemarszałek Senatu RP pani Marii Pańczyk-Pozdziej, przekazujące oświadczenie złożone przez pana senatora Andrzeja Persona na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia br., dotyczące wniosków Najwyższej Izby Kontroli z zakończonych czynności kontrolnych prowadzonych nt. *Realizacja inwestycji „Przebudowa drogi krajowej nr 91 w granicach administracyjnych miasta Włocławek”*, w tym w szczególności odnoszące się do kwestii złożenia przez NIK zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez ówczesnego Prezydenta Miasta Włocławka, uprzejmie informuję, że Najwyższa Izba Kontroli skierowała stosowne zawiadomienie do Prokuratury Okręgowej we Włocławku w dniu 12 marca br. Obecnie wskazana Prokuratura prowadzi postępowanie w sprawie pod sygn. V Ds./10/15.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

W związku z odpowiedzią z dnia 12 marca br. na oświadczenie złożone przeze mnie na 70. posiedzeniu Senatu w dniu 7 lutego br. wystosowaną przez Prokuraturę Generalną ponownie zwracam się z prośbą o udzielenie informacji związanych z następującą sprawą.

Najwyższa Izba Kontroli w piśmie z dnia 31 grudnia 2014 r. poinformowała mnie, że negatywnie oceniła objętą kontrolą działania prezydenta Włocławka Andrzeja Pałuckiego oraz jego pracowników dotyczące realizacji inwestycji przebudowy drogi krajowej nr 1 w granicach administracyjnych miasta Włocławka. Szereg nieprawidłowości skutkujących brakiem sprawności i skuteczności przeprowadzenia inwestycji oraz utratą częściowego dofinansowania UE był wynikiem niezgodnych z prawem i zasadami należytego zarządzania finansami działań prezydenta Włocławka. Najwyższa Izba Kontroli na podstawie art. 63 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli jest zobowiązana powiadomić odpowiednie organy ścigania w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa.

W związku z tym, że od zakończenia kontroli upłynęły już ponad trzy miesiące, ponownie proszę o udzielenie informacji o postępowaniach wszczętych w związku z wynikiem kontroli NIK dotyczącej wymienionych okoliczności.

*Z poważaniem
Andrzej Person*

Odpowiedź

Warszawa, 21.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przesłanym przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2015 r. nr BSP/043-73-3166/15 oświadczeniem złożonym przez senatora Andrzeja Persona podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., uprzejmie informuję, że w dniu 26 marca 2015 r. Prokuratora Okręgową we Włocławku wszczęła śledztwo w sprawie nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków w okresie od grudnia 2006 r. do października 2011 r. przez osoby zajmujące się sprawami majątkowymi inwestora związanymi z przygotowaniem i realizacją przebudowy drogi nr 91 w granicach administracyjnych miasta, co spowodowało szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w mieniu inwestora, którym jest – Miasto Włocławek tj. o czyn z art. 296 §3 k.k.

Podstawę wszczęcia postępowania stanowiło zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożone w dniu 16 marca 2015 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli.

W toku dotychczasowych czynności podjęto działania mające na celu zgromadzenie dokumentacji dotyczącej wszystkich etapów budowy wskazanej inwestycji, a także zaplanowano terminy przesłuchań pracownika Najwyższej Izby Kontroli – Oddział w Bydgoszczy prowadzącego postępowanie kontrolne oraz przedstawicieli spółki zajmującej się projektowaniem przebudowy drogi.

Wyniki przesłuchań powyższych osób oraz analiza zebranej dokumentacji pozwolą na ustalenie kierunku dalszych czynności procesowych w tej sprawie.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani z uprzejmą prośbą o zwrócenie uwagi na bardzo ważny problem, który dotyczy modernizacji linii kolejowej E59.

Mieszkańcy zwracają uwagę przede wszystkim na następujące sprawy.

1. Ekranery akustyczne, które mają być bardzo wysokie i nieprzezroczyste, a to spowoduje zawężenie obszaru i zacinienie przestrzeni publicznej. W związku z tym może warto zastanowić się nad zamontowaniem przezroczystych barier, co poprawi komfort życia mieszkańców.

2. Brak bezkolizyjnych skrzyżowań z ruchem pieszym czy samochodowym. Takie rozwiązania istnieją w ościennych gminach. Takie rozwiązanie na pewno wpłynęłoby na atrakcyjność inwestycyjną i mieszkaniową miasta, w przeciwnym razie skutek będzie odwrotny. Może warto zastanowić się nad przedmiotowym rozwiązaniem.

3. Brak podziemnego przejścia w ciągu ulic Kościańskie Przedmieście i 24 Stycznia w Czempiniu. Jest to główna ulica miasta, stanowiąca jego ciąg komunikacyjny. Przy tak dużej inwestycji powinno się dążyć do rozwiązań, które w przyszłości będą niezbędne. Jeśli nie jest to możliwe, to może warto rozważyć przejście nadziemne.

4. Zaniechanie robót ze względu na zerwanie kontraktu z wykonawcą robót. Powoduje to wielkie utrudnienia zarówno dla mieszkańców, jak i dla kierowców. Wyznaczone są objazdy dla kierowców, którzy nie do końca je respektują, a w konsekwencji utrudnia to życie mieszkańcom. Czy znany jest już termin zakończenia planowanych robót i oddania inwestycji?

Szanowna Pani Minister, czy dostrzega Pani opisane utrudnienia? Proszę o ustosunkowanie się do przedmiotowych problemów.

Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 25 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Mariana Poślednika w sprawie modernizacji linii kolejowej E59 przekazane pismem z dnia 23 kwietnia 2015 roku (znak: BPS/043-73-3167/15), przedstawiam poniższe informacje.

Modernizacja linii kolejowej nr E59 w obrębie miasta Czempień realizowana jest w ramach projektu pn. „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap III, odcinek Czempień – Poznań” finansowanego z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013. Projekt ujęty jest w *Wieloletnim Programie Inwestycji Kolejowych do 2015 roku*. Roboty budowlane mają charakter modernizacji o wielobranżowym zakresie i wysokim stopniu złożoności. Modernizacja obejmuje bowiem wszystkie branże (m.in. torową, elektroenergetyczną, systemu sterowania ruchem kolejowym, telekomunikację, układy drogowe), co pozwoli na dostosowanie linii

do prędkości $V=160$ km/h w ruchu pasażerskim i do prędkości 120 km/h w ruchu towarowym oraz nacisku na oś 221 kN. Celem prac modernizacyjnych jest również poprawa stanu połączeń kolejowych na linii E59, wchodzącej w skład transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T oraz dostosowanie do wymogów interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolejowego.

Na wstępie dziękuję za zainteresowanie inwestycją na linii kolejowej E59 mającą na celu rozwój sieci komunikacyjnej, podniesienie znaczenia transportu kolejowego i jego konkurencyjności w stosunku do transportu drogowego, a w szczególności poprawy stanu infrastruktury kolejowej oraz poprawy jakościowej połączeń zgodnie z oczekiwaniami pasażerów oraz przewoźników kolejowych. Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju z dużym zainteresowaniem odnosi się do wszelkich propozycji dotyczących podnoszenia rangi transportu kolejowego w Polsce oraz kwestii odbioru realizowanych projektów przez społeczeństwo. W tym kontekście podjęta przez Pana senatora inicjatywę należy uznać za istotną z punktu widzenia ww. aspektów.

Podstawowym celem budowy ekranów akustycznych, jest zapewnienie należytej ochrony akustycznej na przedmiotowym terenie. Wydatkowanie środków w tym zakresie odbywa się m.in. z zachowaniem zasady uzyskania najlepszych efektów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów. Możliwość zmiany ekranów na przezroczyste zostanie szczegółowo przeanalizowana przez MIR i PKP PLK SA.

Odnosnie do braku bezkolizyjnych skrzyżowań z ruchem pieszym lub samochodowym informuję, że nie należy porównywać ilości budowanych przejść naziemnych bądź podziemnych w porównaniu do gmin sąsiednich, gdyż każdą gminę należy rozpatrywać indywidualnie. Konieczność budowy skrzyżowań bezkolizyjnych reguluje §4 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z 26 lutego 1996 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi i ich usytuowanie (Dz.U.1996.33.144 z późn. zm.). Natomiast poprawa bezpieczeństwa na przejazdach kolejowych to także podniesienie kategorii danego przejazdu poprzez montaż urządzeń zabezpieczających wyższej kategorii i takie zostaną zastosowane na terenie Gminy Czempin.

Uprzejmie informuję, że wszelkie uwagi dotyczące przyjętych rozwiązań projektowych, można było wносить na etapie toczących się wcześniej postępowań administracyjnych. PKP PLK SA zapewniła możliwość składania uwag i wniosków dotyczących przedmiotowego projektu, m.in. poprzez wywieszanie stosownych obwieszczeń na tablicy ogłoszeń (w tym dotyczących pozwoleń na budowę) w Urzędzie Gminy w Czempiniu. Wprowadzenie korekt do projektu budowlanego obejmującego modernizację linii kolejowej E59 w sąsiedztwie ulic Kościańskie Przedmieście oraz 24 stycznia w Czempiniu było możliwe po wcześniejszym złożeniu wniosków na etapie procedowania przez Wojewodę Wielkopolskiego wniosku o wydanie pozwolenia na budowę dla st. Czempin na podstawie:

- art. 33–35 i 38 oraz art. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. – o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w trakcie zapewnienia udziału społeczeństwa, w dniach 11 kwietnia – 2 maja 2013 r.;
- art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 9ac ust. 1a ustawy z dn. 20 marca 2003 r. – o transporcie kolejowym, w terminie od 25 czerwca do 10 lipca 2013 r.

W powyższych terminach nie złożono żadnych uwag ani wniosków, do których PKP Polskie Linie Kolejowe SA mogłaby się odnieść. Mając na uwadze powyższe informuję, że w chwili obecnej nie jest możliwe wprowadzenie wnioskowanych zmian do projektu. Jednakże, kierując się aspektem społecznym realizowanej inwestycji MiR wspólnie z PKP PLK SA przeanalizuje możliwość budowy przejść dla pieszych poza realizowanym z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko projektem.

Z informacji przekazanych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wynika, że głównym powodem zerwania przez Inwestora umowy z Konsorcjum firm FCC Construcción SA, AZVI SA, Decoma Sp. z o.o. było nieprawidłowe wykonywanie przez wykonawcę postanowień umowy zawartej w dniu 31 stycznia 2013 roku. Według PKP PLK SA,

pomimo monitów ze strony Inwestora, wykonawca nie stosował się do obowiązków, które zostały nałożone na niego przez Inżyniera Projektu oraz notorycznie uchylał się od wypełniania ciężących na nim obowiązków zarówno związanych z samymi robotami budowlanymi, jak też z kwestiami formalnymi, które nie były wykonywane, albo były wykonywane w sposób wadliwy.

W chwili obecnej ogłoszono trzy przetargi na wyłonienie wykonawców dla ukończenia realizacji robót budowlanych na linii kolejowej E59 Wrocław Poznań na odcinku od Czempinia do Poznania. Podpisanie umowy z nowymi Wykonawcami robót przewiduje się w III kwartale br. Szczegółowy harmonogram dalszych prac zostanie opracowany po podpisaniu umów.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU
Sławomir Żałobka
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Panie Ministrze!

10 marca br. uczestniczyłem w naradzie pielęgniarek w Katowicach, prowadzonej przez zarząd OZZPiP Regionu Śląskiego. To, co usłyszałem o pracy pielęgniarek, woła o pomstę do nieba. Tak zwane urynkowanie usług medycznych doprowadziło do katastrofy w ochronie zdrowia, a konkretnie – w zawodzie pielęgniarek. Dość wspomnieć, że w województwie śląskim na 100 placówek w 75 oddziałach są tylko jednoosobowe dyżury. Pielęgniarki, aby godnie żyć i utrzymać rodziny, pracują po kilkanaście godzin na dobę, obsługują niepubliczne ZOZ, przyjmują umowy-zlecenia, umowy śmieciowe, generalnie panuje w tym zawodzie zbyt duża dowolność w zatrudnianiu. Pielęgniarki słusznie domagają się podwyżek oraz uwzględnienia ich w umowach szpitali z NFZ.

Przypomnę, że według zaleceń UE wskaźnik zatrudnionych pielęgniarek na 1000 mieszkańców powinien wynosić 9,8. W Polsce jest to 5,4, w Wielkiej Brytanii – 9, najwięcej w Szwajcarii – 10. Pytanie: jak mamy podwoić obecną liczbę pielęgniarek, skoro średnia pensja w tym zawodzie wynosi około 2000 zł brutto, a w wielu regionach nie przekracza nawet 1600 zł? Dodam, że w Polsce pracuje 245 tysięcy pielęgniarek i położnych. Do 2022 r. 32% z nich przejdzie na emeryturę. Jedynie 2% zatrudnionych pielęgniarek jest w wieku 21–25 lat. Coraz więcej młodych pielęgniarek wyjeżdża do pracy za granicę.

Pielęgniarki alarmują także, że brakuje kobiet, które chciałyby podjąć edukację pielęgniarską (te, które kształcą się na pielęgniarki, robią to z zamyśleniem takim, że wyjadą za granicę, gdzie będą mieć godziwe warunki pracy i płacy). Zatrzymanie emigrację pielęgniarek można tylko poprzez zapewnienie im stabilnej sytuacji, poprzez stałe umowy o pracę.

Panie Ministrze, dlaczego resort, mając świadomość, jak ważna i odpowiedzialna jest praca pielęgniarek, nie zapewnia im dobrych warunków zatrudnienia?

Uregulowano już status lekarzy, najwyższy czas zmienić ustawę o zawodzie pielęgniarek, aby podnieść ich pensje, a także uzależnić podpisanie kontraktów przez przychodnie i szpitale z NFZ od liczby pielęgniarek na poszczególnych oddziałach.

Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.29

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Czesława Ryszki, Senatora RP, przekazane przy piśmie znak: BPS/043-73-3168/15 z dnia 23 kwietnia 2015 roku, w sprawie sytuacji pielęgniarek, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do problemu jednoosobowych dyżurów pielęgniarskich należy podkreślić, że warunkiem niezbędnym i koniecznym do osiągnięcia rezultatów w działaniach zmierzających do zapewnienia właściwego poziomu udzielanych świadczeń zdrowotnych jest odpowiednia struktura i liczba kadr medycznych, szczególnie w grupach zawodowych pielęgniarek i położnych. Jedna pielęgniarka lub położna realizująca zadania na danej zmianie dziennej lub nocnej w oddziale/zakładzie nie może zapewnić wszystkim pacjentom opieki pielęgniarskiej, a tym samym podmiot leczniczy nie może zapewnić bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentom, do którego zobowiązał się zawierając umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia na realizację świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych.

Warunki realizacji świadczeń gwarantowanych zostały określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), oraz m.in. w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 1520).

Zgodnie z §5 ww. rozporządzenia świadczeniodawca udzielający świadczeń w trybie hospitalizacji i hospitalizacji planowej zapewnia całodobową opiekę lekarską i pielęgniarską lub położnych we wszystkie dni tygodnia. Liczba i kwalifikacje personelu niezbędnego dla zapewnienia opieki pielęgniarskiej są ustalane przez świadczeniodawcę, z uwzględnieniem profilu i specyfiki oraz intensywności pracy komórek organizacyjnych; liczby i bieżącego wykorzystania łóżek oraz wielkości i warunków lokalowych komórek organizacyjnych. W niektórych zakresach świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego określone są również warunki dotyczące liczby i kwalifikacji zatrudnianego personelu medycznego, w tym także pielęgniarek i położnych, np.: w oddziale o profilu neonatologicznym, w oddziale o profilu anestezjologii i intensywnej terapii/anestezjologii i intensywnej terapii dla dzieci, leczenie udaru mózgu w oddziale udarowym. W pozostałych zakresach świadczeń szpitalnych zapewnienie opieki pielęgniarskiej lub położnych następuje z uwzględnieniem minimalnej liczby pielęgniarek i położnych, ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217, z późn. zm.), tj. na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie sposobu ustalania minimalnych norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. z 2012 r. poz. 1545). Ustalenie minimalnej normy pielęgniarek i położnych należy do kompetencji kadry zarządzającej, natomiast przepisy ustawy zobowiązują do zaopiniowania norm przez przedstawicieli organów samorządu pielęgniarek oraz związków zawodowych pielęgniarek i położnych działających na terenie podmiotu.

Zasady wykonywania zawodów pielęgniarki i położnej zostały określone w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.). Należy jednocześnie podkreślić, że zawody pielęgniarki i położnej należą do grupy tzw. wolnych zawodów, co powoduje, że uregulowania prawne dotyczące tych profesji muszą pozostawiać swobodę m.in. co do wyboru formy ich wykonywania.

Jeżeli kierownik podmiotu leczniczego i pielęgniarka lub położna wyrażą wolę zawarcia umowy cywilnoprawnej, której przedmiotem będzie udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, postanowienia tej umowy powinny z jednej strony zapewniać prawidłowe funkcjonowanie podmiotu leczniczego – w szczególności zmierzać do zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń opieki zdrowotnej i odpowiedniej dostępności do tych świadczeń – z drugiej jednak strony winny pozwalać pielęgniarce lub położnej na takie wykonywanie pracy, aby zapewnione było bezpieczeństwo pacjentów jak i samej pielęgniarki lub położnej. Kierownik podmiotu leczniczego jest bowiem, zgodnie z art. 46 ustawy o działalności leczniczej, odpowiedzialny za zarządzanie podległą mu placówką, w tym za takie kształtowanie stosunków prawnych łączących dany podmiot z pielęgniarkami i położnymi, które pozwoli zabezpieczyć przede wszystkim dobro pacjenta (przepracowana pielęgniarka lub położna bez wątplenia nie dają rękojmi zapewnienia należytej opieki nad pacjentami).

Minister Zdrowia respektuje zasadę równości podmiotów uczestniczących w rynku pracy, Niemniej jednak resort zdrowia wprowadził przepisy chroniące pielęgniarkę

ki i położne przed ewentualnymi nieprawidłowościami w zakresie zatrudniania i tak np. w art. 19 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej umieszczono następujące zapisy:

- ust. 4. Pracodawca nie może podejmować działań dyskryminujących ze względu na formę wykonywania zawodu przez pielęgniarkę i położną,
- ust. 5. Odmowa zmiany formy wykonywania zawodu przez pielęgniarkę lub położną wykonującą zawód w podmiocie leczniczym w ramach umowy o pracę nie może stanowić przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie przez pracodawcę stosunku pracy lub jego rozwiązanie bez wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej „W celu monitorowania przestrzegania przepisów prawa pracy, kierownik raz na kwartał przekazuje Państwowej Inspekcji Pracy oraz właściwym organom samorządu zawodów medycznych informacje o liczbie osób, które wykonują zawód medyczny na podstawie umów cywilnoprawnych albo jako praktykę zawodową, z którą podmiot leczniczy zawarł umowę cywilnoprawną”.

W odniesieniu do kwestii zbyt niskich wynagrodzeń informuję, że sprawy dotyczące wynagrodzeń pielęgniarek i położnych są przedmiotem rozmów prowadzonych przez Kierownictwo Ministerstwa Zdrowia z przedstawicielami Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych (NRPiP) oraz Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych (OZZPiP). Od grudnia 2014 roku do kwietnia 2015 roku odbyło się łącznie 14 spotkań, w tym także, na zaproszenia w województwach (pomorskim, małopolskim i podlaskim), w trakcie których omawiano m.in. przygotowanie mechanizmów zapewniających wynagrodzenie zgodnie z przygotowaniem zawodowym i uzyskanymi kwalifikacjami podyplomowymi poprzez systemowe rozwiązania dotyczące określenia minimalnej liczby i poziomu kwalifikacji kadry pielęgniarskiej dla wszystkich zakresów świadczeń i rodzajów komórek organizacyjnych, wymienionych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego oraz w pozostałych rozporządzeniach, określonych dla poszczególnych zakresów gwarantowanych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z omawianych propozycji działań do zwiększenia finansowania świadczeń realizowanych przez pielęgniarki i położne powinny przyczynić się w szczególności: zmiany w tzw. rozporządzeniach koszykowych, wprowadzenie nowych kompetencji dla ww. kadry, zwiększenie stawek kapitacyjnych w podstawowej opiece zdrowotnej oraz stawek za osobodzień w opiece długoterminowej, jak również wprowadzenie dodatkowych produktów odrębnie finansowanych, na które będą się składały świadczenia realizowane przez pielęgniarki i położne.

Jednocześnie należy podkreślić, że kształtowanie poziomu wynagrodzeń w danym podmiocie leczniczym jest elementem zarządzania i pozostaje w istotnej zależności od kondycji ekonomicznej podmiotu, dostępnej wielkości nakładów finansowych, realiów lokalnego rynku pracy, a bazuje na wewnątrzzakładowych rozwiązaniach organizacyjnych i regulaminowych. Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, za zarządzanie podmiotem leczniczym, niebędącym przedsiębiorcą, odpowiada jego kierownik. Nadzór nad podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą sprawuje podmiot tworzący, co reguluje art. 121 ww. ustawy. W ramach nadzoru podmiot tworzący dokonuje kontroli i oceny w szczególności prawidłowości gospodarowania przez podmiot leczniczy mieniem oraz środkami publicznymi, gospodarki finansowej oraz realizacji zadań określonych w regulaminie organizacyjnym i statucie. Oznacza to, że również sposób kształtowania poziomu wynagrodzeń w danym podmiocie należy do obszarów podległych czynnościom nadzorczym wykonywanym przez podmiot tworzący.

Odnosząc się do kwestii związanej z kształceniem pielęgniarek i położnych informuję, że Ministerstwo Zdrowia zaplanowało w nowej perspektywie finansowej 2014–2020 w Ramach Strategii Rozwoju Kapitału Ludzkiego realizację działań, których celem jest zapewnienie opieki zdrowotnej dostosowanej do potrzeb społecznych oraz wyzwań demograficznych. W jej ramach zaplanowano realizację programów rozwojowych dla uczelni uczestniczących w procesie kształcenia pielęgniarek i położnych, ukierunkowanych na zwiększenie liczby absolwentów w celu zapewnienia właściwej liczby

pielęgniarek i położnych w polskim systemie opieki zdrowotnej. Ten typ programów rozwojowych będzie służył m.in. poprawie programów praktyk i staży oraz wzmocnieniu współpracy pomiędzy uczelniami kształcącymi na kierunkach pielęgniarstwo i położnictwo a podmiotami leczniczymi. Dodatkowo, programy rozwojowe służyć będą wzmocnieniu atrakcyjności kierunków pielęgniarstwo i położnictwo, m.in. poprzez rozwój systemu stypendialnego. Ponadto przewidziano realizację programów rozwojowych dla uczelni medycznych uczestniczących w procesie praktycznego kształcenia pielęgniarek i położnych, obejmujących tworzenie odrębnych centrów symulacji medycznej oraz rozwój systemu praktycznego nauczania klinicznego i egzaminowania studentów kierunków pielęgniarstwo i położnictwo. Powyższe działania będą wspierane finansowo ze środków unijnych i realizowane w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja i Rozwój. W ramach PO WER zaplanowano, że docelowa wartość wskaźnika w 2023 roku – dodatkowa liczba osób, które dzięki wsparciu programu uzyskają uprawnienia do wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej wyniesie 10 625 osób, natomiast liczba wdrożonych programów rozwojowych na uczelniach prowadzących kształcenie na kierunkach pielęgniarstwo i położnictwo do 2023 r. została określona na poziomie 42 programów.

Niezależnie od powyższych działań, Ministerstwo Zdrowia, dostrzegając problem dotyczący możliwości wystąpienia niedoborów personelu pielęgniarstwa w dłuższej perspektywie czasu, podjęło już działania mające na celu wprowadzenie nowego zawodu – opiekuna medycznego, którego zadaniem jest pomoc osobie chorej i niesamodzielnej. Wprowadzenie do systemu opieki zdrowotnej osoby profesjonalnie przygotowanej do wykonywania czynności higieniczno-opiekuńczych powinno przyczynić się do efektywniejszego wykorzystania czasu pracy pielęgniarki. Obecnie kształcenie w zawodzie opiekuna medycznego ukończyło już ponad 20 tys. osób.

Ponadto PO WER przewiduje wsparcie kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych (w tym na kursach specjalistycznych dot. wystawiania recept przez pielęgniarki i położne). Docelowa liczba osób objętych kształceniem podyplomowym w perspektywie 2014–2020 została ustalona na poziomie 20 tys. pielęgniarek i położnych, z czego 10 tys. – zgodnie z założeniami – będzie mogło skorzystać ze szkoleń do 2018 roku.

Natomiast odnosząc się do zjawiska migracji pielęgniarek i położnych, należy nadmienić, że szacowane ono jest na podstawie różnych danych: np. na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje zawodowe wydawane przez samorząd zawodowy oraz na podstawie udostępnianych przez Komisję Europejską informacji o uznanych kwalifikacjach zawodowych. Równocześnie należy mieć na uwadze fakt, że swoboda przepływu osób jest jedną z fundamentalnych swobód Unii Europejskiej. W okresie od maja 2004 roku do 31 grudnia 2014 roku ogółem wydano 18 024 zaświadczenia na potrzeby uznawania kwalifikacji zawodowych w UE dla pielęgniarek i położnych, co stanowi 8,21% zatrudnionych (w tym 7,52% pielęgniarek i 5,91% położnych). Równocześnie należy zwrócić uwagę na to, że informacje o wydanych zaświadczeniach nie są jednoznaczne z liczbą osób, które wyjechały z kraju w celu podjęcia pracy poza jego granicami, lub wyjechały i pracują w zawodzie. Ze statystyk unijnych wynika, że w krajach UE wobec polskich pielęgniarek podjęto 4719 decyzji w sprawie uznania kwalifikacji (2,15% pielęgniarek w odniesieniu do liczby aktualnie zatrudnionych), z czego 3608 decyzji było pozytywnych (1,64%), 170 negatywnych, a w 941 (0,43%) przypadkach wnioski są nadal rozpoznawane (lub pielęgniarki są w trakcie realizacji stażu adaptacyjnego). Natomiast wobec polskich położnych podjęto 472 decyzje w sprawie uznania kwalifikacji (1,83% położnych w odniesieniu do liczby aktualnie zatrudnionych), z czego 302 było pozytywnych (1,17%), 31 negatywnych, a w 139 (0,54%) przypadkach wnioski są rozpatrywane, lub nałożono środki kompensacyjne. Dokument prawo wykonywania zawodu w latach 2003–2014 wydano 25 453 pielęgniarkom (co stanowi 11,59% w stosunku do aktualnie zatrudnionych) i 4 897 położnym, (co stanowi 19% w stosunku do aktualnie zatrudnionych).

Na zakończenie pragnę podkreślić, że cały czas prowadzone są rozmowy z przedstawicielami środowiska pielęgniarek i położnych. Na ostatnim spotkaniu, które odbyło się 30 kwietnia br. z Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych oraz Ogólnopolskim

Związkiem Zawodowym Pielęgniarek i Położnych, Minister Zdrowia przedstawił propozycje rozwiązań o charakterze systemowym, które powinny przyczynić się do poprawy sytuacji zawodowej pielęgniarek i położnych. Strony ustaliły, że na następnym spotkaniu, zaplanowanym w drugiej połowie maja br., NRPiP oraz OZZPiP odniosą się do przedstawionych przez resort zdrowia propozycji zmian w systemie kontraktowania świadczeń zdrowotnych udzielanych przez pielęgniarki i położne w poszczególnych zakresach, finansowanych przez NFZ ze środków publicznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Cezary Cieślukowski

Oświadczenie senatora Witolda Sitarza

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosił się petent mający orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy z prośbą o pomoc w rozwiązaniu skomplikowanej sytuacji prawnej związanej z ubezpieczeniem zdrowotnym. Obywatel ten ukończył studia magisterskie w 2000 r. Nie zdążył podjąć pracy, gdy uległ wypadkowi komunikacyjnemu. W wyniku wypadku stał się osobą niepełnosprawną – obecnie ma orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy. Ponieważ nie podjął pracy, a wypadek wydarzył się w momencie, gdy nie był już studentem, nie jest objęty ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym.

Wypadek nie był spowodowany przez niego, w związku z czym otrzymuje stałe odszkodowanie powypadkowe z polisy OC sprawcy wypadku. Odszkodowanie to jest na tyle wysokie, że nie przysługuje mu renta socjalna, której przyznanie dałoby możliwość uzyskania ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego ze środków publicznych. Ponieważ w pierwszym okresie po wypadku mógł jeszcze podjąć pracę, zarejestrował się jako bezrobotny. Z tego tytułu uzyskał ubezpieczenie zdrowotne opłacane przez PUP, ale wobec aktualnego orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy jest to jednak sytuacja niezwykła.

Petent musi wkrótce przejść poważną operację wymagającą długiego okresu rehabilitacji, więc po dziewięćdziesięciu dniach PUP skreślił go z listy osób zarejestrowanych. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej nie przyzna mu renty socjalnej, gdyż odszkodowanie powypadkowe wlicza się do osiąganego dochodu rodziny, choć w znaczeniu podatkowym nie jest dochodem, zaś opłacanie dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego jest problematyczne z powodu znacznego uszczuplenia środków na przeżycie i leki.

Proszę o informację o tym, w jaki sposób w tej skomplikowanej sytuacji można pomóc petentowi w uzyskaniu ubezpieczenia zdrowotnego.

*Z poważaniem
Witold Jan Sitarz*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.19

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem Pana Witolda Sitarza – Senatorsa RP, złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie możliwości uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego, uprzejmie wyjaśniam, że na mocy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach”, poza ubezpieczonymi – osobami uprawnionymi do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych są również osoby nieubezpieczone.

Osoby, które nie posiadają tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym mogą uzyskać prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie art. 54 ustawy o świadczeniach. Jednakże prawo do świadczeń zdrowotnych przysługuje po spełnieniu warunków określonych w ustawie.

Zgodnie z tym przepisem prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej przysługuje również innym, niż ubezpieczeni, osobom posiadającym obywatelstwo polskie i miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy, na zasadach i w zakresie określonych dla ubezpieczonych.

W takim przypadku dokumentem potwierdzającym prawo do świadczeń opieki zdrowotnej jest decyzja wójta (burmistrza, prezydenta) gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy, wydana w trybie art. 54 ustawy o świadczeniach.

Zgodnie z art. 54 ust. 3 ustawy o świadczeniach decyzję potwierdzającą prawo do świadczeń opieki zdrowotnej świadczeniobiorcy wydaje się po:

- 1) przedłożeniu przez świadczeniobiorcę dokumentów potwierdzających:
 - a) posiadanie obywatelstwa polskiego,
 - b) zamieszkiwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego;
- 3) stwierdzeniu spełniania kryterium dochodowego, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej;
- 4) stwierdzeniu braku okoliczności, o której mowa w art. 12 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w wyniku przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego.

Prawo do świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie powyższej decyzji przysługuje przez okres 90 dni od dnia określonego w decyzji, którym jest dzień złożenia wniosku, a w przypadku udzielania świadczeń w stanie nagłym – dzień udzielenia świadczenia.

Jak wynika z informacji przedstawionych w Pana oświadczeniu, osoba w imieniu której Pan pisze, nie spełnia kryterium dochodowego, które obecnie dla osoby samotnie gospodarującej wynosi 542 zł, a dla osoby w rodzinie wynosi 456 zł, a które umożliwiłoby jej uzyskanie prawa do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Wówczas taka osoba może ubezpieczyć się dobrowolnie, składając pisemny wniosek w Narodowym Funduszu Zdrowia. Objęcie ubezpieczeniem dobrowolnym uzależnione jest od wniesienia opłaty dodatkowej na rachunek NFZ. Wysokość tej opłaty jest uzależniona od okresu, w którym osoba ubezpieczająca się nie była objęta ubezpieczeniem. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek osoby ubezpieczającej się, dyrektor oddziału Funduszu może odstąpić od pobrania opłaty dodatkowej lub rozłożyć ją na raty miesięczne. Objęcie ubezpieczeniem zdrowotnym następuje z dniem określonym w umowie i wiąże się z comiesięcznym opłacaniem składki.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy m.in. przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych na pokrycie wydatków na świadczenia zdrowotne osobom bezdomnym oraz innym osobom niemającym dochodu i możliwości uzyskania świadczeń na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach. Zgodnie z art. 39 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej, osobom bezdomnym i innym osobom niemającym dochodu oraz możliwości uzyskania świadczeń na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych może być przyznany zasiłek celowy na pokrycie części lub całości wydatków na świadczenia zdrowotne.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Roberta Mamąta, Zdzisława Pupy, Waldemara Kraski,
Krzysztofa Słonia, Kazimierza Jaworskiego,
Janiny Sagatowskiej oraz Doroty Czudowskiej**

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka,
do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza
oraz do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowni Panowie Ministrowie!

Ustawą z dnia 22 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadzone zostały między innymi nowe zasady dotyczące potrącania składek zdrowotnych w przypadku pobierania przez uprawnione do tego osoby emerytury lub renty z innego państwa członkowskiego. W myśl art. 1 pkt 33 (wprowadzającego do art. 75 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej ust. 1a i 1b) niniejszy obowiązek spoczywa na bankach, które zobowiązane są do każdorazowego kierowania zapytania do wojewódzkiego oddziału NFZ co do podlegania przez konkretną osobę ubezpieczeniu zdrowotnemu w RP. Z informacji, jakie posiadamy, wynika, iż w owych przypadkach następuje podwójne naliczanie niniejszych składek, to znaczy zarówno ze świadczenia uzyskiwanego w Polsce, jak i ze świadczenia otrzymywanego z innego państwa członkowskiego.

Prosimy zatem o interpretacyjne wyjaśnienie owej materii, a mianowicie czy z przepisu, który przywołaliśmy na początku naszego oświadczenia, wynika wprost, iż składki zdrowotne mają być naliczane oddzielnie z każdego świadczenia, niezależnie od tego, czy zostało ono przyznane w Rzeczypospolitej, czy w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Robert Mamąta

Zdzisław Pupa

Waldemar Kraska

Krzysztof Słoni

Kazimierz Jaworski

Janina Sagatowska

Dorota Czudowska

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 11 maja 2015 r.

Pani

Maria Pańczyk-Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi Senatorami na posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. dotyczącym zasad potrącania składek na ubezpieczenie zdrowotne w przypadku pobierania przez uprawnione do tego osoby emerytury lub renty z innego państwa członkowskiego (pismo z dnia 23 kwietnia br., znak: BPS/043-73-3170-MF/15) uprzejmie informuję, iż przedmiotowe oświadczenie zostało przekazane Ministrowi Zdrowia z prośbą o udzielenie na nie odpowiedzi zgodnie z właściwością.

Minister Zdrowia jako organ właściwy z zakresu ochrony zdrowia i zasad organizacji opieki zdrowotnej jest władny udzielić najpełniejszych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Hanna Majszczyk

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 21 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 r. znak: BPS/043-73-3170-MPPS/15, przy którym przesłany został tekst oświadczenia złożonego przez senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi senatorami podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. dotyczący potrącania składek zdrowotnych w przypadku pobierania przez uprawnione do tego osoby emerytury lub renty z innego państwa członkowskiego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Regulacje dotyczące obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia zdrowotne, są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581), leżącej w gestii Ministra Zdrowia.

W związku z tym sprawy związane z interpretacją przepisów nakładających obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne od emerytur i rent wypłacanych przez inne państwa członkowskie, nie leżą w gestii resortu pracy i polityki społecznej.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Marek Bucior

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2015.05.12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem grupy Senatorów RP, przekazanym przy piśmie z dnia 23.04.2015 r. znak: BPS/043-73-3170-MZ/15, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego wyjaśnienia.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581) tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym jest pobieranie emerytury lub renty, niezależnie od tego czy świadczenie to pochodzi z polskiego systemu zabezpieczenia społecznego, czy też z systemu innego państwa. Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 85 ust. 9 tej ustawy w przypadku emerytur i rent transferowanych z zagranicy funkcję płatnika składek na ubezpieczenie zdrowotne pełni bank, za którego pośrednictwem takie świadczenie jest wypłacane.

Należy również wyjaśnić, że po wstąpieniu Polski do Unii Europejskiej zaprzestano pobierania składek na ubezpieczenie zdrowotne od rent i emerytur wypłacanych przez instytucje państw UE i EFTA, gdyż nie było to dopuszczalne w świetle obowiązujących wówczas przepisów w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Jednocześnie, co należy podkreślić, w dalszym ciągu były pobierane składki z transferowanych do Polski emerytur i rent wypłacanych przez państwa należące do UE/EFTA, zarówno w odniesieniu do osób pobierających wyłącznie takie świadczenia, jak i do osób posiadających dodatkowo polskie świadczenia emerytalno-rentowe.

Stan prawny uległ ponownej zmianie w momencie wejścia w życie, z dniem 1 maja 2010 r., nowego rozporządzenia nr 883/2004/WE w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Na mocy art. 30 tego rozporządzenia polska instytucja pokrywająca koszty świadczeń opieki zdrowotnej została upoważniona do uzyskiwania składek na ubezpieczenie zdrowotne również ze świadczeń transferowanych z innych państw UE/EFTA, na zasadach obowiązujących w polskich przepisach.

Zgodnie z art. 82 ust. 2 powoływanej wyżej ustawy, „w przypadku gdy w ramach jednego z tytułów do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego wymienionych w art. 66 ust. 1 ubezpieczony uzyskuje więcej niż jeden przychód, składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana od każdego z uzyskanych przychodów odrębnie”. Taka sytuacja zachodzi w przypadku osób otrzymujących świadczenia emerytalno-rentowe w Polsce i jednocześnie w innym państwie UE/EFTA. Uzyskują one dwa odrębne przychody z tytułu określonego w art. 66 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy i z obu tych przychodów należna jest składka na ubezpieczenie zdrowotne.

Jednocześnie, zgodnie z przepisami powołanego wyżej rozporządzenia nr 883/2004/WE, osoba pobierająca emeryturę lub rentę w Polsce i mająca tu swoje miejsce zamieszkania, a jednocześnie otrzymująca tego rodzaju świadczenia z systemu emerytalnego innego państwa członkowskiego UE/EFTA, podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że znowelizowane przepisy art. 75 ww. ustawy, które weszły w życie z dniem 1 stycznia br., w istocie rzeczy nie wykreowały nowej podstawy do obciążenia emerytur i rent z innych państw UE/EFTA składką na ubezpieczenie zdrowotne, a jedynie stworzyły narzędzie umożliwiające bankom realizację funkcji płatników składek należnych od takich świadczeń. Dla realizacji tego obowiązku, zasadniczo istniejącego już od dnia 1 maja 2010 r. (tj. od dnia wejścia w życie nowych przepisów o koordynacji), konieczne było wprowadzenie ustawowego upoważnienia dla banków do zasięgania od oddziałów wojewódzkich NFZ informacji

nt. statusu ubezpieczeniowego swoich klientów. Obowiązek odprowadzania składek dotyczy bowiem wyłącznie tych osób pobierających świadczenia z państw UE/EFTA, które podlegają jednocześnie ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce, z tytułu polskiej emerytury lub renty. Natomiast osoby pobierające wyłącznie emerytury/renty z innych państw UE/EFTA podlegają ubezpieczeniu w tych państwach, które zobowiązane są wówczas do pokrywania kosztów świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych tym osobom na terytorium Polski.

Należy również zauważyć, że, w świetle powołanych wyżej przepisów, pobieranie składek od emerytur i rent z innych państw UE przez osoby podlegające ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce jest w pełni uzasadnione. Odmiennie traktowanie tych osób oznaczałoby wręcz ich nieuzasadnione uprzywilejowanie w stosunku do osób pobierających emerytury i renty transferowane do Polski z państw trzecich, jak również innych osób, w przypadku których oskładkowane są przychody z kilku różnych źródeł.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Roberta Mamąta, Bohdana Paszkowskiego,
Zdzisława Pupy, Jarosława Rusieckiego, Izabeli Kloc,
Waldemara Kraski, Bogdana Pęka, Krzysztofa Słonia
oraz Wiesława Dobkowskiego**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracamy się z prośbą o zajęcie przez ministra rolnictwa stanowiska w zakresie doniesień rosyjskiego serwisu gazeta.ru, cytujemy za portalem e-sadownictwo.pl: „Kreml nie wyklucza możliwości cofnięcia zakazu wwozu owoców z trzech państw Unii Europejskiej: Grecji, Cypru i Węgier. W przyszłym tygodniu w tych krajach zaczną pracę dwudziestu inspektorów Rosielchoznadzoru, którzy mają skontrolować gospodarstwa produkujące owoce i warzywa, przeznaczone na eksport do Federacji Rosyjskiej. Inspektorzy będą pracować tylko w tych gospodarstwach, które wysyłały towary do Rosji, zanim wprowadzono embargo. Ich zadanie ma zostać zakończone do 30 kwietnia”.

Jakie działania podejmuje resort rolnictwa w celu ochrony konkurencji polskich sadowników?

Z góry dziękujemy za przekazanie szczegółowych wyjaśnień.

Z poważaniem

*Wojciech Skurkiewicz
Robert Mamąta
Bohdan Paszkowski
Zdzisław Pupa
Jarosław Rusiecki*

*Izabela Kloc
Waldemar Kraska
Bogdan Pęk
Krzysztof Słoń
Wiesław Dobkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi senatorami podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., przedstawiam informacje na temat działań podejmowanych przez resort rolnictwa, w celu ochrony polskich sadowników.

Odnosząc się do cytowanej w ww. oświadczeniu wiadomości medialnej, dotyczącej kontroli przeprowadzanych przez Federalną Służbę Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne (Rosielchoznadzor) w kwietniu br. w Grecji, na Węgrzech i Cyprze, pragnę wyjaśnić, że kontrole te, zgodnie z informacjami posiadanymi przez MRiRW, w zdecydowanej większości przypadków obejmowały zakłady podlegające nadzorowi weterynaryjnemu. Nie obejmowały zaś gospodarstw produkujących owoce i warzywa. Tylko w przypadku Grecji kontroli poddano, oprócz zakładów produkujących produkty pochodzenia zwierzęcego, również szkółki. Ponadto, zgodnie z informacjami przekazanymi do MRiRW przez polskie placówki dyplomatyczne w tych krajach, ww. kontrole nie mają na celu cofnięcia dla Grecji, Węgier i Cypru zakazu importu szeregu

produktów rolno-spożywczych obowiązującego wszystkie państwa członkowskie UE oraz inne wybrane kraje, wprowadzonego w dniu 7 sierpnia 2014 r. Przeprowadzone inspekcje zakładów mogą zaś umożliwić, jak twierdzi strona rosyjska, rozpoczęcie dostaw produktów rolno-spożywczych z tych krajów na rynek FR bezpośrednio po zniesieniu lub wygaśnięciu rosyjskiego embarga, wprowadzonego na okres jednego roku (o ile nie zostanie one przedłużone przez stronę rosyjską).

Należy wyjaśnić, iż oprócz zakazu z dnia 7 sierpnia 2014 r., nałożonego przez Rząd Federacji Rosyjskiej na podstawie dekretu nr 560 Prezydenta Federacji Rosyjskiej Władimira Putina „W sprawie stosowania niektórych specjalnych środków gospodarczych w celu zapewnienia bezpieczeństwa Federacji Rosyjskiej”, Rossielchoznadzor wprowadził z dniem 1 sierpnia 2014 r., wyłączenie w stosunku do Polski, zakaz importu wybranych owoców i warzyw (w tym jabłek) i wwozu przez kraje trzecie. W celu ochrony polskich sadowników, resort rolnictwa prowadzi dialog ze stroną rosyjską odnośnie do możliwości zniesienia zakazu importu z 1 sierpnia 2014 r. W ramach tych działań, w dniu 10 lutego 2015 r. w Moskwie odbyły się rozmowy Zastępcy Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa z Zastępcą Szefa Rossielchoznadzoru. Zgodnie z podjętymi ustaleniami, strona polska przekazała wyjaśnienia dotyczące systemu Integrowanej Produkcji owoców i warzyw oraz informacje o podjętych działaniach naprawczych związanych z bezpieczeństwem produktów pochodzenia roślinnego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (pismo PIORiN z 1 kwietnia 2015 r.). Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa zaproponował także zorganizowanie spotkania technicznego specjalistów Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Federalnej Służby Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne, w celu omówienia proponowanych w piśmie rozwiązań dla wznowienia wymiany produktów pochodzenia roślinnego pomiędzy Polską i Rosją.

Jednocześnie, pragnę uprzejmie poinformować, że po wprowadzeniu przez Federację Rosyjską ograniczeń w imporcie produktów rolno-spożywczych z Polski w roku 2014, MRiRW, we współpracy z innymi resortami, podjęło natychmiastowe działania, w celu poszukiwania nowych rynków zbytu dla polskich produktów rolno-spożywczych, w tym owoców i warzyw, a także kroki, w celu złagodzenia skutków tych ograniczeń i zapewnienia wsparcia dla polskich producentów rolnych. W ramach tych działań podjęta została ofensywa dyplomatyczna członków Kierownictwa resortu RiRW, którzy prowadzą intensywne rozmowy z przedstawicielami administracji i biznesu krajów trzecich na temat dostępu polskich produktów rolno-spożywczych do rynków zagranicznych. Resort rolnictwa organizuje także misje gospodarcze i promuje polskie towary rolno-spożywcze na targach międzynarodowych w wielu krajach. Natomiast Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa zintensyfikował negocjacje dotyczące ustalania warunków technicznych dostępu produktów roślinnych z Polski do rynków państw trzecich. Dzięki temu w ostatnim okresie udało się między innymi uzyskać dostęp do rynku kanadyjskiego dla świeżych jabłek (październik 2014 r.), zrealizować pierwszą dostawę polskich jabłek do Singapuru (listopad 2014 r.), czy też uzyskać zgodę USA na włączenie wniosku strony polskiej o dopuszczenie polskich jabłek do rynku tego kraju do wspólnego wniosku złożonego już wcześniej przez Komisję Europejską w podobnej sprawie (grudzień 2014 r.).

Podsumowując, Ministerstwo i nadzorowane jednostki będą kontynuować wysiłki, mające na celu otwarcie rynku rosyjskiego dla polskich owoców i warzyw oraz pozyskanie nowych rynków zbytu dla polskich produktów rolno-spożywczych.

Z poważaniem

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Roberta Mamąta, Mieczysława Gila,
Bohdana Paszkowskiego, Zdzisława Pupy,
Wiesława Dobkowskiego, Bogdana Pęka,
Jarosława Rusieckiego, Izabeli Kloc, Krzysztofa Słonia,
Doroty Czudowskiej oraz Janiny Sagatowskiej**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

W ostatnich dniach spotkaliśmy się z wieloma wypowiedziami przedstawicieli prokuratury, którzy, mimo iż śledztwo dotyczące katastrofy smoleńskiej pozostaje w toku, definitywnie wypowiadali się na temat jego ustaleń, w tym zwłaszcza w sprawie treści zapisów tak zwanych czarnych skrzynek.

Zaskakujące jest to, że w pięć lat po katastrofie, przy kolejnych odstuchaniach kopii zapisów czarnych skrzynek, biegli wciąż odnajdują na nich nowe treści. Biorąc pod uwagę to, co wynika z wcześniejszych odpowiedzi Pana Prokuratora Generalnego na oświadczenia senatorów, że polscy prokuratorzy i biegli nie mieli fizycznego kontaktu z oryginałami czarnych skrzynek, a jedynie z ich kopiami sporządzonymi przez stronę rosyjską, prosimy o wyjaśnienie następujących kwestii.

1. Skąd prokuratura, nie badając oryginałów czarnych skrzynek, nie mając bezpośredniego kontaktu z nimi, ma pewność co do tego, że zapisy tych skrzynek są autentyczne, niezmanipulowane i że oddają one rzeczywistą treść zapisów aparatury i rzeczywistą treść rozmów prowadzonych w kokpicie samolotu?

2. Czy prokuratura jest pewna, że generał Błasik był w kokpicie samolotu i wywierał wpływ na czynności wykonywane przez pilotów, a jeśli tak, skąd taka pewność się bierze?

3. Czy zaangażowany do odczytania kopii nagrań czarnych skrzynek ekspert, pan Artymowicz – z tego co nam wiadomo, absolwent Akademii Muzycznej – dysponuje wystarczającą wiedzą z dziedziny zapisu elektromagnetycznego, by wiarygodnie wypowiadać się co do autentyczności nagrań i ich treści? Jak Pan Prokurator Generalny odnosi się do zarzutów nierzetelności ekspertyzy pana Artymowicza zawartych w opiniach pana prof. Demenko oraz w opinii pana prof. Frencha cytowanej na łamach „Gazety Wyborczej”?

4. Na podstawie jakich badań – pytamy o to w kontekście podawanych przez prokuraturę informacji o braku wybuchów na pokładzie tupolewa – wybuchy zostały wykluczone?

5. Czy prokuraturze znane są opinie pani prof. Kamieńskiej-Trela i pana prof. Szymańskiego zawierające krytyczną ocenę badań laboratoryjnych Centralnego Archiwum Policji odnośnie do śladów materiałów wybuchowych na wraku? Jeśli tak, to jak prokuratura się do tych opinii odnosi?

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz
Robert Mamąta
Mieczysław Gil
Bohdan Paszkowski
Zdzisław Pupa
Wiesław Dobkowski*

*Bogdan Pęk
Jarosław Rusiecki
Izabela Kloc
Krzysztof Słoni
Dorota Czudowska
Janina Sagatowska*

Odpowiedź

Warszawa, 19.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z treścią przepisu art. 16 ustawy z dnia 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora (tekst jednolity – Dz. U. z 2011 roku, Nr 7, poz. 29 z późn. zm.) oraz przepisu art. 49 ust. 4 i 5 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 roku Regulamin Senatu (tekst jednolity – M.P. z 2014 roku, poz. 529 z późn. zm.), przedstawiam na ręce Pana Marszałka pisemną odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Wojciecha Skurkiewicza, wspólnie z innymi senatorami na 73. posiedzeniu Senatu, w dniu 16 kwietnia 2015 r., dotyczące śledztwa w sprawie katastrofy smoleńskiej, przekazane Prokuratorowi Generalnemu przez Wicemarszałka Senatu RP Panią Marię Pańczyk-Pozdziej, przy piśmie oznaczonym sygnaturą BPS/043-73-3172/15, z dnia 23 kwietnia 2015 roku.

Odnosząc się do zawartych w treści oświadczenia pytań, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż najistotniejsze informacje o stanie śledztwa prowadzonego w sprawie katastrofy smoleńskiej – w granicach dopuszczalności określonych przez prawo – można uzyskać w oparciu o informacje i komunikaty, sukcesywnie zamieszczane na stronie internetowej Naczelnej Prokuratury Wojskowej, pod adresem www.npw.gov.pl, w zakładce „katastrofa smoleńska”.

Odpowiadając zaś na pytania Państwa Senatorów, zauważyć należy, że nie jest prawdą jakoby prokuratura bądź biegli nie badali oryginałów czarnych skrzynek i nie mieli z nimi bezpośredniego kontaktu. Podkreślić należy, iż oględziny rejestratorów oraz kopie zapisów były wykonywane właśnie w obecności polskich prokuratorów i z udziałem polskich biegłych. Kwestia autentyczności zapisów z rejestratorów parametrycznych i dźwiękowego była również przedmiotem jednoznacznych konstatacji opiniujących w sprawie biegłych.

W kwestii możliwości przebywania gen. Andrzeja Błasika w kabinie załogi w czasie lotu przekazana została wyczerpująca informacja w trakcie konferencji prasowej w dniu 27 marca 2015 r., której treść dostępna jest na powołanej już stronie internetowej Naczelnej Prokuratury Wojskowej, pod datą 20 kwietnia 2015 r. Na tej samej stronie znajdują się również opublikowane stenogramy rozmów, opracowane niezależnie od siebie przez zespół biegłych oraz Instytut Ekspertyz Sądowych w Krakowie.

Pan Andrzej Artymowicz powołany został przez prokuratora w skład zespołu biegłych z uwagi na posiadanie wiadomości specjalnych w zakresie przetwarzania zapisu dźwięku z analogowego na cyfrowy. Wskazać przy tym należy, iż stenogram z zapisu dźwiękowego opracowany został przez siedmioosobową grupę biegłych uczestniczących w badaniach odsłuchowych o specjalnościach obejmujących badanie wypadków lotniczych, pilotaż i szkolenie lotnicze, organizację lotów, współpracę w załodze, eksploatację samolotu Tu-154M oraz z zakresu psychologii lotniczej. Pan Andrzej Artymowicz był jedynie jednym z członków grupy biegłych prowadzących odsłuchy. Nie jest natomiast prokuraturze znany żaden dokument, który można by nazwać, za autorami oświadczenia, „opinią pana prof. Demenko” bądź opinią „pana prof. Frencha”.

Żaden z dowodów przeprowadzonych w toku prowadzonego przez prokuratora postępowania karnego nie potwierdził, aby do katastrofy samolotu Tu-154M nr 101 doszło wskutek wybuchu na jego pokładzie. Badania i ekspertyzy powołanych do tego biegłych z szeregu instytucji, w tym Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w Warszawie, Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie, Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji, biegłych z zakresu medycyny sądowej czy członków ze-

społu biegłych wydających opinię kompleksową, jak również dowody z przesłuchania świadków czy zabezpieczonych dokumentów, nie pozwalają na przyjęcie tezy o dokonaniu zamachu metodą wybuchową.

Okoliczność ta była również omawiana przez przedstawicieli Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie podczas konferencji w dniu 27 marca 2015 r., zaś szczegółowe wystąpienia w tym przedmiocie znajdują się również na wskazanej stronie internetowej Naczelnej Prokuratury Wojskowej.

Prokuratura natomiast nie zlecała jakichkolwiek badań, w tym laboratoryjnych, instytucji określonej w oświadczeniu Państwa Senatorów jako „Centralne Archiwum Policji”. Opinie prof. Kamieńskiej-Trela i prof. Szymańskiego włączone zostały do akt przedmiotowego postępowania karnego i wykorzystane zostały w jego toku, m.in. poprzez wywołanie opinii uzupełniających Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji (vide: komunikat Naczelnej Prokuratury Wojskowej na stronie internetowej z dnia 19 grudnia 2014 r.). Ostatnie postanowienie w tym przedmiocie wydane zostało w dniu 23 kwietnia 2015 r.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Roberta Mamąta, Bogdana Pęka
oraz Kazimierza Jaworskiego**

*skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do ministra sprawiedliwości Cezarego Grabarczyka*

Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do wcześniejszych oświadczeń odnoszących się do sprawy byłego posła – obecnie europosła – Zbigniewa Kuźmiuka, zawisłej przed Sądem Okręgowym w Warszawie, z przykrością stwierdzamy, że poseł Kuźmiuk nadal pociągany jest do odpowiedzialności sądowej mimo braku zgody Sejmu na takie pociąganie go do odpowiedzialności.

Poseł po raz kolejny otrzymał odpis pozwu i zmuszony został do podjęcia merytorycznej obrony. Jeśli to nie jest pociąganie do odpowiedzialności sądowej, to co nim jest – samo wydanie wyroku czy może dopiero jego egzekucja?

Jaką poseł ma gwarancję, że jeśli nie odpowie na doręczony mu pozew, w jego sprawie nie zapadnie wyrok zaoczny? I to też nie będzie pociągnięcie do odpowiedzialności sądowej?

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz
Robert Mamąta
Bogdan Pęk
Kazimierz Jaworski*

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 8.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi senatorami podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., nr BPS/043-73-3173-PG/15, dotyczące pociągnięcia do odpowiedzialności sądowej byłego posła – obecnie europosła – Zbigniewa Kuźmiuka, w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Warszawie z powództwa CAM Media Spółki Akcyjnej przeciwko Zbigniewowi Kuźmiukowi o ochronę dóbr osobistych – uprzejmie informuję, że szczegółowe wyjaśnienie kwestii poruszonych w niniejszym oświadczeniu senatorskim zostało już zawarte w odpowiedziach na wspólne oświadczenie złożone przez senatorów Stanisława Karczewskiego i Wojciecha Skurkiewicza podczas 70. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 lutego 2015 r., nr BPS/043-70-2984-PG/15, oraz podczas 72. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2015 r. nr BPS/043-72-3087-PG/15, przedstawionych Marszałkowi Senatu odpowiednio w pismach z dnia 27 lutego 2015 r. i z dnia 30 kwietnia 2015 r.

Ponownie zauważyć należy, że w świetle obowiązującej regulacji immunitetu parlamentarnego, w tym regulacji konstytucyjnej, niewątpliwie w wypadku naruszenia praw osób trzecich nie wchodzi w rachubę immunitet materialny. W razie na-

ruszenia praw osób trzecich nie funkcjonuje odpowiedzialność posła przed Sejmem, lecz dopuszczalna jest ogólna odpowiedzialność sądowa – również cywilnoprawna – z tym że pociągnięcie do tej odpowiedzialności jest możliwe wyłącznie po uzyskaniu zgody Sejmu.

W sprawach cywilnych, których dotyczy immunitet parlamentarny formalny – na co wskazywano we wcześniejszych odpowiedziach – dopuszczalne jest wszczęcie przeciwko posłowi sądowego sporu cywilnoprawnego, jednakże jego kontynuowanie i orzekanie o żądaniu pozwu w istocie jest uzależnione od uzyskania zgody Sejmu. Pozew przeciwko posłowi nie podlega *a limine* odrzuceniu, bowiem w takich sytuacjach przyjmuje się warunkową dopuszczalność drogi sądowej – do czasu uzyskania przez powoda zgody wymaganej przez art. 105 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP.

Nadmienić należy, iż konstytucyjna zasada instancyjności postępowania sądowego, przewidziana w art. 176 ust. 1 Konstytucji, stanowi gwarancję prawidłowej wykładni Konstytucji i ustaw oraz ich właściwego stosowania przez Sądy, w tym także i art. 105 ust. 1 ustawy zasadniczej.

Szczególnego zaś podkreślenia wymaga, że Prokurator Generalny – jako organ prokuratury – wykonuje swoje kompetencje na podstawie i w granicach prawa. Określone w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, ze zm.) oraz Kodeksu postępowania cywilnego funkcje i kompetencje prokuratorów oraz Prokuratora Generalnego nie mogą stanowić podstawy do wiążących wystąpień Prokuratora Generalnego wobec niezawisłego sądu.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Odpowiedź MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 5.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Panów Wojciecha Skurkiewicza, Roberta Mamątowa, Bogdana Pęka i Kazimierza Jaworskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie prowadzenia przez Sąd Okręgowy w Warszawie postępowania cywilnego o ochronę dóbr osobistych przeciwko byłemu posłowi Zbigniewowi Kuźmiukowi z naruszeniem immunitetu parlamentarnego, uprzejmie informuję.

Stanowisko w tej sprawie wyrażone zostało w piśmie z dnia 16 marca 2015 r., stanowiącym odpowiedź na oświadczenie senatorów Stanisława Karczewskiego i Wojciecha Skurkiewicza złożone w tej samej sprawie w dniu 7 lutego 2015 r. podczas 70. posiedzenia Senatu RP, które w całości podtrzymuję.

Zgodnie z art. 9a §1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 133), dalej zwanej „u.s.p.”, nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, polegającą na zapewnieniu właściwego toku

wewnętrznego urzędowania bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sądy zadań z zakresu sprawowania wymiaru sprawiedliwości i ochrony prawnej, sprawowany jest zewnętrzny i wewnętrzny nadzór administracyjny.

Minister Sprawiedliwości stosownie do art. 9a §2 i art. 37f §1 u.s.p. sprawuje zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, który obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego. W ramach nadzoru zewnętrznego Minister Sprawiedliwości analizuje informacje roczne o działalności sądów, ustala ogólne kierunki wewnętrznego nadzoru administracyjnego wykonywanego przez prezesów sądów apelacyjnych, kontroluje wykonywanie obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych oraz wydaje stosowne zarządzenia. W przypadku stwierdzenia istotnych uchybień w działalności administracyjnej sądu lub niewykonania przez prezesa sądu apelacyjnego wskazanych zarządzeń może zarządzić przeprowadzenie lustracji sądu lub wydziału sądu albo przeprowadzenie lustracji działalności nadzorczej prezesa sądu (art. 37g §1 i 2 u.s.p.).

Prezesom sądów natomiast powierzony został wewnętrzny nadzór administracyjny nad administracyjną działalnością sądów, w ramach którego w szczególności: badają sprawność postępowania w poszczególnych sprawach, kontrolują działalność sekretariatu wydziału, badają prawidłowość przydzielania sędziom i referendarzom sądowym spraw oraz równomiernego obciążenia ich pracą (art. 9a §1 oraz art. 37b §1, 2 i §3 pkt 2 i 3 u.s.p.).

Stosownie do treści art. 9b u.s.p. czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Tym samym ocena trafności wydanych w sprawach orzeczeń sądowych i podejmowanych czynności procesowych pozostaje poza ustawowo przyznanym Ministrowi Sprawiedliwości i prezesom sądów zakresem kompetencji. Rozstrzyganie spraw sądowych leży w gestii niezawisłych sądów, których orzeczenia podlegają kontroli judykacyjnej sprawowanej przez sądy drugiej instancji na skutek rozpatrywania środków odwoławczych oraz przez Sąd Najwyższy.

Poruszone w oświadczeniu zagadnienia w zakresie, w jakim odnoszą się do konkretnej sprawy sądowej prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Warszawie przeciwko byłemu posłowi na Sejm RP Panu Zbigniewowi Kuźmiukowi z racji opisanych wyżej kompetencji Ministra Sprawiedliwości, nie pozwalają na szczegółowe odniesienie się do nich.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 Konstytucji RP poseł nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za swoją działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu poselskiego ani w czasie jego trwania, ani po jego wygaśnięciu. Za taką działalność poseł odpowiada wyłącznie przed Sejmem, a w przypadku naruszenia praw osób trzecich może być pociągnięty do odpowiedzialności sądowej tylko za zgodą Sejmu. Powyższy przepis, stosownie do treści art. 108 Konstytucji RP, znajduje odpowiednie zastosowanie do senatorów. Szczegółowa regulacja zasad pociągania posłów i senatorów do odpowiedzialności sądowej zarówno karnej, jak i cywilnoprawnej, a także zakresu immunitetu parlamentarnego, zawarta jest w ustawie z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (tekst jednolity Dz.U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29, z późn. zm.), dalej: „u.w.m.p.s”. Z treści art. 6 ust. 1 u.w.m.p.s. wynika, że poseł lub senator nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za swoją działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu ani w czasie jego trwania, ani po jego wygaśnięciu, z zastrzeżeniem art. 6a u.w.m.p.s. Za taką działalność poseł lub senator odpowiada tylko przed Sejmem lub Senatem. W przepisie art. 6a u.w.m.p.s. powtórzono zasadę wyrażoną w Konstytucji RP, że poseł lub senator, który, podejmując działania wchodzące w zakres sprawowania mandatu, narusza prawa osób trzecich, może być pociągnięty do odpowiedzialności sądowej tylko za zgodą Sejmu lub Senatu. W art. 6 ust. 2 u.w.m.p.s. wskazano, co obejmuje działalność wchodząca w zakres sprawowanego przez posła lub senatora mandatu, a wyliczenie zawarte w tym przepisie – zgodnie z postulatem ścisłej wykładni – należy uznać za wyczerpujące. Immunitetem objęta jest odpowiedzialność posła lub senatora za naruszenie praw osób trzecich działaniem polegającym na zgłaszaniu wniosków, wystąpieniach lub głosowaniach na posiedze-

niach Sejmu, Senatu lub Zgromadzenia Narodowego oraz ich organów, na posiedzeniach klubów, kół i zespołów poselskich, senackich lub parlamentarnych, a także inna działalność związana nieodłącznie ze sprawowaniem mandatu.

Za ścisłą wykładnią przepisów dotyczących immunitetu parlamentarnego i wąskim rozumieniem wykonywania mandatu poselskiego opowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 21 października 1998 r., K 24/98 (OTK Zb.Urz. 1998, nr 6, poz. 97), z dnia 8 listopada 2004 r., K 38/03 (OTK-A Zb.Urz. 2004, nr 10, poz. 104) oraz z dnia 28 listopada 2001 r., K 36/01 (OTK Zb.Urz. 2001, nr 8, poz. 255), wskazując, że nie jest to przywilej indywidualny przyznany poszczególnym członkom parlamentu, lecz przywilej instytucji i należy go rozpatrywać nie w kategoriach prawa podmiotowego, ale w kategoriach instytucjonalnych, na tle funkcjonowania organów państwa. Jego sens i potrzeba sięgają tylko tak daleko, jak jest to niezbędne do zapewnienia prawidłowego działania parlamentu jako organu i prawidłowego wykonywania mandatu przez posła i senatora jako członków tego organu. Zakres immunitetu powinien być wyznaczony tylko w takim rozmiarze, w jakim wiąże się z ochroną izby i jej członków przed zewnętrznymi ingerencjami w działalność parlamentu. Nie można go traktować jako środka zapewniającego bezkarność parlamentarzystom, którzy naruszyli prawo.

Za koniecznością wąskiego rozumienia zakresu immunitetu parlamentarnego wypowiedział się również Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 30 kwietnia 2003 r. w sprawie A. Cordoba przeciwko Włochom, skarga numer 45649/99 („Przegląd Sejmowy” 2004, nr 2, s. 200), stwierdzając, iż immunitet ogranicza prawo do sądu osobom, których dobra zostały naruszone przez działania parlamentarzysty korzystającego z immunitetu. Podkreślił, że immunitet został stworzony by chronić interesy parlamentu jako całości, a nie interesy poszczególnych parlamentarzystów i wobec tego powinien chronić jedynie wypowiedzi wyrażane w trakcie debaty parlamentarnej. Tylko taki immunitet, zdaniem Trybunału, jest zgodny z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 grudnia 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, z późn. zm.), dalej: „Konwencja”, a zatem tylko taki zakres immunitetu powinny zawierać regulacje ustawowe państw, które Konwencję tę ratyfikowały. Natomiast w wyroku z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie P. Syngelidis przeciwko Grecji, skarga nr 24895/07, (LEX nr 560789) Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, iż nie byłoby to zgodne z zasadą rządów prawa w demokratycznym społeczeństwie, ani z podstawową zasadą leżącą u podstaw przyjęcia art. 6 ust. 1 Konwencji, gdyby Państwo mogło, nieograniczone ani niekontrolowane przez Trybunał, usuwać spod jurysdykcji sądów cały szereg roszczeń cywilnych lub przyznawać immunitety całym grupom osób. Tym samym, w przypadku, gdy immunitet parlamentarny zakłóca wykonywanie prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości, przy rozstrzyganiu, czy dany środek był, czy nie był proporcjonalny, należy zbadać, czy zakwestionowane czyny były związane z wykonywaniem funkcji parlamentarnych w ścisłym sensie. Brak jakiegokolwiek wyraźnego związku z działalnością parlamentarną wymaga, by Trybunał przyjmował wąską wykładnię pojęcia proporcjonalności pomiędzy celem, który ma zostać zrealizowany, a stosowanymi środkami. Dzieje się tak zwłaszcza wówczas, gdy ograniczenia w prawie dostępu do sądu wynikają z postanowienia organu politycznego. Ponadto, im szerszy zakres immunitetu, tym bardziej przekonujące musi być jego uzasadnienie.

Jeżeli poseł, przeciwko któremu wytoczono powództwo o naruszenie dóbr osobistych, powołuje się na immunitet, ma prawo po pierwsze podnieść zarzut formalny istnienia przeszkody procesowej w postaci immunitetu i na nim spoczywa ciężar dowodu istnienia okoliczności uzasadniających zastosowanie immunitetu. Obowiązany jest więc do wykazania w procesie, że działalność, za którą pociągnięty jest do odpowiedzialności, wchodzi w zakres sprawowania mandatu.

Zgodnie z art. 221 k.p.c. pozwany nie może odmówić wdania się w spór co do istoty sprawy, chociaż wniósł zarzuty formalne. Jeżeli zatem pozwany wnosi zarzuty formalne, nawet najdalej idące, nie może wstrzymać się ze zgłoszeniem zarzutów merytorycznych (nie wyłączając zagadnień wstępnych) w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie – przez sąd – wysuniętych przez niego zarzutów procesowych. W gestii sądu pozostaje ocena,

czy zgłoszone zarzuty nie wymagają uzupełnienia materiału procesowego i celowości oraz zakresu ograniczenia rozprawy. Obowiązek (ciężar procesowy) przedstawiania okoliczności faktycznych i dowodów (art. 3 i 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c.) spoczywa na stronach, których aktywna postawa ma istotne znaczenie w przebiegu procesu cywilnego, tzn. ma być „siłą napędową” procesu cywilnego. Po zmianach ustrojowych i związanych z tym nowelizacjach procedury cywilnej, m.in. skreśleniu §2 w art. 3 k.p.c. przyjęty został kontradiktoryjny model postępowania, w którym materiał procesowy dostarczają strony. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204, z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997/8/113, z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999/20/ 662; z dnia 7 maja 2008 r., II PK 307/07, Lex nr 490351 oraz z dnia 4 października 2007 r., V CSK 188/07, Lex 485901).

Przejawem kontradiktoryjnego charakteru procesu i realizacją zasady równości jest złożenie odpowiedzi na pozew, w której pozwany ustosunkowuje się (pozytywnie bądź negatywnie) do żądania pozwu, do jego podstawy faktycznej oraz wniosków dowodowych powoda. Zarazem przedstawia swoje twierdzenia, zarzuty oraz dowody. Z przepisu art. 207 §1 k.p.c. wynika, że złożenie odpowiedzi na pozew, stanowiąc ciężar procesowy, zasadniczo jest pozostawione uznaniu pozwanego. Jednak przewodniczący realizując postulat zachowania należytej sprawności postępowania (art. 207 §2 k.p.c. w zw. z art. 6 §1 k.p.c.), może wezwać pozwanego do wniesienia odpowiedzi na pozew. Niezłożenie odpowiedzi na pozew *per se* w nie powoduje skutku w postaci wydania wyroku zaocznego, jeżeli nie zostały spełnione przesłanki z art. 339 k.p.c. i 340 k.p.c.

Podkreślić należy, iż w przypadku przysługiwania pozwanemu immunitetu parlamentarnego mamy do czynienia ze sprawą cywilną przynależną do drogi sądowej i ograniczenie tej drogi przez ten immunitet – na rzecz innego organu – nie ma miejsca. Inaczej ujmując, przeszkoda procesowa, którą sąd uwzględnia z urzędu, nie dotyczy przedmiotu sprawy, lecz ma charakter *stricte* podmiotowy. W związku z brakiem zgody właściwej izby na pociągnięcie parlamentarzysty do odpowiedzialności cywilnoprawnej pozew podlega odrzuceniu. Dokonanie oceny, czy związany z żądaniem pozwu czyn pozwanego posła objęty jest immunitetem należy do sądu i jest uzależnione od określonych okoliczności faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r., I CSK 31/07, OSNC 2008/5/48).

Zajęte przez sąd stanowisko w tej kwestii nie podlega kontroli Sejmu. Ocena sądu nie wymaga też jakiegokolwiek współudziału Sejmu, aczkolwiek ten organ decyduje o uchyleniu immunitetu. Kwestionowanie zasadności zajętego przez sąd stanowiska, że pozwanego nie chroni immunitet obejmujący odpowiedzialność posła za jego działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu (art. 105 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 u.w.m.p.s. w związku z ust. 2 u.w.m.p.s.), może jedynie nastąpić poprzez zaskarżenie przez stronę niekorzystnego dla niej orzeczenia z powołaniem się na okoliczności, iż rozpoznanie sprawy i jej zakończenie wydaniem wyroku spowodowało nieważność postępowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Wojciech Hajduk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Janusza Piechocińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Podczas spotkania z częstochowskimi przedsiębiorcami, którzy zgłosili się do mojego biura senatorskiego, poruszono kwestię trudności podczas rejestracji działalności gospodarczej.

Z uzyskanych informacji wynika, że tak zwane jedno okienko to w dużej mierze fikcja. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej miała ułatwić życie osobom zakładającym własną działalność gospodarczą. Niestety, grupa przedsiębiorców (osoby fizyczne i wspólnicy spółek cywilnych) nadal nie może załatwić sprawy rejestracji, wznowienia lub zawieszenia, a także zakończenia działalności gospodarczej podczas jednej wizyty w urzędzie gminy lub miasta. W urzędzie statystycznym i w urzędzie skarbowym nadal musi być zgłoszona każda zmiana we wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) dokonana przez wspólników spółek cywilnych. W przypadku przedsiębiorcy chcącego zatrudniać pracowników konieczna jest również wizyta w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Kolejne z pojawiających się zastrzeżeń dotyczy utrudnień wynikających z faktu, że system CEIDG jest niewydolny. Potwierdzeniem tego są częste awarie i spowolnienie systemu w momencie wzmożonej obsługi przedsiębiorców, to jest w pierwszych i ostatnich dniach każdego miesiąca. Warto również podkreślić, iż instrukcja dotycząca wypełniania wniosku do CEIDG dla większości przedsiębiorców jest nieczytelna i zbyt złożona.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, a w szczególności dobro przyszłych i obecnych przedsiębiorców, proszę o przeanalizowanie sprawy i podjęcie działań mających na celu zniewelowanie przeszkód i trudności napotykanych podczas zakładania działalności gospodarczej.

Z poważaniem
Andrzej Szewiński

Odpowiedź

Warszawa, 27.05.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Szewińskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 roku znak BPS/043-73-3174/15, w sprawie jednego okienka i trudności napotykanych podczas zakładania działalności gospodarczej, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 25 ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584), zwanej dalej s.d.g., integralną częścią wniosku o wpis do CEIDG jest żądanie wpisu lub aktualizacji danych w rejestrze REGON, nadania numeru NIP lub zgłoszenia płatnika składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) lub Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Rolników (KRUS). Zgodnie z art. 28 s.d.g. CEIDG przesyła odpowiednie dane zawarte we wniosku o wpis do CEIDG do właściwego naczelnika urzędu skarbowego, GUS i ZUS lub KRUS.

W związku z powyższym przedsiębiorca, będący osobą fizyczną, niezatrudniający pracowników, nie ma obowiązku składania oddzielnych dokumentów w ww. wskazanych urzędach.

W wyniku doświadczeń zgromadzonych podczas blisko czteroletniego okresu funkcjonowania CEIDG, w obecnie procedowanej nowelizacji ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przewidziano dodatkowe rozwiązania sprzyjające przedsiębiorcom, zmniejszające i ułatwiające formalności związane z rejestracją działalności gospodarczej i dokonywaniem kolejnych zmian i aktualizacji wpisów w CEIDG. Projektowane zmiany przepisów w ustawie s.d.g. przewidują m.in. następujące ułatwienia:

- 1) możliwość dołączenia do wniosku o wpis do CEIDG danych niezbędnych do zgłoszenia przedsiębiorcy oraz jego rodziny do ubezpieczenia społecznego i/lub zdrowotnego. Rozwiązanie to umożliwi przedsiębiorcom złożenie jednym wnioskiem o wpis do CEIDG również tych informacji i przekazanie ich elektronicznie do ZUS (obecnie przedmiotowych zgłoszeń należy dokonywać bezpośrednio w wybranym oddziale ZUS);
- 2) możliwość prostowania własnych błędów przez organy gmin, GUS, Urząd Skarbowy, rejestr PESEL oraz możliwość dokonywania zmian błędnie podanych informacji o zakazie np. przez sąd upadłościowy, co do kilku dni skróci okres oczekiwania na wprowadzenie do wpisu prawidłowych danych;
- 3) uproszczenie procedury wykreślenia i dokonywania sprostowań wpisów w CEIDG (co miesiąc wpływa do MG ok. 7 tys. spraw przedsiębiorców w tym zakresie – po nowelizacji ok. 60% z tych spraw będzie realizowanych automatycznie w terminie maksymalnie 7 dni);
- 4) uproszczenie i ujednolicenie zasad uzyskiwania zaświadczeń o wpisie z CEIDG – zgodnie z nowymi rozwiązaniami, udostępnianie danych przez CEIDG powinno odbywać się elektronicznie i według zasad określonych w ustawie s.d.g. Przedsiębiorca ma mieć także możliwość uzyskiwania z CEIDG zaświadczenia dotyczącego jego wpisu, zawierającego dane dotyczące adresu jego zamieszkania oraz innych danych niejawnych, takich jak numer PESEL, czy data urodzenia;
- 5) możliwość wskazania pełnomocnika, jako podmiotu uprawnionego do złożenia wniosku;
- 6) termin wykreślenia przedsiębiorcy z CEIDG z powodu przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową będzie zależał tylko i wyłącznie od samego przedsiębiorcy. Po dopisaniu przez KRS do CEIDG informacji o przekształceniu, przedsiębiorca sam w dowolnym terminie złoży wniosek o wykreślenie ze skutkiem natychmiastowym. Obecnie oczekuje na wydanie decyzji Ministra Gospodarki, jej uprawomocnienie, a następnie wprowadzenie jej do systemu;
- 7) możliwość „rezygnacji” z wpisu w CEIDG przed rozpoczęciem wykonywania działalności gospodarczej, bez obawy, że dane takiego „niedoszłego” przedsiębiorcy, który zmienił swoje plany, będą widniały w danych publicznych rejestru, wskazując na prowadzenie przez niego działalności;
- 8) ograniczenie zakresu danych podawanych przez przedsiębiorcę we wniosku o zmianę wpisu w przedmiocie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej (art. 32 ust. 2).

Ponadto pragnę wskazać, że w zakresie wyeliminowania utrudnień związanych z okresowym dużym obciążeniem systemu teleinformatycznego CEIDG oraz systemów z nim współpracujących, wynikającym ze stale rosnącej liczby składanych wniosków, trwają ciągłe prace mające na celu zwiększenie wydajności tych systemów.

W odniesieniu natomiast do przejrzystości i zakresu instrukcji wypełniania wniosku o wpis do CEIDG, uprzejmie informuję, że instrukcja ta jest na bieżąco uszczegóławiana i aktualizowana na podstawie napływających zgłoszeń oraz dostosowywana do aktualnych potrzeb przedsiębiorców.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Arkadiusz Bąk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze Generalny!

Uzyskałem informację, że Prokuratura Rejonowa w Złotorzy w województwie dolnośląskim prowadziła postępowanie, dotyczące podejrzeń powodowania śmierci pacjentów i handlu informacjami o zgonach w jednym ze szpitali i w zakładzie pogrzebowym na terenie Dolnego Śląska.

Istnieje obawa, że prokuratura nie uczyniła wszystkiego, by wszechstronnie wyjaśnić tę sprawę. Uważam, zważywszy na tragiczne doświadczenie ze słynnej afery „łowców skór” w Łodzi, że wszelkie podejrzenia popełnienia tego rodzaju przestępstw powinny być badane i wyjaśniane z najwyższą wnikliwością i starannością. Dlatego zwracam się do Pana Prokuratora Generalnego, by zechciał sprawdzić tę staraność i wnikliwość, których być może zabrakło.

Będę wdzięczny za przedstawienie stanowiska w tej sprawie.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Warszawa, 1.06.2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 23 kwietnia 2015 roku nr BPS/043-73-3175/15, przy którym przekazany został tekst złożonego przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 roku oświadczenia dotyczącego procedowania w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej w Złotorzy – sygn. akt [...] i zasadności decyzji merytorycznej w tej sprawie, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Akta główne śledztwa sygn. [...] Prokuratury Rejonowej w Złotorzy w dniu 16 grudnia 2014 roku przesłano Rzecznikowi Praw Obywatelskich w związku z wnioskiem o interwencję złożonym przez Beatę B., która nie jest stroną postępowania. Z ustaleń poczynionych przez Prokuratora Rejonowego w Złotorzy w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich wynika, że akta te zostaną zwrócone do prokuratury pod koniec lipca 2015 roku z uwagi na dużą ilość spraw oczekujących na załatwienie.

Na podstawie akt podręcznych tej sprawy ustalono, że śledztwo w sprawie sygn. [...] zostało zainicjowane zawiadomieniem o przestępstwie złożonym przez Tadeusza Sobolewskiego redaktora naczelnego Programów Telewizji TV24PBC. Zawiadomienie to dotyczyło znieważenia zwłok ludzkich przez pracowników Zakładu Pogrzebowego PHU „Usługi Pogrzebowe Ciepierscy – Gloria”, niedopełnienia obowiązków przez pracowników Państwowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Ząbkowicach Śląskich poprzez nienależyte wykonywanie kontroli wobec firmy „Usługi Pogrzebowe Ciepier-

scy – Gloria” oraz w sprawie oszustwa na szkodę kilku osób poprzez pobranie od nich przez ww. firmę pogrzebową nienależytego wynagrodzenia za przechowywanie zwłok pacjentów zmarłych w szpitalu św. Antoniego w Ząbkowicach Śląskich.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 roku śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało umorzone wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

Decyzja o umorzeniu śledztwa została prawidłowo doręczona wszystkim ujawnionym osobom pokrzywdzonym i żadna z tych osób nie wniosła środka odwoławczego od tego orzeczenia, a zatem postanowienie to stało się prawomocne.

Śledztwo to, wbrew informacjom zawartym w oświadczeniu Pana Senatora, nie dotyczyło nieprawidłowości w leczeniu pacjentów wyżej wymienionego Szpitala, ani doprowadzenia do ich śmierci. Tylko jeden z pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie podczas przesłuchania wskazał na nieprawidłowości dotyczące leczenia jego ojca w Szpitalu św. Antoniego w Ząbkowicach Śląskich. Zeznał jednocześnie, iż w sprawie dotyczącej popełnienia błędu medycznego podczas leczenia jego ojca, prowadzone jest odrębne postępowanie przygotowawcze w Prokuraturze Rejonowej w Dzierżonowie. Inni przesłuchani w toku śledztwa sygn. [...] świadkowie nie złożyli zeznań dotyczących podejrzenia popełnienia takiego przestępstwa przez lekarzy czy personel medyczny wymienionego szpitala w Ząbkowicach Śląskich.

Zgromadzony w sprawie sygn. [...] materiał dowodowy oraz zasadność decyzji merytorycznej podjętej w tej sprawie były badane w grudniu 2014 roku w Wydziale Nadzoru nad Postępowaniem Przygotowawczym Prokuratury Okręgowej w Legnicy w związku z wnioskiem Tadeusza S. o podjęcie na nowo prawomocnie umorzonego postępowania w tej sprawie. Prokurator Okręgowy w Legnicy, po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, decyzję o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do wszystkich czynów będących przedmiotem tego postępowania uznał za zasadną, stwierdzając jednocześnie, iż wobec nieprzedstawienia nowych okoliczności podważających zasadność tego orzeczenia, brak jest podstaw do podjęcia na nowo umorzonego śledztwa.

Przedstawiając powyższe uprzejmie informuję, że po zwrocie akt głównych śledztwa sygn. przez Rzecznika Praw Obywatelskich, akta te zostaną zbadane w Prokuraturze Apelacyjnej we Wrocławiu.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do rzecznik praw obywatelskich Ireny Lipowicz

Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowna Pani Rzecznik!

Proszę o rozważenie wniesienia kasacji w sprawie z powództwa „Far-max” P. Grabka spółka jawna w Łodzi przeciwko Annie R. o ochronę dóbr osobistych i o zbadanie tej sprawy.

Przedmiotem sporu były stwierdzenia użyte przez środowisko łódzkich aptekarzy w ich apelu skierowanym między innymi do ministra zdrowia, ministra sprawiedliwości, wojewody łódzkiego, marszałka województwa łódzkiego etc. Intencją autorów owego pisma była chęć wyrażenia swojego zaniepokojenia ogólną sytuacją na rynku leków i praktyk stosowanych przez powódkę w ramach procesu dystrybucyjnego. We wspomnianym apelu znalazły się refleksje na temat „patologicznych mechanizmów sprzedaży leków”, „omijania prawa poprzez zakup leków bezpośrednio u producentów w krajach Azji, z pominięciem dystrybutorów krajowych”, „ukrywania właściwych zysków poprzez podwójne faktury i niekontrolowany zakup leków spoza sieci krajowej dystrybucji” czy „małjności typu ośmiornica”. Sąd nakazał pozwanej złożenie stosownego oświadczenia oraz zapłatę zadośćuczynienia na rzecz powódki i organizacji pożytku publicznego na łączną kwotę wynoszącą ponad 50 tysięcy zł.

W mojej opinii treść opisanego orzeczenia nosi znamiona daleko idącej niesprawiedliwości. Reprezentanci łódzkich aptekarzy działali przeciwz na rzecz szeroko pojętego interesu społecznego, a w szczególności w interesie chorych, których dotyka problem chronicznego braku w aptekach leków ratujących życie, co w oczywisty sposób zagraża ich zdrowiu i życiu. Twórcy apelu nie mieli na celu naruszenia dóbr osobistych powódki. Skierowali swoje pismo jedynie do kilku osób związanych z administracją rządową i samorządową po to, ażeby osoby te, w ramach swoich uprawnień, poczyniły kroki zmierzające do wyjaśnienia zaistniałych nieprawidłowości. Na marginesie należy zaznaczyć, iż wspomniany tekst nie został przekazany do wiadomości publicznej.

Pragnę w tym miejscu wspomnieć o procedowanym obecnie poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2997), który przewiduje stworzenie Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi służącego do realizacji obowiązku w zakresie informowania GIF o wszelkich transakcjach, stratach i przesunięciach magazynowych w aptekach. Przedsięwzięcie to ma przede wszystkim zapewnić bieżącą kontrolę łańcucha dystrybucji leków. W uzasadnieniu do projektu stwierdzono wprost, iż praktyka masowej sprzedaży leków za granicę osiąga „nieakceptowany społecznie poziom patologii i uniemożliwia zapewnienie stałego dostępu do ważnych produktów leczniczych, których brak może spowodować trwałe i niekorzystne następstwa zdrowotne”.

Wobec przywołanych faktów trudno jest, w mojej opinii, doszukać się zasadności opisanego tu orzeczenia, dlatego też proszę o wniesienie kasacji, której sama zainteresowana wnieść nie mogła. Jest to istotne tym bardziej, że proceder wywozu leków za granicę rozwija się i zaczyna nabierać posmaku wielkiej afery, nie sposób zatem zgodzić się z represjonowaniem osoby, która ujawniła ten fakt i przeciwstawiła się mu.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 14.05.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
odpowiadając na przesłane przez Panią Wicemarszałek oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r. w kwestii wniesienia przez Prokuratora Generalnego skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r. w sprawie z powództwa „FARMAX” P. Grabka sp.j. w Łodzi przeciwko Annie R. o ochronę dóbr osobistych (poprzedzający to rozstrzygnięcie wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 marca 2013 r.) uprzejmie informuję, że w powyższej sprawie Prokurator Generalny ze względów formalnoprawnych, nie ma możliwości wniesienia skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁵ §2 kodeksu postępowania cywilnego, termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego wynosi sześć miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a jeżeli strona zażądała doręczenia jej orzeczenia wraz z uzasadnieniem, termin ten liczy się od chwili doręczenia go stronie (w niniejszej sprawie strony nie żądały doręczenia im orzeczenia wraz z uzasadnieniem). Z uwagi zatem na nadesłanie oświadczenia senatora Grzegorza Wojciechowskiego z prośbą o wniesienie przez Prokuratora Generalnego skargi kasacyjnej, po upływie przewidzianego prawem terminu do ewentualnego złożenia przez Prokuratora Generalnego tego rodzaju nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nadesłana prośba z uwagi na brak podstaw prawnych do złożenia skargi kasacyjnej, uwzględniona być nie mogła.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

**Odpowiedź
RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 19.05.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,
mając na uwadze przekazane Rzecznikowi Praw Obywatelskich pismem o sygn. **BPS/043-73-3176-RPO/15** oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r., Rzecznik zwrócił

się do Przewodniczącego Wydziału II Cywilnego Sądu Okręgowego w Łodzi z prośbą o przedstawienie informacji w sprawie, a w szczególności czy, przez kogo i kiedy została wniesiona apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie o sygn. [...], a także na jakim obecnie etapie sprawa się znajduje. Kopię pisma załączam.

Z poważaniem

z upoważnienia
RZECZNIKA PRAW
OBYWATELSKICH
Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika
Praw Obywatelskich

Odpowiedź

Warszawa, 15 czerwca 2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2015 r., w którym poinformowano Panią Marszałek o wystąpieniu przez Rzecznika Praw Obywatelskich do Przewodniczącego Wydziału II Cywilnego Sądu Okręgowego w Łodzi z prośbą o przedstawienie informacji w sprawie o sygn. [...], uprzejmie informuję, że do Rzecznika wpłynęła odpowiedź Przewodniczącego. Wynika z niej, że w sprawie obie strony wniosły apelacje od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2013 roku, a następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił obie apelacje wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r. (kopię odpowiedzi załączam).

Mając na uwadze powyższe, a także wniosek senatora Grzegorza Wojciechowskiego, aby Rzecznik złożył od powyższego wyroku skargę kasacyjną, działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1648), uprzejmie informuję, że Rzecznik nie może w tej sprawie wnieść skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁵ §2 k.p.c. termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Rzecznika Praw Obywatelskich wynosi sześć miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a jeżeli strona zażądała doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem – od chwili doręczenia orzeczenia stronie. Z rozmowy telefonicznej przeprowadzonej w dniu 15 czerwca 2015 r. z pracownikiem Wydziału II Cywilnego SO w Łodzi, wynika, że nie zostało sporządzone uzasadnienie do wyroku Sądu Apelacyjnego. Zatem sześciomiesięczny termin dla sporządzenia i wniesienia przez Rzecznika skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie upłynął w dniu 4 czerwca 2014 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
RZECZNIKA PRAW
OBYWATELSKICH
Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika
Praw Obywatelskich

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta,
do prokuratora apelacyjnego w Poznaniu Honoraty Wałęsy
oraz do prokuratora okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim Leonarda Duczmalewskiego

Szanowny Panie Prokuratorze!

Proszę, by Pan Prokurator Generalny zapoznał się ze sprawą pana Remigiusza K. prowadzoną przez Prokuraturę Rejonową w Ostrowie Wielkopolskim.

Sprawa ta została opisana w artykule Piotra Pytlakowskiego „Kopara opada” – zamieszczonym w tygodniku „Polityka” nr 8 z 2015 r. (proszę o zapoznanie się z tą publikacją) – i budzi ona uzasadnione wątpliwości, czy postępowanie karne prowadzone jest prawidłowo i czy pan Remigiusz K. zasadnie został tymczasowo aresztowany i przebywa w areszcie tymczasowym już prawie rok. Być może w areszcie tymczasowym osadzony został niewinny człowiek, aresztowany w ramach lokalnych rozgrywek, co sugeruje wspomniana publikacja. Trudno nie zgodzić się z sugestią redaktora Pytlakowskiego, że nawet gdyby Remigiusz K. został uznany za winnego i skazany, to najpewniej sąd skazałby go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. A zatem po co areszt?

Proszę o pilne zbadanie tej sprawy i poinformowanie mnie o aktualnym stanie postępowania i o tym, jak oceniają jakość tego postępowania Prokurator Generalny, Prokurator Okręgowy i Prokurator Apelacyjny.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 21.05.2015 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 23 kwietnia 2015 r., dotyczące oświadczenia Senators RP Pana Grzegorza Wojciechowskiego, złożonego na 73. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 kwietnia 2015 r., dotyczącego postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Ostrowie Wielkopolskim sygn. [...], prowadzonego przeciwko Panu Remigiuszowi K. i innym, uprzejmie informuję, że zakończyło się ono skierowaniem w dniu 24 marca 2015 r. do Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim Wydział II Karny aktu oskarżenia o czyny z art. 174 §1 k.k. w zb. z art. 177 §1 i 2 k.k. i art. 178 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przedmiotowe oświadczenie Pana Senators RP Grzegorza Wojciechowskiego zostało skierowane przez Panią Marszałek również do Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim, który udzielił na nie odpowiedzi pismem z dnia 11 maja 2015 r. sygn. [...].

W toku śledztwa obrońcy i rodzina Pana Remigiusza K. wielokrotnie kierowali do jednostek prokuratury różnych szczebli pisma z wnioskami i zarzutami, wysuwany mi zarówno pod adresem prowadzących postępowania, jak i co do jego przebiegu,

w związku z czym w Prokuraturze Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim kilkakrotnie zbadano akta tej sprawy. Wyniki powyższych czynności nie potwierdziły jednak wysuwanych zarzutów. Podkreślenia wymaga, że przedmiotowe postępowanie od dnia 14 maja 2014 r. objęte było zwierzchnim nadzorem służbowym Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim.

W odniesieniu do zarzutu stosowania tymczasowego aresztowania wobec Pana Remigiusza K. uprzejmie informuję, że Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim rozpoznając wnioski prokuratury w dniu 25 kwietnia 2014 r. zastosował, a następnie przedłużał czas trwania tego środka zapobiegawczego. Podkreślenia przy tym wymaga, że już po skierowaniu aktu oskarżenia w tej sprawie postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd z urzędu kolejny raz przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec Pana Remigiusza K. do dnia 25 października 2015 r., tym samym uznając, że w dalszym ciągu istniały przesłanki procesowe do stosowania wobec tego oskarżonego środka zapobiegawczego w tej postaci.

Aktualnie Sąd Okręgowy w Kaliszu, rozpoznając zażalenie obrońców oskarżonego na powyżej przywołane orzeczenie Sądu Rejonowego, postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. sygn. [...] uchylił areszt tymczasowy stosowany wobec Pana Remigiusza K. pod warunkiem wpłacenia poręczenia majątkowego w kwocie 300.000 zł. Sąd uznał zatem, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uzasadnia dalsze stosowanie środków zabezpieczających prawidłowy tok postępowania. Sąd uzasadniając postanowienie stwierdził m.in., że *stanowisko Sądu I instancji nie budzi wątpliwości. Na akceptację zasługuje zawarta w zaskarżonym postanowieniu argumentacja, iż w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki uzasadniające przedłużenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Dotychczas zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, w szczególności sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym i powodowania wypadku drogowego. (...) Nie sposób także zasadnie kwestionować bytu przesłanek szczególnych stosowania aresztu tymczasowego.* Sąd Okręgowy zdecydował o uchyleniu aresztu tymczasowego stosowanego wobec Remigiusza K. jedynie z uwagi na jego zmienioną sytuację procesową, tj. zgromadzenie materiału dowodowego i skierowanie aktu oskarżenia, a w konsekwencji zmniejszenie obawy mactwa, a nadto z uwagi na istotne pogorszenie stanu zdrowia oskarżonego, a przede wszystkim stanowisko ordynatora Oddziału Chorób Wewnętrznych Szpitala Ambulatorium z Izłą Chorych Aresztu Śledczego w Poznaniu, iż dalszy pobyt oskarżonego w warunkach izolacji penitencjarnej zagraża jego życiu i zdrowiu. *Ta właśnie okoliczność stanowi, iż pomimo istnienia nadal przesłanek do stosowania aresztu tymczasowego, należało zgodnie z art. 259 §1 pkt 1 k.p.k. od jego dalszego stosowania odstąpić.*

Marginalnie dodać należy, że przebieg tego śledztwa, prowadzonego w sprawie sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy i spowodowania wypadku w ruchu lądowym, był przedmiotem wielu publikacji medialnych broniących Pana Remigiusza K. oraz szeregu protestów rodziny oraz obrońców. Nikt natomiast nie występował w obronie pokrzywdzonych. Tymczasem w wyniku przedmiotowego zdarzenia śmierć na miejscu poniósł pasażer prawidłowo jadącego samochodu, jadąca z nim druga osoba doznała obrażeń ciała, realnie zagrażających jej życiu, dwie kolejne odniosły obrażenia w postaci naruszeń czynności narządów na okres powyżej 7 dni. Jedynie żona zmarłego w piśmie skierowanym 15 marca 2015 r. do Prokuratury Generalnej wyraziła swoje zdziwienie i oburzenie, że media prawie rok po zdarzeniu kreują Pana Remigiusza K. na pokrzywdzonego w tej sprawie.

Na zakończenie uprzejmie informuję, że – jak wspomniałem powyżej – sprawa aktualnie pozostaje w rozpoznaniu Sądu, który dokona jej wszechstronnej oceny zarówno merytorycznej, jak i formalnej.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
PROKURATORA OKRĘGOWEGO
w OSTROWIE WIELKOPOLSKIM**

Ostrów Wielkopolski, 11 maja 2015 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 23 kwietnia 2015 r. o zajęcie stanowiska odnośnie do oświadczenia złożonego przez Senatora Grzegorza Wojciechowskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP informuję, że treść artykułu prasowego zatytułowanego „Kopara opadła” jaki zamieszczony został w tygodniku „Polityka” był przedmiotem analizy tut. Prokuratury Okręgowej.

Informuję ponadto, że Prokuratura Rejonowa w Ostrowie Wlkp. w dniu 24.03.2015r. zakończyła śledztwo w tej sprawie i skierowała do Sądu Rejonowego Wydział II Karny w Ostrowie Wlkp. akt oskarżenia przeciwko Remigiuszowi K. i innym oskarżonym m.in. o czyn z art. 174 §1 kk i art. 177 §1 i 2 kk w zw. z art. 178 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk (sygn. akt). Sąd Rejonowy w Ostrowie Wlkp. Wydział II Karny po skierowaniu wymienionego aktu oskarżenia postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 r. z urzędu przedłużył, stosowane od dnia 25 kwietnia 2014 r. tymczasowe aresztowanie wobec oskarżonego Remigiusza K. do dnia 25 października 2015 r. Sąd tym samym uznał, że w dalszym ciągu istnieją przesłanki procesowe do stosowania wobec oskarżonego Remigiusza K. tego najsurowszego środka zapobiegawczego.

Z poważaniem

PROKURATOR OKRĘGOWY
Leonard Duczmałowski

**Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego
oraz senatora Bohdana Paszkowskiego**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

W nawiązaniu do odpowiedzi Pana Prokuratora Generalnego na wcześniejsze oświadczenie senatorskie odnoszące się do śledztwa prokuratury gdańskiej w sprawie podejrzenia korupcji w Sądzie Najwyższym, a w szczególności mając na względzie zapewnienie Pana Prokuratora Generalnego, iż śledztwo to toczy się „ze wzmożoną intensywnością”, pragniemy zapytać, jakie są postępy śledztwa wynikające z tej wzmożonej intensywności.

Czy prokuratura ma już jakieś konkretne ustalenia? Ilu w tej sprawie przesłuchano świadków? Jaki jest choćby orientacyjny zakres postępowania dowodowego? Oczywiście pytamy o dane liczbowe, a nie o szczegóły śledztwa.

Nadmieniamy, że sprawa ta budzi zainteresowanie opinii publicznej. Pojawia się obawa, iż sprawa ta, mówiąc kolokwialnie, jest zamiatana pod dywan. Zakładamy, że tak nie jest, ale chcielibyśmy poznać rzeczowe argumenty, które moglibyśmy przeciwstawić tej krzywdzącej opinii.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 11.05.2015 r.

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka nr BPS/043-73-3178/15 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uprzejmie informuję, iż postępowanie przygotowawcze Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku o sygnaturze Ap V Ds. 8/13 nadal prowadzone jest w zakresie trzech wątków tematycznych, między innymi powoływania się na wpływy w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu oraz w Sądzie Najwyższym i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu korzystnych dla ustalonej osoby orzeczeń Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zamian za korzyści majątkowe i obietnice ich udzielenia (przestępstwo z art. 230 §1 kk).

Od listopada 2014 r., czyli od chwili ostatecznego zwrócenia przez sąd akt tej sprawy, po roku ich wykorzystywania, wykonywane są – rzeczywiście intensywnie – zaplanowane wcześniej czynności procesowe, zmierzające do wyczerpania w pełnym zakresie dostępnej inicjatywy dowodowej. Między innymi przesłuchano w tym okresie kilkudziesięciu świadków, zabezpieczono i poddano oględzinom znaczną ilość dokumentacji sądowej i urzędowej, wyselekcjonowano i dołączono do akt istotne dla postępowania dokumenty niejawne itp. Śledztwo nadal prowadzone jest w sprawie, albowiem nikomu zarzutów popełnienia przestępstw nie przedstawiono.

Okres trwania przedmiotowego postępowania upłynie z dniem 30 czerwca 2015 r., i do tego czasu prowadzący śledztwo prokuratorzy ocenią zebrany materiał dowodowy oraz podejmą decyzje co do dalszego jego biegu.

Z przytoczonych wyżej powodów określenie ostatecznego terminu merytorycznego zakończenia przedmiotowego śledztwa w całym jego zakresie nie jest obecnie możliwe, tym niemniej przez cały czas pozostawać ono będzie w nadzorze służbowym Departamentu do spraw Przemocności Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Generalnej oraz w moim osobistym zainteresowaniu.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

Oświadczenie senatora Michała Wojtczaka

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z wnioskiem o zajęcie przez Pana stanowiska w kwestii prawidłowości działań podjętych przez naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu wobec Bioetanol AEG Sp. z o.o. z siedzibą w Chełmży.

Bioetanol AEG zajmuje się produkcją i dystrybucją alkoholu etylowego oraz wyrobów chemicznych na bazie alkoholu. Postępowanie podatkowe prowadzone przez organy celne doprowadziło do zamknięcia zakładu, a tym samym do eliminacji ważnego w regionie miejsca pracy. Podstawowym problemem jest spór w zakresie interpretacji przez organy skarbowe zasad, na jakich wyroby chemiczne spółki wytwarzane na bazie skażonego alkoholu etylowego mogą być zwolnione z akcyzy należnej od alkoholu etylowego zawartego w tych produktach.

W rezultacie tego sporu w dniu 19 lutego 2015 r. na podstawie nieprawomocnych decyzji naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu spółka Bioetanol AEG zaprzestała prowadzenia podstawowej działalności gospodarczej, co w konsekwencji spowodowało złożenie przez jej zarząd w dniu 5 marca 2015 r. wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu. Wobec braku możliwości wznowienia produkcji i sprzedaży, na co potrzebna jest zgoda administracyjna wskazanych wyżej organów podatkowych, bardzo prawdopodobne jest w perspektywie kilkunastu tygodni przekształcenie postępowania wszczętego w dniu 5 marca 2015 r. w upadłość likwidacyjną i rozpoczęcie faktycznej likwidacji blisko osiemdziesięciu miejsc pracy w samej spółce oraz około dwustu miejsc pracy w podmiotach z nią kooperujących.

Pomimo to, iż żadna z decyzji naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu lub dyrektora Izby Celnej w Toruniu w spornej sprawie nie jest ostateczna, wobec czego zgodnie z ordynacją podatkową nie powinna być wykonywana, naczelnik Urzędu Celnego w Toruniu wydał decyzję o cofnięciu składu podatkowego spółki ze skutkiem natychmiastowym. W związku z powyższym wnoszę jak na wstępie.

*Z wyrazami szacunku
Michał Wojtczak*

Odpowiedź

Warszawa, 26 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 16 kwietnia 2015 r. senatora Michała Wojtczaka w sprawie prawidłowości działań podjętych przez Naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu wobec Bioetanol AEG Spółka z o.o. uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Na wstępie chciałbym podkreślić, że zgodnie z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności postępowania, Minister Finansów nie może podejmować interwencji ani sugerować rozstrzygnięć w sprawie prowadzonej przez organ podatkowy. W myśl art. 13

§1 pkt 1 i 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2015 r. poz. 613) organem podatkowym, stosownie do swojej właściwości jest naczelnik urzędu celnego oraz dyrektor izby celnej – jako organ odwoławczy. Organy te działają na podstawie prawa i w granicach tego prawa. Wszelka ingerencja w toczące się postępowania organów podatkowych mogłaby podważyć ich obiektywność, a także obowiązującą w prawie podatkowym zasadę dwuinstancyjnego trybu rozpatrywania danej sprawy wyrażoną w art. 127 ustawy – *Ordynacja podatkowa*.

Odnosząc się do problemu przedstawionego przez pana Senatora należy również zauważyć, że Minister Finansów nie powinien zajmować stanowiska w przedmiotowej sprawie, gdyż byłaby to ingerencja w suwerenne podejmowanie decyzji przez niezależne organy podatkowe (Naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu oraz Dyrektora Izby Celnej w Toruniu). Jeżeli stanowiska organów podatkowych i Spółki *Bioetanol AEG Sp. z o.o.* nadal będą rozbieżne, właściwym dla rozstrzygnięcia sprawy będzie sąd administracyjny.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że z danych, którymi dysponuje Ministerstwo Finansów wynika, iż Dyrektor Izby Celnej w Toruniu, jako organ odwoławczy – mając na uwadze, że Naczelnik Urzędu Celnego w Toruniu „nie wyjaśnił dostatecznie w jaki sposób ustalił podstawę opodatkowania podatkiem akcyzowym” oraz „nie ustalił stanu faktycznego sprawy” – uchylił w całości zaskarżone przez Spółkę *Bioetanol AEG Sp. z o.o.* decyzje Naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu określające wysokość zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym (generujące zaległości podatkowe w podatku akcyzowym) i przekazał sprawę organowi podatkowemu pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia. Oznacza to, że postępowanie podatkowe w zakresie określenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku akcyzowego do kwestionowanych wyrobów jest kontynuowane.

Ponadto w konsekwencji uchylecia ww. decyzji określających zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym, tj. usunięcia przesłanek cofnięcia podmiotowi zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego oraz mając na uwadze, że prowadzenie postępowania przez Naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu w sposób, który „bez wątplenia narusza przepisy postępowania w stopniu nie tylko mogącym, ale mającym istotny wpływ na wynik sprawy” Dyrektor Izby Celnej w Toruniu, jako organ odwoławczy, w dniu 12 maja 2015 r. uchylił również w całości decyzję Naczelnika Urzędu Celnego w Toruniu cofającą zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego przez ww. Spółkę oraz umorzył postępowanie w sprawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w następstwie powyższych działań Spółka *Bioetanol AEG Sp. z o.o.* wznowiła działalność związaną z produkcją alkoholu całkowicie skażonego, którą prowadzi obecnie zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożone oświadczenie i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Jacek Kapica

Oświadczenie senatora Michała Wojtczaka

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

W związku z pracami nad Programem Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023, jak również ze względu na znaczenie tego dokumentu dla rozwoju gospodarczego poszczególnych regionów Polski zwracam się pytaniem o możliwość uwzględnia w niniejszym programie drogi ekspresowej S10 na odcinku Toruń – Bydgoszcz – Piła – Szczecin.

Droga ekspresowa S10 stanowiłaby niezmiernie ważne ogniwo wśród drogowych połączeń krajowych i międzynarodowych. Realizacja wskazanej inwestycji umożliwiłaby utworzenie szybkiej komunikacji pomiędzy ważnymi ośrodkami gospodarczymi północnych Niemiec, Danii i Szwecji i miejscowościami w województwach zachodniopomorskim, wielkopolskim, kujawsko-pomorskim i mazowieckim.

Budowa drogi ekspresowej S10 oznaczałaby:

— uzupełnienie priorytetowych powiązań pomiędzy autostradą A1 w Toruniu, autostradą A2 i drogą ekspresową S5 w Bydgoszczy;

— dla mieszkańców województwa kujawsko-pomorskiego możliwość sprawnego dojazdu na zachód kraju, co obecnie jest czasochłonne i niekomfortowe;

— dla mieszkańców województwa zachodniopomorskiego – możliwość szybkiego dojazdu, z wykorzystaniem drogi ekspresowej S5 do Grudziądza, a następnie dalej, do województwa warmińsko-pomorskiego;

— dostęp do drogi S10 na węzłach w Bydgoszczy i Toruniu dla mieszkańców znaczących ośrodków miejskich: Grudziądza, Inowrocławia, Włocławka.

Mając na uwadze znaczenie stanu dostępności komunikacyjnej dla rozwoju regionów i poszczególnych miejscowości oraz konieczność wzmocnienia regionów o słabszym potencjale gospodarczym, proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do niniejszego pytania.

Z wyrazami szacunku

Michał Wojtczak

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Michała Wojtczaka złożone na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 16 kwietnia br., przekazane przy piśmie z dnia 23 kwietnia br., znak: BPS/043-73-3180/15, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora uprzejmie wyjaśniam, że nie można obecnie jednoznacznie potwierdzić bądź wykluczyć, iż zadanie polegające na budowie drogi ekspresowej S10 na odcinku Toruń – Bydgoszcz – Piła – Szczecin zostanie włączone do Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023. Wynika to z faktu, iż trwają obecnie prace związane z ustaleniem ostatecznej wersji dokumentu, uwzględniającej wyniki konsultacji publicznych projektu Programu.

Konsultacje publiczne rozpoczęte zostały 22 grudnia 2014 r. i zakończyły się 30 stycznia 2015 r. W ich trakcie wszystkie zainteresowane osoby i podmioty miały możliwość zgłaszania uwag do dokumentu. Obywatele, jednostki samorządu terytorialnego oraz partnerzy społeczni i gospodarczy zgłosili ponad 42 tysiące postulatów dotyczących zmian w projekcie. Przebieg konsultacji, wraz z analizą zgłoszonych wniosków, opisany został w raporcie opublikowanym na stronach internetowych Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju.

Z uwagi na liczne głosy poparcia dla budowy drogi S10 (dotyczące jednak różnych jej odcinków) wyrażone podczas konsultacji publicznych oraz wpisanie tego zadania do Kontraktów Terytorialnych właściwych województw, możliwość włączenia tej inwestycji do *Programu* jest wnikliwie rozważana.

Przygotowany w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju, a następnie przekazany do konsultacji publicznych projekt *Programu* objął przedsięwzięcia, których realizacja będzie miała kluczowe znaczenie dla rozwoju transportu drogowego w Polsce i które w możliwie największym stopniu przyczynią się do usprawnienia połączeń pomiędzy regionami kraju. Przy wyborze inwestycji przewidzianych do realizacji stosowane były obiektywne kryteria, zapewniające uzyskanie możliwie najlepszych efektów gospodarczych, społecznych i środowiskowych. Kryteria te zawarte są w *Dokumencie Implementacyjnym do Strategii Rozwoju Transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)*, przyjętym przez Radę Ministrów 24 września 2014 r.

Pragnę zapewnić, że problem poruszony w oświadczeniu Pana Senatora traktowany jest z najwyższą uwagą. Jego satysfakcjonujące rozwiązanie jest elementem szerszych działań podejmowanych przez Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju mających na celu budowę w Polsce spójnego i nowoczesnego systemu dróg krajowych zapewniającego efektywne funkcjonowanie drogowego transportu osobowego i towarowego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Michała Wojtczaka

skierowane do ministra Skarbu Państwa Włodzimierza Karpińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z informacji Ministerstwa Skarbu Państwa wynika, że ministerstwo rozpoczęło szacowanie roszczeń reprivatyzacyjnych oraz kosztów, jakie budżet państwa musiałby ponieść w związku z ich zaspokojeniem w drodze ewentualnego przyjęcia rozwiązań ustawowych. Jest to zapewne pierwszy etap procesu systemowej regulacji kwestii reprivatyzacyjnej.

Reprivatyzacja w Polsce jest problemem niezmiernie trudnym do rozwiązania. Z jednej strony roszczenia reprivatyzacyjne zgłasza bardzo dużo osób, którym odebrano mienie, z drugiej strony skutki postępowań reprivatyzacyjnych odczuwa budżet państwa i budżety samorządów, a także wiele osób tracących miejsca zamieszkania. Często roszczenia reprivatyzacyjne są skupywane przez tych, których na to stać, a sprzedawane za niewielką wartość przez tych, którzy są faktycznie poszkodowani działalnością władz PRL. W mediach często pojawiają się przykłady, że dotychczasowy system prowadzi do nadużyć i patologii. Oczywiście jest, że kształtowanie przedmiotowych przepisów to odpowiednie wyważenie krzywd z lat minionych oraz możliwości finansowych państwa, ale także uwzględnienie praw i faktycznej sytuacji współczesnych obywateli, samorządów i innych podmiotów.

W związku z tym zwracam się z pytaniem, czy Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło pracę nad ustawą reprivatyzacyjną. Jeśli tak, to jakie są jej założenia, a jeśli nie, to kiedy można się spodziewać rozpoczęcia prac nad takim aktem prawnym?

*Z wyrazami szacunku
Michał Wojtczak*

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Michała Wojtczaka złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie prac nad ustawą reprivatyzacyjną wyjaśniam co następuje.

Ministerstwo Skarbu Państwa nie pracuje obecnie nad projektem ustawy reprivatyzacyjnej, podjęło natomiast prace mające na celu oszacowanie potencjalnych roszczeń reprivatyzacyjnych w skali całego kraju. Aktualnie pozyskiwane i opracowywane są dane dotyczące zgłaszanych roszczeń reprivatyzacyjnych do organów administracji rządowej i samorządowej oraz państwowych osób prawnych władających mieniem Skarbu Państwa. Ministerstwu Skarbu Państwa zależy na pozyskaniu danych dotyczących roszczeń już zaspokojonych jak i tych, które nie zostały dotychczas zrealizowane. Jest to niezbędne do zabezpieczenia w dłuższym horyzoncie czasowym środków na wypłatę odszkodowań, będących następstwem kierowanych do Skarbu Państwa roszczeń o charakterze reprivatyzacyjnym. Pozyskane dane pozwalają na

szczegółowe planowanie wydatków na realizację zobowiązań w obszarze reprivatyzacji oraz umożliwią w przyszłości pełne zidentyfikowanie zakresu mienia, do którego takie roszczenia są zgłaszane. Powyższe oznacza także, że państwo polskie stale realizuje zobowiązania o charakterze reprivatyzacyjnym, pomimo braku jednolitej regulacji w tym zakresie.

Kwestia ewentualnego ustawowego uregulowania roszczeń reprivatyzacyjnych nie może odbyć się bez wcześniejszego określenia grupy osób, które pozbawione są możliwości realizacji odszkodowań na podstawie obecnie obowiązujących przepisów prawa, ponieważ ich mienie zostało przejęte zgodnie z aktami nacjonalizacyjnymi. Precyzyjnego zidentyfikowania wymaga także grono osób, które posiadają podstawy prawne do dochodzenia odszkodowania w trybie administracyjnym lub sądowym i oszacowania z tego tytułu skutków finansowych, które obciążałyby budżet państwa. W przypadku ewentualnego kompleksowego uregulowania tej kwestii należy mieć na uwadze, że z jednej strony istotne jest poszanowanie prawa własności niesłusznie odebranego byłym właścicielom, z drugiej jednak, z uwagi na wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, nie zawsze będzie możliwa restytucja naturalna, a wysokość wypłacanych ewentualnie świadczeń musi być dostosowywana do aktualnych możliwości budżetu państwa, objętego nadal procedurą nadmiernego deficytu.

Pragnę również poinformować, że w Sejmie obecnie procedowany jest projekt *ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy (druk sejmowy nr 3195)*, który został przygotowany przez grupę Senatorów i stanowi odpowiedź na coraz częstsze przypadki wykorzystywania obecnie obowiązującego prawa w celu nabycia przez osoby fizyczne i prawne roszczeń reprivatyzacyjnych względem nieruchomości, które podlegały przejęciu na podstawie przepisów tzw. „Dekretu Bieruta” określane mianem „dzikiej reprivatyzacji”.

Projekt przewiduje przyznanie Skarbowi Państwa oraz miastu stołecznemu Warszawie prawa pierwokupu w przypadku sprzedaży praw i roszczeń wynikających z tego dekretu. Projektowana regulacja zakłada także możliwość wydawania decyzji o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości na rzecz dawnych właścicieli lub ich następców prawnych w enumeratywnie wskazanych przypadkach, w tym gdy nieruchomość wykorzystywana jest obecnie do realizacji celów publicznych określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Pragnę również wskazać, że Rada Ministrów przyjęła w dniu 28 kwietnia 2015 r. stanowisko wobec senackiego *projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy (druk nr 3195)* co do zasady pozytywnie oceniając cel projektowanej nowelizacji. Wskazano jednak na konieczność jasnego sprecyzowania skutków finansowych proponowanej regulacji.

Projekt nowelizacji został skierowany wraz z pakietem dodatkowych uwag ze strony Posłów do dalszych prac w Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej oraz Komisji Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, podejmowanie jakichkolwiek działań regulujących kwestię reprivatyzacji, w tym także dotyczących obecnych użytkowników nieruchomości odebranych byłym właścicielom, uzależnione jest w szczególności od przeprowadzenia szczegółowych analiz skali problemu oraz możliwości ze strony Państwa jego rozwiązania. Wyniki powyższych analiz mogą być podstawą do opracowania szczegółowych stanowisk w ramach konsultacji społecznych ze wszystkimi środowiskami zainteresowanymi rozwiązaniem tego problemu.

Z poważaniem

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Podsekretarz Stanu
Cezary Gabryjczyk

Oświadczenie senatora Michała Wojtczaka

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Jednym z instrumentów kształtujących politykę zdrowia jest państwowa refundacja leków, oznaczająca ułatwienia w możliwości nabycia leków, których cały lub częściowy koszt pokrywa Narodowy Fundusz Zdrowia, na podstawie wykazu leków refundowanych tworzonego przez Ministerstwo Zdrowia.

W dzisiejszych czasach istotnym zagrożeniem dla zdrowia Polaków są schorzenia nowotworowe, wśród których występują schorzenia o charakterze onkologiczno-ginekologicznym. Obecnie istnieją ograniczone uwarunkowania możliwości ich leczenia, co skutkuje znaczną liczbą zabiegów w zakresie histerektomii, miomektomii oraz wycięć macicy drogą pochwową, co finalnie powoduje nieodwracalnie okaleczanie pacjentek. Wycięcie macicy to nie tylko pozbawienie kobiety ważnego organu, ale również pozbawienie jej szansy na macierzyństwo.

Stowarzyszenie Kobiet z Problemami Onkologiczno-Ginekologicznymi „Magnolia” zwraca uwagę, że takie nieodwracalne działania mogłyby zostać zastąpione metodą leczenia farmakologicznego. Problemem w tym zakresie jest dostępność leku, który obecnie nie znajduje się na liście leków refundowanych, co oznacza, że ograniczoną liczbę pacjentek stać na jego zakup.

W związku z tym zwracam się z pytaniem: czy Ministerstwo Zdrowia planuje podjąć działania w zakresie pomocy dla kobiet z mięśniakami macicy, wykraczające poza dotychczasową aktywność?

*Z wyrazami szacunku
Michał Wojtczak*

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.15

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Michała Wojtczaka złożone podczas 73. posiedzenia Senatu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie objęcia refundacją metody farmakologicznej w leczeniu problemów onkologiczno-ginekologicznych, w zakresie refundacji ze środków publicznych produktu leczniczego Esmya (uliprystal acetate), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zasady refundacji produktów leczniczych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345). Zgodnie z przepisami przywołanej ustawy Minister Zdrowia ogłasza, raz na dwa miesiące, w drodze obwieszczenia, wykazy refundowanych leków, w stosunku do których wydano ostateczne decyzje administracyjne o objęciu refundacją. Minister Zdrowia, mając na uwadze uzyskanie jak największych efektów zdrowotnych w ramach dostępnych środków publicznych, wydaje decyzję o objęciu produktu leczniczego refundacją przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 12 ustawy refundacyjnej, tj.

- 1) stanowiska Komisji Ekonomicznej,
- 2) rekomendacji Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych,
- 3) istotności stanu klinicznego, którego dotyczy wniosek o objęcie refundacją,
- 4) skuteczności klinicznej i praktycznej,
- 5) bezpieczeństwa stosowania,
- 6) relacji korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania,
- 7) stosunku kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych dotychczas refundowanych leków w porównaniu z wnioskowanym,
- 8) konkurencyjności cenowej,
- 9) wpływu na wydatki podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i świadczeniobiorców,
- 10) istnienia alternatywnej technologii medycznej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, oraz jej efektywności klinicznej i bezpieczeństwa stosowania,
- 11) wiarygodności i precyzji oszacowań kryteriów, o których mowa w pkt 3–10,
- 12) priorytetów zdrowotnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 31a ust. 2 ustawy o świadczeniach,
- 13) wysokości progu kosztu uzyskania dodatkowego roku życia skorygowanego o jakość, ustalonego w wysokości trzykrotności Produktu Krajowego Brutto na jednego mieszkańca, a w przypadku braku możliwości wyznaczenia tego kosztu – koszt uzyskania dodatkowego roku życia.

Uprzejmie informuję, że wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu dla leku Esmya (uliprystal acetate), 5 mg, 23 tabl., został złożony do Ministerstwa Zdrowia przez podmiot odpowiedzialny, o którym mowa w art. 2 pkt 27 ustawy refundacyjnej.

Minister Zdrowia zlecił Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji wydanie rekomendacji odnośnie do zasadności finansowania ze środków publicznych w oparciu o ocenę skuteczności klinicznej, bezpieczeństwa stosowania, efektywności kosztowej oraz akceptowalnego wpływu na budżet płatnika publicznego.

Prezes Agencji w dniu 29 grudnia 2014 r. wydał rekomendację nr 264/2014, w której uznał za zasadne objęcie refundacją produktu leczniczego Esmya, we wskazaniu; leczenie przedoperacyjne umiarkowanych i ciężkich objawów mięśniaków macicy występujących u kobiet dorosłych w wieku rozrodczym do 40 roku życia, w ramach odrębnej grupy limitowej i wydawanie go pacjentom z odpłatnością ryczałtową, z ograniczeniem stosowania leku przez okres do 3 miesięcy. Należy przy tym podkreślić, że w rekomendacji Prezes Agencji uznał za konieczne obniżenie kosztów terapii poprzez wprowadzenie instrumentu dzielenia ryzyka.

Lek Esmya (uliprystal acetate) został dopuszczony do obrotu we wskazaniu: „octan uliprystalu jest wskazany w leczeniu przedoperacyjnym umiarkowanych i ciężkich objawów mięśniaków macicy występujących u kobiet dorosłych w wieku rozrodczym”. Zgodnie z pkt 4.4 Charakterystyki Produktu Leczniczego zaleca się przeprowadzenie wyłącznie dwóch cykli leczenia. Dwa cykle leczenia nie powinny przekraczać 3 miesięcy, ponieważ nie jest znane ryzyko niekorzystnego wpływu na endometrium w przypadku kontynuowania leczenia.

W analizie weryfikacyjnej dokonanej przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji wskazano, że w toku przeszukiwań baz danych autorzy analiz wnioskodawcy zidentyfikowali dwa randomizowane badania kliniczne octanu uliprystalu: PEARL I oraz PEARL II, które spełniały kryteria kwalifikacji do przeglądu. Były to badania z randomizacją z grupami równoległymi, przeprowadzone metodą podwójnie ślepej próby.

Skuteczność octanu uliprystalu w porównaniu z placebo była oceniana w badaniu PEARL I przez okres jednego cyklu leczenia (ocena w 13 tygodniu badania). Analiza danych z leczenia octanem uliprystalu mięśniaków macicy wykazała istotną statystycznie różnicę na korzyść UPA względem placebo pod względem:

- pierwszorzędkowych punktów końcowych:
- odsetka pacjentek ze zredukowanym krwawieniem: 91,5% w porównaniu do 18,8% w grupie przyjmującej placebo (RR=4,88; 95%CI: 2,70; 8,82; p<0,0001; RD=0,73; 95%CI: 0,60; 0,85; p<0,001),

- procentowej zmiany objętości mięśniaków macicy (różnica: -22,6; 95%CI: -36,1 do -8,2; $p=0,002$),
- i drugorzędowych punktów końcowych:
 - redukcji krwawienia z macicy na koniec 8 tygodnia (różnica: -341 wg skali PBAC; 95%CI: -469 do -233; $p<0,001$) oraz 12 tygodnia (różnica: -291; 95%CI: -399 do -194; $p<0,001$),
 - odsetka pacjentek z wtórnym brakiem miesiączki w 8 tygodniu: 61,7% w porównaniu do 4,2% (RR=14,8; 95%CI: 3,78; 58; $p=0,0001$; RD=0,58; 0,46; 0,69; $p<0,0001$) i w 13 tygodniu: 72,6% w porównaniu do 6,3% (RR=11,62; 95%CI: 3,86; 35,00; $p<0,0001$; RD=0,66; 95%CI: 0,55; 0,78; $p<0,001$),
 - odsetka pacjentek ze zmniejszoną objętością mięśniaków macicy o co najmniej 25%: 41,2% w porównaniu do 17,8% (RR=2,32; 95%CI: 1,18; 4,56; $p=0,015$; RD=0,23; 95%CI: 0,08; 0,39; $p=0,003$),
 - odsetka pacjentek ze zmniejszoną objętością macicy o co najmniej 25%: 34,1% w porównaniu do 6,4% (RR=5,34; 95%CI: 1,72; 16,58; $p=0,004$; RD=0,28; 95%CI: 0,16; 0,40; $p<0,001$),
 - średniej zmiany w 13 tygodniu poziomu hemoglobiny (MD=1,15; 95%CI: 0,54; 1,76; $p<0,001$) oraz hematokrytu (MD=2,82; 95%CI: 1,21; 4,43; $p<0,001$),
 - odczuwanego dyskomfortu (różnica: -4,0; 95%CI: -6,0 do -1,0; $p=0,001$).

Analiza nie wykazała jednocześnie znaczących zmian w różnicy poziomu bólu i w odsetku kobiet z brakiem deformacji macicy.

Ponieważ lek ma mieć zastosowanie w leczeniu przedoperacyjnym mięśniaków macicy, wzięto pod uwagę takie punkty końcowe, które dotyczą wyboru i przebiegu leczenia operacyjnego. W przeprowadzonej analizie dotyczącej leczenia operacyjnego pacjentek po zakończeniu przyjmowania leków mniej niż połowa pacjentek z każdej badanej grupy (45,1% pacjentek przyjmujących octan uliprystalu oraz 40,4% z grupy placebo) poddała się operacji usunięcia mięśniaków po zakończeniu badania PEARL I. Nie było istotnych statystycznie różnic pomiędzy grupą badaną i placebo w wynikach dotyczących odwołania operacji lub wyboru operacji mniej inwazyjnej. Założeniem autorów badania nie było jednak ustalenie czy przyjmowanie leku Esmya przed operacją może wpływać na leczenie operacyjne.

Ponadto wykazano, że na unormowanie stężenia hemoglobiny i hematokrytu wpływ miało przyjmowanie żelaza przez każdą uczestniczkę badania.

Natomiast w badaniu porównującym zastosowanie octanu uliprystalu w dawce dziennej 5 mg z leuproreliną wykazano, że UPA w pierwszorzędnym punkcie końcowym dotyczącym odsetka osób z krwawieniem <75 PBAC spełnia kryterium *non-inferiority* (20% margines) w porównaniu z leuproreliną. W 13 tygodniu badania odsetek ten w badanych grupach wynosił odpowiednio: 90% dla octanu uliprystalu oraz 89% dla leuproreliny (różnica: 1,2%; 95%CI: -9,3; 11,8).

Przyjmowanie leuproreliny przez 13 tygodni znacząco zmniejszyło objętość macicy (47%; IQR: -57,2; -34,7) w porównaniu do octanu uliprystalu (20%; IQR: -39,9; -2,8). Mediana procentowej redukcji objętości mięśniaków wynosiła -36% (IQR: -58; -11) w grupie przyjmującej UPA i -53% (IQR: (-69; -36) w grupie przyjmującej LA.

Nie wykazano istotnej różnicy pomiędzy badanymi grupami w odsetku pacjentek, u których wystąpił wtórny brak miesiączki (RR=0,94; 95%CI: 0,80; 1,09; $p=0,398$, RD=-0,05; 95%CI: -0,17; 0,07; $p=0,4$). Nadmierne krwawienie było kontrolowane szybciej w grupie przyjmującej UPA (mediana: 7 dni w porównaniu do 21 dni w grupie otrzymującej leuprorelinę).

Octan uliprystalu i leuproreliną wykazały podobny wpływ na poprawę jakości życia oraz zmniejszenie poziomu bólu.

W badaniu PEARL II również przeprowadzono obserwację dotyczącą przebiegu leczenia operacyjnego pacjentek uczestniczących w badaniu. Ponad połowa pacjentek z każdej badanej grupy (52,6% pacjentek przyjmujących octan uliprystalu oraz 54,7% leuprorelinę) poddała się operacji usunięcia mięśniaków po zakończeniu badania PEARL II. Nie wykazano istotnych statystycznie różnic w ilości pacjentek, które poddały się operacji. Według danych EMA liczba przeprowadzonych planowo operacji była podobna we wszystkich grupach badanych (bez różnic istotnych statystycznie). Wśród

kobiet, które planowały operację około 60% kobiet miało zabieg mniej inwazyjny niż planowano przed leczeniem, odsetek ten był podobny we wszystkich grupach.

Podobnie jak w przypadku badania PEARL I, nie można na podstawie badania PEARL II wyciągać bezpośrednich wniosków na temat wpływu przyjmowania UPA na wybór, przebieg i rekonwalescencję po zabiegu operacyjnym miomektomii lub histerektomii.

Uprzejmie informuję, że do chwili obecnej nie została wydana decyzja administracyjna w przedmiocie objęcia albo odmowie objęcia refundacją produktu leczniczego Esmya (uliprystal acetate). Pragnę przy tym wskazać, iż zgodnie z art. 31 ustawy o refundacji wniosek o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leku rozpatruje się w terminie 180 dni.

Minister Zdrowia, rozpatrując ww. wniosek w oparciu o zebrane dokumenty, w tym wynik negocjacji cenowych przeprowadzonych przez Komisję Ekonomiczną z Wnioskodawcą, wyda decyzję o objęciu, bądź o odmowie objęcia refundacją przedmiotowego produktu leczniczego, biorąc pod uwagę ww. kryteria określone przepisami ustawy o refundacji.

Należy podkreślić, że Minister Zdrowia działa w oparciu o przepisy prawa i w zakresie obowiązujących regulacji prawnych. Żaden akt nie deleguje Ministrowi Zdrowia uprawnień do finansowania ze środków publicznych leczenia pacjentów na zasadach innych niż określone w polskim systemie prawnym.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA ZDROWIA

Podsekretarz Stanu

Igor Radziewicz-Winnicki

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do marszałka Senatu Bogdana Borusewicza

Szanowny Panie Marszałku!

W dniu dzisiejszym skierowałem do ministra infrastruktury i rozwoju, pani Marii Wasiak, oświadczenie w sprawie nowelizacji prawa budowlanego, rozpatrywanej na 70. posiedzeniu Senatu. Akceptowaliśmy wówczas modyfikację definicji obiektu budowlanego pociągającą za sobą najprawdopodobniej istotne skutki podatkowe. Przedstawiciele rządu nie poinformowali senatorów o tych skutkach, co więcej, namówili do odrzucenia mojej poprawki, która była zainspirowana obawami przed tymi rezultatami.

W związku z tą sprawą zwracam się do Pana Marszałka z uprzejmą prośbą o rozważenie kwestii silniejszego wsparcia senatorów przez senackie służby. Oprócz wyczerpujących analiz systemowych, prawnych prezentowanych nam przez zawsze niezawodnych legislatorów potrzebujemy, jak sądzę, merytorycznych analiz rezultatów przyjmowanych przez nas rozwiązań. Nie możemy w zakresie skutków uchwalanych ustaw polegać wyłącznie na opiniach przedstawicieli rządu. Legislacja potrzebuje wielu spojrzeń. Rządowi też przyda się Senat odgrywający życzliwie, lecz obiektywnie rolę surowego recenzenta; lepiej bowiem błędy poprawiać jeszcze przed wejściem ustaw w życie.

*Z poważaniem
Józef Zając*

Odpowiedź

Warszawa, 11 czerwca 2015 r.

Pan
Józef Zając
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

struktura organizacyjna Kancelarii Senatu zapewnia organom Senatu i senatorom kompleksową obsługę merytoryczną, w tym w ramach procesu legislacyjnego. We wspomnianym przez Pana aspekcie rolę tę spełnia także, oprócz wymienionego przez Pana Senatorsa Biura Legislacyjnego, Biuro Analiz i Dokumentacji, do zakresu działań którego należy obsługa ekspercka i informacyjna organów Senatu, senatorów i Kancelarii Senatu¹.

W ramach tych kompetencji biuro zamawia ekspertyzy, analizy i opinie dotyczące głównie bieżącej legislacji, ale również innych tematów leżących w zakresie prac Senatu. Organami izby uprawnionymi do zamawiania ekspertyz i opinii są: Marszałek Senatu, wicemarszałkowie Senatu, Prezydium Senatu, komisje senackie poprzez swoich przewodniczących². Opinie takie sporządzane są przez ekspertów zewnętrznych, wskazanych zarówno przez przewodniczącego komisji, jak również przez pracowników biura po przeprowadzeniu starannej kwerendy ich dorobku naukowego. Przedkładane

¹ Zarządzenie Nr 16 Szefa Kancelarii Senatu z dnia 23 października 2006 r. w sprawie regulaminu organizacyjnego Kancelarii Senatu.

² Uchwała Nr 49 Prezydium Senatu z dnia 17 listopada 1995 r. w sprawie zasad organizowania doradztwa na rzecz Senatu i jego organów.

przez biuro ekspertyzy, analizy i opinie stanowią istotne wsparcie procesu legislacyjnego i wielokrotnie w znaczący sposób wspomagały prace Senatu i komisji senackich, a zawarte w nich uwagi niejednokrotnie były podstawą wprowadzanych rozwiązań.

Oprócz wspomnianej powyżej działalności, biuro zapewnia merytoryczne wsparcie indywidualnym senatorom. Każdy członek izby może zwrócić się do biura o udzielenie takiej pomocy. Polega ona na dostarczaniu analiz, ekspertyz i opracowań tematycznych na wszelkie tematy leżące w zakresie zainteresowań senatora. Mogą one dotyczyć zarówno prac legislacyjnych Senatu, jak również spraw istotnych dla pracy senatora, zarówno na forum izby, jak i jego działalności w okręgu wyborczym. Senator może zwrócić się do biura osobiście, drogą mailową lub telefonicznie. Dla usprawnienia kontaktu z biurem, w gmachu głównym Senatu, w pok. 185 mieści się stanowisko kontaktowe.

Ponadto biuro współpracuje ze służbami badawczo-analitycznymi i archiwalnymi parlamentów zagranicznych. Współpraca ta polega głównie na wymianie informacji dotyczących systemów prawnych innych krajów i stanowi bardzo cenne źródło informacji, z którego mogą czerpać senatorowie, zgodnie ze swoimi potrzebami, zlecając biuru wykonanie opracowań i analiz porównawczych.

W ramach pracy biura gromadzone i udostępniane są informacje i statystyki dotyczące pracy Senatu i senatorów. Służby archiwalne gromadzą materiały powstające w toku działalności Senatu i jego organów oraz pracy biur senatorskich i Kancelarii Senatu. Na ich podstawie biuro przygotowuje, z inicjatywy własnej i na zlecenie, informacje, opracowania i statystyki, w tym cykliczne oraz okolicznościowe.

Poza powstającymi na zlecenie, pracownicy biura przygotowują z własnej inicjatywy opracowania tematyczne dotyczące istotnych kwestii społecznych, gospodarczych i kulturowych.

Większość opracowań biura jest dostępna w formie drukowanej oraz elektronicznej na stronie internetowej Senatu.

Chciałbym także poinformować Pana Senatora, iż w Kancelarii Senatu trwają prace mające na celu utworzenie zespołu składającego się ze specjalistycznie przygotowanych zawodowo analityków, których głównym zadaniem będzie dokonywanie **oceny skutków regulacji (OSR) senackich** inicjatyw ustawodawczych i ustaw uchwalanych przez Sejm, a także przeprowadzanie **oceny funkcjonowania obowiązujących ustaw (OSR ex post)** na wniosek komisji senackich działających na podstawie art. 12 ust. 3 Regulaminu Senatu.

Bogdan Borusewicz

Oświadczenie senatora Józefa Zajęca

skierowane do minister infrastruktury i rozwoju Marii Wasiak

Szanowna Pani Minister!

Na swoim 70. w tej kadencji posiedzeniu Senat rozpatrywał w szóstym punkcie porządku dziennego nowelizację prawa budowlanego (druk sejmowy nr 2710, druk senacki nr 810). W nowelizacji w art. 1 pkt 1 lit. a dokonano zmiany definicji obiektu budowlanego. Zgłosiłem poprawkę, która zmierzała do tego, by pozostać przy dotychczasowej definicji, między innymi dlatego, że obawiałem się daleko idących, nie w pełni rozpoznanych konsekwencji podatkowych tej zmiany, której, co warto zauważyć, nie było w projekcie rządowym (wspomnianym druku sejmowym nr 2710). Jednakże na posiedzeniu komisji senackich za zmianą definicji obiektu budowlanego opowiedział się główny inspektor nadzoru budowlanego Robert Dziwiński, twierdząc, iż dokonano jej między innymi po to, by „przestano wreszcie traktować jako obiekty budowlane nasypy, które nie mają nic wspólnego z budownictwem”. Po debacie, na posiedzeniu połączonych komisji senackich podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju Paweł Orłowski, odnosząc się do mojej poprawki, oświadczył, cytując: „Stanowisko jest negatywne, ponieważ w tym przypadku zlikwidowalibyśmy definicję...”. Wypowiedź pana ministra nie była niestety precyzyjna, bowiem przyjęcie mojej poprawki nie oznaczało usunięcia definicji, lecz jedynie pozostawienie dotychczasowej. Moja poprawka została odrzucona przez Senat ze względu na krytyczne stanowisko rządu wobec niej. Tymczasem moje obawy co do możliwych podatkowych skutków nowelizacji definicji obiektu budowlanego podzielili inni. Przykładowo w „Rzeczpospolitej” z 20 marca br. na str. C1 znajdujemy dwa krytyczne teksty – artykuł Pawła Rochowicza „Znów dani na od budowlani wewnątrz budynków” oraz jego rozmowę z Michałem Nielep-kowiczem, doradcą podatkowym, „Niejasna definicja może sprzyjać apetytowi gmin na podatek”.

W związku z przedstawioną sprawą zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. Czy resort dostrzega nieplanowane prawnopodatkowe skutki zmiany definicji obiektu budowlanego?

2. Czy w trakcie prac parlamentarnych nad nowelizacją prawa budowlanego resort liczył się z występowaniem podatkowych skutków zmiany definicji obiektu budowlanego?

3. Jeżeli odpowiedzi na poprzednie pytania są pozytywne, to dlaczego przedstawiciele rządu na posiedzeniach komisji senackich nie wspomnieli o tych konsekwencjach?

4. Jeśli rząd nie planował zmiany wysokości podatków od nieruchomości poprzez modyfikację definicji obiektu budowlanego, to jakich działań ze strony resortu w tym zakresie można się spodziewać?

Józef Zajęca

Odpowiedź

Warszawa, 22 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Józefa Zajęca podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 14 kwietnia 2015 r. w sprawie podatkowych skutków nowelizacji definicji obiektu budowlanego dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 443), dalej jako „ustawa nowelizująca”, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3184/15, po otrzymaniu stanowiska Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego, w odniesieniu do przedstawionych pytań, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.) przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, oraz obiekt małej architektury. W wyniku zmiany przedmiotowego przepisu wprowadzonej przepisami ustawy nowelizującej, obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Wymaga podkreślenia, że zmiana definicji określonej w art. 3 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane jedynie doprecyzowuje znaczenie pojęcia „obiekt budowlany”. Dodanie wymogu wzniesienia obiektu budowlanego z użyciem wyrobów budowlanych umożliwi w dalszym ciągu stosowanie w procesie budowlanym materiałów niestanowiących wyrobów budowlanych, co wynika bezpośrednio z art. 10 ustawy – Prawo budowlane. Powiązanie w art. 3 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane pojęcia obiektu budowlanego z wyrobami budowlanymi wynika z przyjęcia założenia, zgodnie z którym zakwalifikowanie danej konstrukcji jako obiektu budowlanego możliwe będzie po stwierdzeniu zastosowania przy jej wznoszeniu wyrobów budowlanych. Jeśli zatem przy realizacji przedsięwzięcia nie dojdzie do zastosowania wyrobów budowlanych, inwestycja nie będzie mogła zostać uznana za obiekt budowlany. Zmiana definicji obiektu budowlanego czyni więc bardziej przejrzystym proces kwalifikowania przedsięwzięć budowlanych.

Z kolei usunięcie z obowiązującej definicji obiektu budowlanego pojęcia „urządzenia techniczne”, wynika z faktu, że urządzenia techniczne nie podlegają reglamentacji ustawy – Prawo budowlane (z wyjątkiem sytuacji instalowania na obiektach budowlanych urządzeń o wysokości powyżej 3 m) i nie mogą być uznawane za części obiektu budowlanego. Pod tym względem ustawa nowelizująca jedynie uporządkowała istniejącą definicję obiektu budowlanego i zapewniła jej zgodność z innymi przepisami ustawy – Prawo budowlane, m.in. z definicją budowli wskazaną w art. 3 pkt 3 tej ustawy. Zgodnie z powołanym przepisem za budowlę nie uznaje się urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń), a jedynie ich części budowlane oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Jednocześnie należy zauważyć, że ustawa nowelizująca nie wpłynęła na zmianę charakteru urządzeń budowlanych, tj. urządzeń technicznych, zapewniających możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Zarówno w dotychczasowym jak i zmienionym stanie prawnym urządzenia budowlane, w rozumieniu art. 3 pkt 9 ustawy – Prawo budowlane, to urządzenia techniczne związane z obiektem bu-

dowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

W świetle przepisów budowlanych nie zmienił się również charakter instalacji znajdujących się wewnątrz obiektów budowlanych. Instalacje zapewniające możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z przeznaczeniem były i będą traktowane jak części obiektu budowlanego, natomiast instalacje, które nie będą zapewniały możliwości użytkowania obiektu zgodnie z przeznaczeniem np. instalacje przemysłowe wewnątrz obiektu, nie powinny podlegać, tak jak w dotychczasowym stanie prawnym, reglamentacji przepisów ustawy – Prawo budowlane.

Jednocześnie informuję, że ocenie ministra właściwego do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa nie może podlegać wpływ nowelizacji ustawy – Prawo budowlane na przepisy podatkowe, gdyż interpretacja przepisów podatkowych należy do kompetencji Ministra Finansów.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Paweł Orłowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Adama Zdziebły

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowny Panie Ministrze!

Gratulując kierowanemu przez Pana ministerstwu niewątpliwie dobrego projektu programu „Senior – WIGOR”, proszę o informację w następującej kwestii. Mianowicie szereg organizacji pozarządowych zwraca uwagę na fakt swojego do ubiegania się o dotację przewidzianą w wymienionym projekcie. Organizacje te zwracają także uwagę na fakt, iż zgodnie z założeniami projektu nawet jednostki samorządu terytorialnego nie będą miały możliwości zlecenia im prowadzenia związanego z programem typu placówek (jak funkcjonowało to dotychczas). Większość organizacji pozarządowych, które postulują zmianę programu, od wielu lat prowadzi domy dzienne, które często są jedyną taką placówką na terenie jednostki samorządowej.

Zgodnie z założeniami projektu samorządy będą zobligowane do utworzenia domu dziennego, a także zapewnienia średnio sześciu miesięcy jego działania. Możliwość zlecenia takiego zadania organizacjom, które posiadają już aktywne placówki, przyczyniłaby się do efektywniejszego realizowania założeń projektu „Senior – WIGOR”. Podmioty te mają wiele atutów, takich jak na przykład wieloletnie doświadczenie, własna baza lokalowa z profesjonalnym wyposażeniem, wykwalifikowany personel. Jedynym problemem, z jakim się zmagają zarządcy domów dziennych, to brak stabilizacji finansowej potrzebnej do ich prowadzenia. Zapewnienie finansowania projektowego w częściach – tj. w 1/3 przez samorząd, w 1/3 przez budżet państwa – pozwoliłoby na dalsze funkcjonowanie placówek, a także na osiągnięcie zamierzonego celu programu „Senior – WIGOR”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami.

1. Czy ministerstwo przewiduje włączenie organizacji pozarządowych do projektu „Senior – WIGOR”?
2. W jaki alternatywny sposób organizacje pozarządowe mogą ubiegać się o dotacje na prowadzenie domu dziennego?

Z poważaniem
Adam Zdziebło

Odpowiedź

Warszawa, 26 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorskie Pana Senatora Adama Zdziebły z dnia 16 kwietnia 2015 r., znak: BPS/043-73-3185/15, w sprawie planu działań Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w związku z trudnościami ograniczającymi organizacje pozarządowe w zakresie możliwości skorzystania z rządowego wsparcia w ramach programu Senior-WIGOR, proszę o przyjęcie następujących informacji.

1. „Czy ministerstwo przewiduje włączenie organizacji pozarządowych do projektu „Senior-WIGOR”?”.

Zgodnie z treścią przyjętego Uchwałą Rady Ministrów nr 34 z dnia 17 marca 2015 r. Programu Wieloletniego „Senior-WIGOR” na lata 2015–2020, Jednostki Samorządu Terytorialnego mogą zlecać zadania w ramach realizowanego Programu podmiotom, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1118, 1138 i 1146) – w tym również i organizacjom pozarządowym. Istnieje również możliwość realizacji zadania publicznego, zleconego w ramach Programu „Senior-WIGOR” przez Jednostkę Samorządu Terytorialnego w partnerstwie z ww. podmiotami (organizacjami pozarządowymi). Oferta będzie wtedy zawierać dodatkowe informacje o zadaniach w ramach realizacji zadania publicznego, które będą wykonywać jednostki samorządu oraz poszczególne partnerzy zgodnie ze złożoną ofertą i kosztorysem.

2. „W jaki alternatywny sposób organizacje pozarządowe mogą ubiegać się o dotacje na prowadzenie domu dziennego?”

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej realizuje **Rządowy Program na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014–2020**. Program jest przedsięwzięciem kompleksowym, uwzględniającym obszary i kierunki wsparcia umożliwiające osiągnięcie celu głównego, jakim jest poprawa jakości i poziomu życia osób starszych dla godnego starzenia się poprzez aktywność społeczną. Umożliwia to współpracę międzysektorową – organizacji pozarządowych, które wspólnie z jednostkami samorządu terytorialnego oraz uczelniami przyczyniają się do rozwoju społecznego w wymiarze lokalnym. Ma to służyć utrwalaniu modelu współpracy międzysektorowej, która jest kluczowym elementem działań długofalowych podejmowanych w związku ze starzeniem się populacji. Program zakłada osiągnięcie głównego celu poprzez realizację celów szczegółowych.

Komponent konkursowy Programu ASOS przewiduje działania w czterech priorytetowych obszarach:

- I. Edukacja osób starszych;
- II. Aktywność społeczna promująca integrację wewnątrz- i międzypokoleniową;
- III. Partycypacja społeczna osób starszych;
- IV. Usługi społeczne dla osób starszych (usługi zewnętrzne).

Łączny budżet Programu w latach 2014–2020 wynosi 280 mln zł.

W latach 2014–2020 planuje się finansowanie Programu ze środków budżetu państwa w wysokości 40 mln zł rocznie. Środki finansowe pochodzić będą ze środków budżetu państwa ujętych w ustawie budżetowej na kolejne lata. Dysponentem środków jest minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, który przekazuje dotacje beneficjentom Programu na podstawie zawartej umowy. Program jest sfinansowany ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w kolejnych latach na zadania ujęte w Priorytetach I–IV Programu. Każdemu z priorytetów przypisane są środki w wysokości od 15% do 40% całości części I budżetu Programu, tj. środków przeznaczonych na dotacje. Budżet składa się z dwóch części – dotacje i środki techniczne.

W latach 2014–2020:

- I część – dotacje: 95% budżetu rocznego,
- II część – środki techniczne: do 5% budżetu rocznego.

Środki techniczne są przeznaczone na obsługę Programu (komponent konkursowy), wymianę dobrych praktyk oraz monitoring i ewaluację działania Programu w latach 2014–2020. Ponadto środki będą wykorzystane do wsparcia eksperckiego analiz, raportów oraz realizacji założeń długofalowej polityki senioralnej wobec osób starszych.

Organizacje pozarządowe działające na rzecz osób starszych mogą korzystać również ze wsparcia w ramach Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2014–2020. Celem głównym Programu jest „zwiększenie zaangażowania obywateli i organizacji pozarządowych w życie publiczne”. Wysokość środków finansowych to, co roku, 60 mln zł. Zakres możliwych do zrealizowania działań obejmuje wszystkie wymienione w art. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicz-

nego i o wolontariacie obszary działalności pożytku publicznego, w tym także zadania z zakresu 10. Sfery pożytku publicznego tj. „*działalności na rzecz osób w wieku emerytalnym*”. Jednak nie ma wyodrębnionego priorytetu i kierunku działania tylko dla tego typu zadań.

W ramach Priorytetu 2. „Aktywne społeczeństwo”, kierunek działania 5. „Wspieranie aktywnych form integracji społecznej”, realizowane są różne działania, w tym także nakierowane na *wspieranie osób starszych, podmiotowość społeczną osób starszych w środowisku lokalnym oraz integrację i solidarność międzypokoleniową*.

Konkurs FIO 2014 został rozstrzygnięty 30 maja 2014 r. Z 848 wszystkich dofinansowanych projektów 35 dotyczy bezpośrednio działalności na rzecz osób w wieku emerytalnym. Łączna kwota przekazana na te projekty w 2014 r. to 1 866 tys. zł.

Konkurs FIO 2015 został rozstrzygnięty 30 kwietnia 2015 r. Z 620 wszystkich dofinansowanych projektów 23 wpisuje się bezpośrednio w *działalność na rzecz osób w wieku emerytalnym*. Łączna kwota przeznaczona na te projekty to 1 719 tys. zł, w tym 1 358 tys. zł w 2015 r. (w związku z realizacją projektów dwuletnich kwota 361 tys. przekazana zostanie w 2016 r.).

Z poważaniem

MINISTER
Władysław Kosiniak-Kamysz

Oświadczenie senatora Adama Zdziebły

skierowane do ministra Skarbu Państwa Włodzimierza Karpińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Producenci węgla i przemysł okołógórniczny stanowią system naczyń połączonych. Ze względu na sytuację występującą w spółkach wydobywczych spółki zaplecza przeszły gruntowną restrukturyzację. Jednocześnie w dużej mierze przyjęły na siebie rolę organizatora obsługi finansowej projektów inwestycyjnych przeznaczonych dla firm górniczych. Zwracam uwagę na to, że wartość wiarytelności w mojej opinii zagraża dalszemu funkcjonowaniu tych podmiotów. To rodzi ryzyko wystąpienia konsekwencji społecznych (na przykład uruchomienie zwolnień grupowych), a także powoduje ograniczenie przychodów budżetu państwa z tytułu wpływów z PIT, CIT i VAT.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami.

1. Czy ze względu na ryzyko utraty zdolności kredytowej firm z zaplecza górnictwa byłoby możliwe wypracowanie przez MSP mechanizmu, w ramach którego na przykład Agencja Rozwoju Przemysłu SA wydałaby poręczenia gwarantowane majątkiem firmy, należnościami w spółce górniczej?

2. Czy wobec narastających problemów z regulowaniem zobowiązań przez śląskie firmy wydobywcze z branży węglowej możliwe byłoby uruchomienie faktoringu w Polskich Inwestycjach Rozwojowych faktur wystawionych na spółki górnicze podawanych do inkasa przez dostawców materiałów, maszyn i urządzeń, a także wykonawców usług?

*Z poważaniem
Adam Zdziebło*

Odpowiedź

Warszawa, 29 maja 2015 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie pana Adama Zdziebły, Senatorsa RP, złożone na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie sytuacji przedsiębiorstw sektora okołógórnicznego wynikającej z realizacji procesu restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego, przedstawiam następujące stanowisko.

Odnosząc się do kwestii wypracowania mechanizmu wsparcia sektora przedsiębiorstw okołógórnicznych przez Agencję Rozwoju Przemysłu SA uprzejmie informuję, że ARP SA, w ramach środków otrzymywanych z Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców na podstawie art. 56 ust. 5 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, udziela przedsiębiorcom innym niż przedsiębiorcy mali i średni, w rozumieniu załącznika 1 do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. WE L 214 z 09.08.2008, str. 3) pomocy na ratowanie i restrukturyzację oraz wsparcia niebędącej pomocą publiczną.

W ramach przedsiębiorstw, które w chwili obecnej zgłaszają zapotrzebowanie na finansowanie z ARP SA znajdują się również duże przedsiębiorstwa świadczące usługi na rzecz spółek wydobywczych.

W ocenie Zarządu ARP SA, biorąc pod uwagę obserwowane, stopniowe wycofywanie się przez banki komercyjne z zaangażowania kredytowego w podmioty prowadzące działalność związaną z sektorem górnictwa węgla kamiennego rośnie zapotrzebowanie na pożyczki obrotowe udzielane przez ARP SA. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców, prowadzi działania mające na celu dotarcie do przedsiębiorstw regionu śląskiego z informacją o udzielanym przez Spółkę finansowaniu.

W ww. działaniach aktywną rolę odgrywa Oddział ARP SA w Katowicach. Na stronie internetowej Oddziału umieszczone zostały informacje dotyczące zasad i warunków ubiegania się dużych przedsiębiorców o pożyczkę. Analogiczna informacja zostanie umieszczona na portalu – Polski Rynek Węgla. W Oddziale i w Centrali ARP SA w Warszawie zostały wytypowane osoby, których zadaniem jest kontakt z przedsiębiorstwami z regionu Śląska i rozpatrywanie zgłaszanych wniosków. Pod podanymi numerami telefonów przedsiębiorcy mogą nie tylko uzyskać wszystkie wymagane wyjaśnienia, ale także otrzymać informacje na temat złożonego przez siebie wniosku.

Oferta usług finansowych ARP SA była m.in. prezentowana na spotkaniu z przedsiębiorcami, w tym działającymi w branży okołogórnictwa, które odbyło się w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Katowicach w ramach Europejskiego Kongresu Gospodarczego.

Efektem prowadzonych działań jest udzielona w marcu 2015 r. przez ARP SA pożyczka dla Linter Mining Sp. z o.o. celem sfinansowania dalszego wykonywania przez spółkę prac wynikających z zawartych z Jastrzębską Spółką Węglową SA dwóch kontraktów na odstawy (transport urobku) oraz umowy na drażenie chodnika. Obecnie w ARP SA rozpatrywane są kolejne wnioski przedsiębiorców z branży okołogórnictwa o udzielenie finansowania.

ARP SA koncentruje się bezpośrednio na udzielaniu spółkom okołogórnictwa pożyczek obrotowych. W opinii Zarządu ARP SA, przedmiotowy sposób finansowania jest bardziej korzystny od ewentualnego wprowadzenia mechanizmów udzielania przez ARP SA poręczeń na rzecz instytucji finansowych, które dotychczas finansowały spółki okołogórnictwa.

W odniesieniu do kwestii należności przedsiębiorstw branży okołogórnictwa w spółkach węglowych, szczególnie Kompanii Węglowej należy zaznaczyć, że w celu zapewnienia płynnego i stabilnego przejęcia prowadzenia dalszej działalności gospodarczej przez dotychczasowe podmioty Grupy Kapitałowej Kompanii Węglowej, Zarząd Spółki prowadzi systematyczne działania ukierunkowane na bieżące informowanie aktualnych kontrahentów Spółki o prowadzonych pracach w zakresie przeniesienia zobowiązań na tzw. Nową Kompanię Węglową. W tym celu Zarząd KW SA opracował memorandum informacyjne, w którym zapewniono kontrahentów, że Nowa Kompania Węglowa przejmie odpowiedzialność do pełnej wysokości zobowiązań KW SA. W związku z powyższym w projektach porozumień zawieranych pomiędzy KW SA a spółkami sektora okołogórnictwa zostaną zawarte postanowienia o przejęciu przez tzw. Nową Kompanię Węglową wszystkich zobowiązań wynikających z danej umowy z kontrahentem.

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, że głównym celem planów naprawczych przyjętych przez duże wydobywcze spółki węglowe, w tym Kompanię Węglową SA, jest zapewnienie utrzymania bezpiecznego poziomu płynności Spółki, co powinno mieć bezpośredni wpływ na sytuację płynnościową i finansową spółek okołogórnictwa kooperujących ze Spółką.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że zostaną one przez Pana Senatora uznane za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Wojciech Kowalczyk
Pełnomocnik Rządu do spraw
Restrukturyzacji Górnictwa
Węgla Kamiennego
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra obrony narodowej Tomasza Siemoniaka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z unifikacją przepisów i reorganizacją wybranych struktur organizacyjnych MON związanych z rekrutacją personelu proszę o zapoznanie się z wybranymi aspektami związanymi z doбором personelu na potrzeby profesjonalnej armii.

W zakresie działalności profesjonalnych Sił Zbrojnych istotnego znaczenia nabiera jakość personelu wojskowego. Przepisy wskazują na wielostopniowość systemu doboru. Ocena zdrowia fizycznego i psychicznego zależy od komisji poborowych i RWKL, dyspozycje psychologiczne określają wojskowe pracownie psychologiczne. Dwie reorganizacje pracowni utrzymały ich archaiczną strukturę, niedostosowaną do aktualnych potrzeb wojska.

Podstawowym obszarem działania pracowni jest dobór psychologiczny do służby wojskowej. Wydanie przez Centralną Wojskową Pracownię Psychologiczną wytyczne do badań nie spełniają kryteriów naukowych, stanowiąc jedynie zbiór metod i technik badawczych. Brak zasad i kryteriów doboru oraz standardów procedur badawczych może powodować nierówne traktowanie kandydatów. Słaba znajomość problematyki wojska ogranicza także uczestnictwo psychologów we wsparciu procesów szkolenia personelu w jednostkach wojskowych. Wydawane orzeczenia z badań psychologicznych zawierają informację o braku lub istnieniu psychologicznych przeciwwskazań do pełnienia służby wojskowej. Na podstawie takiej oceny prowadzone są procesy rekrutacyjne do Sił Specjalnych. Gwarantuje to w przypadku kadr ilość, a nie jakość. Wprowadzony system odwołań od wyniku badań powoduje, że zdarzają się przypadki, iż psycholog z niewielkim stażem pracy prowadzący procedury odwoławcze zmienia decyzję pracownika o wyższych kompetencjach. Analogiczne sytuacje występują w działalności kontrolnej. Badania realizują kierownicy i psychologowie, referenci wspomagają procesy badawcze. Normatywem psychologii pracy jest wykonywanie przez psychologa 6–8 badań w dniu roboczym. Teoretycznie pracownie mają możliwość wykonywania ponad 170 tysięcy badań rocznie. Z orientacyjnej oceny wynika, iż na jednego pracownika pracowni wojskowej przypada 0,5 osoby badanej w dniu roboczym. Powstaje pytanie dotyczące szacowania potrzeb i efektywności pracy.

Świadczenia osobowe i wydatki rzeczowe pozwalają na prawdopodobne oszacowanie kosztów funkcjonowania struktury na kwotę powyżej 10 milionów zł. Środki tej wysokości pozwalają na wykonanie blisko 70 tysięcy badań kierowców rocznie na rynku usług psychologicznych. Zastanowienie mogą budzić zakupy aparatury do badań psychologicznych, nie zawsze zgodne z zasadami rozsądnego wydatkowania pieniędzy i obowiązującymi przepisami medycyny i psychologii pracy. W niewielkim stopniu realizowane są przez pracownie działania w zakresie funkcjonowania psychologicznych punktów konsultacyjnych.

Warto zastanowić się nad wprowadzeniem kompleksowych rozwiązań w zakresie doboru kandydatów do służby wojskowej; zdrowie fizyczne i psychiczne osób stających do poboru oceniać w ramach komisji poborowych, kandydatów do służby przygotowawczej, NSR i do zawodowej służby wojskowej – w terenowych wojskowych komisjach lekarskich, zaś w uczelniach wojskowych i centrach szkolenia dokonywać kompleksowej oceny kompetencji i możliwości szkolonych, tworząc na podstawie nowoczesnych metod ścieżki rozwoju zawodowego żołnierzy. W uczelniach i centrach szkolenia żołnierz przebywa przez dłuższy okres, stąd wiedza na jego temat dowódców i kadr uczestniczących w procesach dydaktycznych jest największa, oparta na bezpośrednich relacjach, obserwacji i ocenie kompetencji. Ocena dokonywana w pracowniach psychologicznych wynika jedynie z jednostkowego, krótkotrwałego badania przeprowadzanego w warunkach laboratoryjnych, stąd trafność diagnostyczna i prognostyczna może być wątpliwa.

Zgodnie z rozporządzeniem minister obrony narodowej powołuje i znosi pracownie psychologiczne. Być może zasadne byłoby zasilenie RWKL etatami psychologów, które to struktury mogłyby przejąć obecne działania wojskowych pracowni psychologicznych; część etatów specjalistów można byłoby umiejscowić w strukturach szkoleniowych wojska, zaś uwolnione stanowiska zagospodarować zgodnie z potrzebami resortu. Podstawę do podjęcia działań stanowią winny starania o stworzenie efektywnego na potrzeby wojska systemu rekrutacji, rozmieszczenia i rozwoju kadr.

Nasuwa się zatem podstawowe pytanie: czy Ministerstwo Obrony Narodowej prowadzi działania w celu unifikacji zdrowia fizycznego i psychicznego kandydatów do służby wojskowej?

W świetle przedstawionych powyżej zagadnień interesuje mnie również efektywność funkcjonowania struktur psychologicznych w wojsku.

Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 2015.05.14

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Piotra Zientarskiego na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 kwietnia 2015 r., w sprawie doboru personelu na potrzeby profesjonalnej armii (BPS/043-73-3187/15), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojskowe pracownie psychologiczne podlegały dwukrotnie reorganizacji:

- pierwsza miała miejsce w 2004 r., kiedy to zostało zlikwidowanych 9 pracowni oraz przekształcono wszystkie etaty wojskowe na cywilne,
- druga była efektem wykonania delegacji zawartej w art. 44a ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2015 r. poz. 144), na podstawie której zostało wydane rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wojskowych pracowni psychologicznych (Dz. U. Nr 81, poz. 680 ze zm.). W efekcie wprowadzono jednolitą strukturę wojskowych pracowni psychologicznych. Zapewnia ona m.in. nadzór nad działalnością poszczególnych pracowni i możliwość opracowywania specjalistycznych metodyk badawczych oraz umożliwia funkcjonowanie systemu odwoławczego od orzeczeń psychologicznych.

Z dniem 1 kwietnia 2011 r. pracownie rozpoczęły pracę w nowych strukturach, dostosowanych do potrzeb terenowych organów administracji wojskowej. Zapewniają one dostępność i łatwość dojazdu do nich przez żołnierzy oraz kandydatów do służby wojskowej. Zmiany organizacyjne dotyczyły także wymogów kwalifikacyjnych dla psychologów i pozostałego personelu administracyjnego pracowni. Spowodowało to rozwiązanie stosunku pracy z 11 kierownikami pracowni psychologicznych, którzy mimo wiedzy o warunkach zatrudnienia, od 2004 r. nie uzupełnili wykształcenia.

Od kwietnia 2014 r., pod moim kierunkiem, trwają prace zespołu nad nowymi rozwiązaniami w psychologii wojskowej, z uwzględnieniem wojskowych pracowni psychologicznych. W ich efekcie została wydana decyzja Nr 145/MON Ministra Obrony Narodowej w sprawie działalności psychologicznej w resorcie obrony narodowej

(Dz. Urz. poz. 129). Zgodnie z jej zapisami nadzór nad działalnością psychologiczną sprawuje osoba zajmująca kierownicze stanowisko w Ministerstwie Obrony Narodowej, właściwa do spraw społecznych, za pośrednictwem Dyrektora Departamentu Wojskowej Służby Zdrowia.

W ramach prac zespołu rozpatrywano także możliwość włączenia wojskowych pracowników psychologicznych do badań na rzecz wojskowych komisji lekarskich i wojskowej służby medycyny pracy. W aktualnym stanie prawnym zdolność fizyczną i psychiczną do pełnienia służby wojskowej ustalają wojskowe komisje lekarskie, które wydają w tej sprawie orzeczenie. O istnieniu lub braku przeciwwskazań psychologicznych do służby orzekają wojskowe pracownice psychologiczne. Odrębny, niezależny od siebie tryb oceny zdolności fizycznej i psychicznej oraz istnienie lub brak przeciwwskazań psychologicznych do służby określają przepisy ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1414 ze zm.). W związku z tym wniosek Pana Senatora Piotra Zientarskiego o zasilenie RWKL etatami psychologów, które to struktury mogłyby przejąć obecne działania wojskowych pracowników psychologicznych, wymagałby zmian ustawowych. Na obecnym etapie resort obrony narodowej nie przewiduje podjęcia takiej inicjatywy.

Odnosząc się do efektywności funkcjonowania struktur psychologicznych w wojsku pragnę poinformować, że w swej działalności badawczej psychologowie wojskowych pracowników psychologicznych stosują metodyki specjalistyczne i wytyczne do badań opracowane na potrzeby resortu obrony narodowej przez Centralną Wojskową Pracownię Psychologiczną. Baterie testów psychologicznych na potrzeby pracowników kupowane są w Pracowni Testów Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, która posiada prawa autorskie oraz prowadzi normalizację i standaryzację narzędzi badawczych na populacji polskiej. Zapewnia to spełnianie norm naukowych i standardów badawczych. Aktualnie Centralna Wojskowa Pracownia Psychologiczna prowadzi wspólnie z Polskim Towarzystwem Psychologicznym normalizację kolejnych testów na potrzeby wojska.

Końcowym efektem badań psychologicznych jest wystawienie orzeczenia psychologicznego o istnieniu lub braku przeciwwskazań psychologicznych do pełnienia określonej funkcji, stanowiska czy specjalności wojskowej. Wzory orzeczeń stanowią załączniki do stosownych rozporządzeń. Należy zaznaczyć, że prace biurowe w wojskowych pracowniach psychologicznych wykonują referenci, którzy nie są zaangażowani w wykonywanie żadnych czynności w procesie badawczym. Stąd nie ma zagrożenia dostępu osoby nieuprawnionej do wyników badań i analiz orzeczniczych. Podobne rozwiązania obowiązują w służbie medycyny pracy i badaniach psychologicznych w środowisku cywilnym.

Dobór psychologów na stanowiska w wojskowych pracowniach psychologicznych obwarowany jest warunkami etatowymi, w tym kompetencjami i uprawnieniami określonymi w Ponadzakładowym Układzie Zbiorowym Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej oraz przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – *Kodeks pracy* (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm.). W wojskowych pracowniach psychologicznych zatrudnieni są psycholodzy, którzy posiadają, poza formalnym wykształceniem, wymagane studia podyplomowe i kursy specjalistyczne. Wiek psychologa nie jest kryterium dyskryminującym.

Psycholog wykonujący badania musi przestrzegać określonych procedur i standardów zawartych w ustawach oraz rozporządzeniach ministra obrony narodowej i ministra zdrowia. Badanie psychologiczne kandydata ma na celu określenie jego zdolności intelektualnych, cech osobowości, poziomu dojrzałości emocjonalnej i społecznej oraz sprawności psychomotorycznej. Uzupełnieniem badań jest wywiad psychologiczny i obserwacje w toku całego procesu badawczego.

W zależności od profilu i specjalności kandydata w zakresie sprawności psychomotorycznej psycholog prowadzi badanie na nowym sprzęcie, co pozwoliło na zunifikowanie sprzętu, a w wielu pracowniach na jego zmodyfikowanie i wycofanie z eksploatacji aparatów przestarzałych z lat 70. i 80. o dużej awaryjności, wyposażonych w systemy lampowe, których naprawa niejednokrotnie przekraczała ich wartość.

Ponadto psycholog wykonuje inne czynności jako pracownik wojska (administracyjne, logistyczne, informatyczne) oraz bierze udział w zespołach powiadamiania w przypadku śmierci żołnierza czy pracownika wojska. Bierze również czynny udział w procesie szkolenia kadry i pracowników wojska, zgodnie z zapotrzebowaniem dowódców jednostek i instytucji wojskowych.

O efektywności funkcjonowania struktur psychologicznych w wojsku świadczą dane statystyczne za 2014 r.:

- zadania z zakresu psychologii społecznej realizowane były przez 173 psychologów w 163 psychologicznych punktach konsultacyjnych; udzielono 45360 konsultacji indywidualnych,
- zadania w obszarze psychologii służby i pracy realizowane były przez 127 psychologów zatrudnionych w 36 wojskowych pracowniach psychologicznych; wydano 27345 orzeczeń (badania psychologiczne na poszczególne funkcje, stanowiska, specjalności wojskowe oraz kandydatów do NSR),
- zrealizowano 18577 przedsięwzięć profilaktycznych w formie warsztatów, szkoleń, pogadanek, treningów, grup wsparcia i innych, dla oficerów, podoficerów, szeregowych zawodowych, weteranów, pracowników wojska oraz rodzin osób uprawnionych.

Z poważaniem

z up. Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu